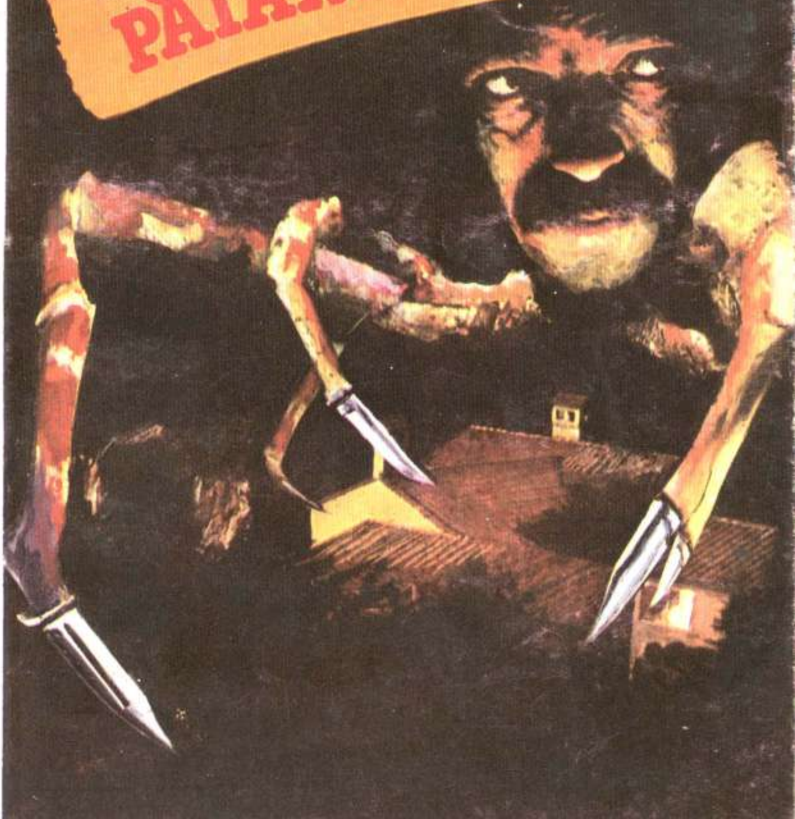
ENIGMA

Clifford Orr

PĂIANJENUL

CLIFFORD ORR / PĂIANJENUL

CLIFFORD ORR

PĂIANJENUL

Traducere : **ANGELA și PETRU PAGU**

Consilier literar : H. GRĂMESCU

Coperta de GH. BALTOC

ISBN 973-9127-93-2

Capitolul I

PĂIANJENUL ÎN FURTUNĂ

Am revenit la locul crimei, chiar în încăperea în care a fost comisă. Vîntul continuă să bată la fel de violent. Deasupra mea, în depărtare, sub nivelul fundației acestei case, construită de Dumnezeu știe ce nebun, valurile se năpustesc să asalteze faleza pe care a fost înălțată această clădire. Vuietul lor îmi sparge timpanele. Îmi imaginez creasta lor gri risipindu-se în spuma albă și stropii denși produși de destrămarea lor, ridicîndu-se ca niște snopi în strădania lor de a ajunge la tufele de dafin și ienupăr, care încoronează creștetul stîncii.

Pentru o clipă, abandonez pana și locul de scris ca să mă apropii de vitraliile care înconjoară complet această cameră în formă de cupolă. În față, pe întreaga jumătate dinspre sud a cercului, se întinde cît cuprinzi cu privirea oceanul dezlănțuit, căruia cerul de noiembrie îi dă o tentă lividă. În spate, spre nord, se desfășoară panglica drumului acoperit cu pietriș a cărui întîlnire cu șoseaua este ascunsă privirii mele de niște pini, crescuți ca prin miracol din granitul și nisipul acestei sălbatice coaste din Maine. La est, acest vîrf abrupt, pe care este cocoțată casa, coboară pînă la lunga plajă din Wells, cu ale sale șiruri de vile mohorîte. La vest, vîrful coboară de asemenea pînă la o altă întindere de nisipuri unde talazurile înaintează și se retrag fără zăbavă. De această parte, însă. nici o vilă ; la cîțiva metri mai sus de malul mării se află un șir neîntrerupt de dune în spatele cărora se întind salinele maritime. Plaja pustie nu are decît o milă în lungime și se oprește brusc la poalele unui alt vîrf stîn-

cos, de aceeași înălțime și cu același aspect ca acesta, avînd și el o casă la fel de mare, replică exactă — inclusiv cupola — a acesteia unde mă găsesc acum. Din locul unde mă aflu, pot să văd cu claritate silueta lipsită de armonie decupîndu-se net pe fondul gri al cerului.

În casa aceea a murit Garda Lawrence.

Iar în aceasta, sora geamănă a acelei construcții absurde, mă străduiesc să povestesc în scris ceea ce s-a întîmplat.

Nu sînt scriitor de profesie. Sînt detectiv... sau mai bine zis, în prezent, nu sînt nimic, pentru că cel care înșiră aceste rînduri este doar un bătrîn de aproape șaizeci și șapte de ani, un bătrîn prea sătul de viață.

Mă numesc Spaton Meech, și am fost poreclit „Păianjenul", mai întîi pentru că am suferit o ușoară deviație a coloanei vertebrale în urma unei căzături pe la vîrsta de cinci ani, cînd mă dădeam huța ; apoi, pentru că am brațele atît de lungi încît mîinile îmi ajung la genunchi, și un cap enorm care pare să cadă pe piept cînd merg ; și, în sfîrșit, pentru că — datorită conformației mele — găsesc că este mai comod să mă așez „turcește" pe mese sau pe jos, decît să-mi zdrobesc ghebul de spătarul unui fotoliu sau unui scaun... Ah ! Desigur, nu este foarte plăcut să fii obligat să-ți faci un asemenea portret ; chiar așa stînd lucrurile, nu trebuie să credeți că sînt respingător la vedere. Dovada — după cum am constatat în nenumărate rînduri — o constituie copiii, care; atunci cînd mă vedeau pentru prima oară, le venea mai curînd să rîdă, decît să o ia la fugă. Iar dacă nu mi-ați descoperit un aer simpatic în fotografiile pe care ați putut să le vedeți în ziare, amintiți-vă că m-ați văzut mereu acolo, în poza de circumstanță care este făcută celebrităților. Dacă m-ați cunoaște personal, ați putea constata că sînt capabil să rîd la fel ca oricine și că, cel puțin așa mi s-a spus, sînt chiar deștept. Între altele, mă interesează toate artele, deși nu practic niciuna, în afară de arta de a trăi bine, de a alege lecturi bune și de a mînca bine.

Cum e și firesc, sînt celibatar. Nu am nici familie, nici locuință proprie. De mai bine de cincizeci de ani nu am

trăit în altă parte decît în hoteluri sau la prietenii care m-au invitat. Toate bunurile pe care le am în această lume încap în patru sau cinci valize.

Iată de ce acum mă întîlniţi pe această coastă a ţinutului Maine, şi de ce mă găseam tot aici în noaptea în care Garda Lawrence a fost asasinată.

Garda Lawrence era pupila mea. Pupilă, nu în sensul legal al cuvîntului, ci în accepţiunea care, după război, s-a dat de obicei acestui termen. La ce ar fi servit, după moartea tatălui ei adoptiv, legarea destinului sărmanei micuţe de un alt străin, ştiind aşa cum eu o ştiam, şi cum ea o ignora, că ea fusese adoptată de familia Lawrence de la un orfelinat, la vîrsta de doi ani. Fermecătoarea persoană care devenise mama sa adoptivă murise cu trei ani în urmă, iar de atunci, însoţită de tatăl său adoptiv — un om încîntător desigur, însă incapabil să crească un copil — cutreierase prin lume.

Apoi, cînd ea a ajuns la vîrsta de şaptesprezece ani, el s-a înecat în timpul naufragiului iahtului său în largul coastei la Marbleheard, iar ea a venit să se pună sub protecţia mea, lucru destul de normal în definitiv, căci nu-i mai rămîneau decît nişte rude îndepărtate care, din cauza neîntreruptelor sale peregrinări, nu avuseseră aproape deloc prilejul să o cunoască.

În plus, nu eram eu prietenul apropiat al lui Staton Lawrence, iar Garda nu avea ea obiceiul, din cea mai fragedă copilărie, să mă numească cînd „unchiul Spaton", cînd „dragul meu Păianjen" ?

Începînd cu acea zi, am devenit administratorul averii sale — o moştenire considerabilă — am avut grijă să-şi termine studiile, i-am ales prietenii pentru petrecerea vacanţelor de vară în Europa, în cîteva cuvinte, i-am organizat în aşa mod existenţa ca neavînd un cămin al ei să nu simtă niciodată nevoia de a avea unul.

Apoi, într-o zi, prin luna septembrie, am primit de la ea o scrisoare expediată din regiunea Munţilor Alpi, concepută astfel :

„Dragă Păianjene,

Intenţionez să petrec iarna la Boston şi să mă ocup de muzică sau de ceva asemănător, dar pînă atunci am în cap un alt proiect, căci am cunoscut aici familia Creamer-Farnol — soţul este un tip foarte nostim, iar tînăra soţie este delicioasă. Ei intenţionează să redeschidă casa pe care o au pe coastă în ţinutul Maine şi să petreacă acolo luna octombrie. Am acceptat invitaţia pe care mi-au făcut-o să îi însoţesc, deoarece cred că acolo va fi rece şi prin urmare foarte şic. Fiica lor, Patricia, îl cunoaşte pe Phil Masterson şi consideră că acesta nu trebuie să lipsească, ceea ce este şi părerea mea. Şi, de teamă de a nu mă arăta prea geloasă, i-am cerut, la rîndul meu, lui Victor Millard să ne însoţească şi el. Ştiu, nu ai auzit încă vorbindu-se de el, ceea ce este foarte regretabil pentru tine, atît de regretabil că va trebui să ţi-l prezint fără întîrziere, şi aceasta din diverse motive. Vei găsi deci în plic o invitaţie din partea doamnei Farnol, precum şi descrierea locului unde se află casa despre care ţi-am vorbit. Se găseşte, cred, undeva între Wells şi Ogunquit, şi fără îndoială că te vei grăbi să-mi scrii pentru a-mi anunţa sosirea ta“...

Iată cum, într-o radioasă dimineaţă de octombrie, am coborît din tren la Wells pentru a urca în maşina familiei Farnol, trimisă să mă aştepte la gară.

A trecut de atunci exact o lună.

Nimeni din familie nu a venit să mă întîmpine. Doar şoferul era acolo ca să mă primească. Mi-am dat seama imediat că primise indicaţii foarte exacte despre persoana mea, deoarece, fără cea mai mică ezitare, s-a apropiat de mine imediat ce am pus piciorul pe peron şi, ducîndu-şi respectuos mîna la şapcă, mi-a luat bagajele cu atîta uşurinţă de parcă ar fi făcut aceasta în fiecare zi. Lăsa impresia că ar avea în jur de patruzeci de ani şi mi-a spus că se numea Stutton. Cred însă că au omis să-l prevină că, în ciuda vîrstei mele înaintate, eram încă foarte sprinten şi vioi, căci am remarcat graba cu care s-a oferit să

mă ajute să urc imediat ce am ajuns lîngă mașină. Dacă l-aș fi lăsat, cred că m-ar fi ridicat în brațe și m-ar fi așezat pe banchetă ca pe un pachet oarecare. Însă l-am îndepărtat cu un gest și m-am așezat pe scaunul din față, lîngă el.

— Arată-mi puțin acest ținut Maine, i-am spus. Este o regiune pe care nu am vizitat-o niciodată.

Explicațiile pe care mi le-a dat merită să fie reproduse aici, căci ele sînt oarecum indispensabile pentru înțelegerea celor ce vor urma. V-aș ruga deci să-mi permiteți să le transcriu, promițîndu-vă că le voi prescurta pe cît posibil.

Țărmurile ținutului Maine, care se întind de la Portland pînă la linia New-Hampshire, sînt formate din promontorii și plaje de nisip care se repetă cu o regularitate matematică. Toate aceste promontorii, înalte și zdrențuite, sînt vizibile de la unul la altul și legate între ele prin aceste plaje atît de luminoase. Dar, în majoritatea cazurilor, în spatele plajelor se întind saline maritime, avînd una sau două mile lățime, astfel încît șoseaua care leagă Boston de Portland străbate doar terenurile ferme, iar drumurile vicinale care asigură legăturile pe coastă trebuie obligatoriu să urmeze crestele stîncoase ale promontoriilor sau să traverseze salinele pe șosele construite de oameni.

Așa că, dacă te poți deplasa cu ușurință între aceste promontorii mergînd pe jos, pe nisipul fin care le separă, același traseu devine imposibil pentru mașină, care trebuie să ajungă pe șosea, începînd și terminînd cu unul din aceste drumuri vicinale care traversează salinele.

Am putut să constat toate acestea în timp ce ne îndreptam spre destinație. La început Stutton a pornit spre mare, pe un drum care ducea la plaja de la Wells, apoi, după ce a parcurs una sau două mile de-a lungul țărmului, a cotit din nou spre șosea, pentru ca mai tîrziu să o părăsească a doua oară, luînd-o din nou spre mare, pe un drum secundar care ne-a condus, printr-un crîng de

pini, la masivul izolat pe care se afla cocoţată casa lui Creamer Farnol.

Cu toată vîrsta mea înaintată şi cu toate că am trăit în timpul celei mai ingrate perioade a arhitecturii americane, afirm cu tărie că nu am întîlnit niciodată şi nicăieri o locuinţă mai caraghioasă şi mai de prost gust decît aceea pe care o vedeam în faţa mea, ridicată pe o stîncă, şi a cărei siluetă oribilă se decupa clar în oglinda fără pată a cerului şi a mării. Un neg îngrozitor, o excrescenţă inimaginabilă apărută nu se ştie cum din granitul stîncii ! Alţi negi, alte protuberanţe, la fel de hîde, creşteau chiar din această casă, sub forma unor turele şi lucarne bizare, şocînd privitorul prin urîţenia lor ţipătoare ; ele se suprapuneau peste un alt neg, mai mare şi mai detestabil decît toţi ceilalţi : o cupolă cu colţurile teşite, cu o structură într-adevăr grotescă.

Cred că nu mi-am putut opri o exclamaţie involuntară de stupoare, căci Stutton nu s-a abţinut să nu-mi zică :

— Nu este chiar ceea ce s-ar putea numi o operă de artă, nu-i aşa ?

M-am mulţumit să aprob printr-un gest, fără a mai catadicsi să răspund.

— Ştiţi, continuă Stutton, nu trebuie să vă consideraţi obligat să-i faceţi domnului Farnol complimente în legătură cu casa. Îşi dă perfect de bine seama că este execrabilă, însă el cunoaşte motivaţia acestui fapt, pe care v-o va explica el însuşi.

După cîteva momente intram deja pe poartă ; Creamer Farnol cobora scările de la intrare, venindu-mi în întîmpinare... Era foarte înalt şi slab ca un schivnic ; părul vîlvoi era deosebit de alb. Dacă vreţi să vă faceţi o imagine exactă asupra aspectului său exterior, imaginaţi-vă un spălător de vase nou, ţinut cu partea de cîrpă în sus, pe mînerul căruia, imediat sub franjuri, s-au tras nişte linii pentru a reprezenta un pas, o gură şi doi ochi. În ciuda acestui aspect ochii săi aveau o strălucire destul de malițioasă, iar gura degaja, datorită unei cute, o sensibi-

litate puternică. Totuşi, privită în ansamblu, fizionomia sa era amabilă şi simpatică.

— Bine aţi venit, domnule Meech — îmi spuse cu o voce gravă, dar foarte plăcută. Stutton v-a adus bagajele ?... Intraţi, vă rog !

Am pătruns într-un vestibul din mijlocul căruia se înălţa o scară largă, din lemn de stejar lustruit. Pe această scară, construită în tot felul de unghiuri şi fără nici un covor pe ea, cobora să mă salute, la rîndul ei, doamna Farnol.

Farnol se întoarse imediat spre ea.

— Draga mea Vera, „unchiul Spaton" al Gardei tocmai a sosit. Permite-mi să ţi-l prezint pe domnul Meech.

Pînă în acel moment, ea coborîse scările repede ; cînd a ridicat însă ochii să mă privească, s-a oprit brusc şi o expresie nedefinită i-a trecut pe figură. Acum ştiu cărui fapt se datora totul ; atunci însă nu aş fi fost capabil să precizez vreunul din aceste trei sentimente : surpriză, frică sau dezamăgire. Timp de o secundă, piciorul ezită să se aşeze pe treapta următoare, ca şi cum ea ar fi dorit să o ia la fugă înapoi. Creamer nici nu băgă de seamă. O dată prezentările făcute, el continua să mă privească surîzînd. O fracţiune de secundă mai tîrziu, ea îşi continuă coborîrea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat ; surîzînd ca şi soţul ei, veni şi îmi întinse mîna :

— Fiţi bine venit, unchiule Spaton, exclamă ea, rîzînd.

Este într-adevăr regretabil că nu sînt destul de talentat să vă descriu frumuseţea care o caracteriza. Deşi era şi ea foarte înaltă, îşi purta părul, negru şi foarte des, ridicat cît se poate de mult în uşoare valuri ondulate deasupra frunţii, a cărei paloare o egala aproape pe a marmurei. Trebuie să fi avut în jur de patruzeci de ani, şi îmi amintesc că nu m-am putut împiedica să mi-o imaginez cît ar fi fost de perfectă într-o rochie verde-oliv, stil Empire, printre invitaţii la o fastuoasă recepţie oferită de un eminent diplomat de pe vechiul continent.

Însoțită de domnul Farnol, mă conduse imediat la camera care îmi fusese rezervată, o încăpere spațioasă la etajul doi, și îmi explică cum că Garda, împreună cu ceilalți oaspeți tineri, plecaseră să facă baie și că se vor întoarce peste o oră pentru masă. Apoi, se retraseră amîndoi. Atunci am descoperit pentru prima dată, apropiindu-mă de fereastră, cea de-a doua construcție, aflată puțin mai departe pe coastă, așa cum am mai spus, și care făcea pereche atît de dizgrațioasă cu aceea în care mă aflam. Dar și altceva mi-a atras atenția în timp ce priveam cealaltă construcție peste mila de plajă pustie care le separa : dispariția progresivă și vizibilă a luminozității acelei zile de toamnă atît de frumoasă pînă atunci. Încet, insidios, deși era aproape amiază, albastrul cerului începu să dispară și soarele deveni din ce în ce mai palid, fără să fi existat vreun pic de ceață sau un cît de mic nor la orizont. Cînd mă gîndesc acum la ce a fost, am impresia că atmosfera se transforma încetul cu încetul în jurul meu, ca și cum ar fi vrut să creeze un decor propice dramei care avea să aibă loc.

Cînd s-a servit prînzul, eram nouă persoane la masă : Garda și cu mine, Farnol cu soția și fiica lor Patricia, Victor Millard și Philippe Masterson, precum și o altă pereche, Richard și Helen Saint-John. Nu intenționez însă să-i descriu acum. Țin doar să menționez una sau două din reflecțiile făcute de Garda, pentru ca apoi, fără să mai pierd nici un minut, să vă povestesc ce s-a întîmplat spre sfîrșitul zilei, seara și... în timpul nopții.

Garda nu arăta deloc bine. Aerul de munte îi înnegrise puțin pielea, dar aceasta nu reușea să ascundă o paloare pronunțată și o oboseală evidentă.

La un moment dat, în timpul mesei, am văzut-o trecîndu-și involuntar mîna peste frunte. Doamna Farnol era în stînga mea și, ca să nu mă audă, m-am aplecat în față pentru a-i vorbi Gardei, care se afla vizavi de mine :

— Ce este cu tine, scumpo ? — am întrebat-o încet. Nu prea arăți grozav.

— Nu știu, unchiule, îmi răspunse. Mă cam doare capul.

Și îmi surîse, mai curînd tristă, mi se păru.

Vera Farnol avea urechea fină, așa că auzise tot ce-am vorbit.

— Cred că ai stat prea mult în apă, Garda, presupuse ea. Știți, domnule Meech, nu ne-am scăldat deloc în cursul șederii noastre la munte și, în mod sigur, nu s-a obișnuit încă cu apa... cu atît mai mult cu cît vara este pe sfîrșite.

— Oh, dar nu am stat mai mult de patruzeci de minute în total, protestă Garda. Niciodată în viața mea nu am intrat într-o apă mai rece ca aceasta. După cum mi-a explicat Victor, chiar în lunile iulie și august se pare că este destul de rece pentru a fi pe placul unui urs polar ; iar în octombrie, puțin lipsește să nu înghețe de-a binelea.

Lucrurile au rămas pentru moment în acel stadiu. La orele patru după-amiază însă, Garda a fost nevoită să urce în camera sa și să se bage în pat. În cele din urmă a trebuit să cedeze, însă au fost necesare multe explicații pentru a o face să înțeleagă că se obosea inutil în străduința ei de a rămîne în picioare.

Patricia a însoțit-o sus ; doamna Farnol i-a promis că-i va duce ea însăși cina în cameră iar, în ce mă privește, i-am spus la despărțire :

— Dacă ai nevoie de mine, draga mea Garda, înștiințează-mă. În orice caz, după cină, voi trece să te văd.

Cînd Patricia a coborît și ne-a anunțat că Garda se simțea bine la căldură, am hotărît să facem toți opt o partidă de bridge, un joc pe care îl detest, dar pe care, oricît ar părea de paradoxal, îl joc foarte bine.

Nu-mi mai rămîne să notez decît o altă reflecție, făcută de data aceasta de Vera Farnol.

— Apropo, domnule Meech, îmi spuse, dacă doriți să o vedeți pe Garda, să știți că este în camera din cupolă. Scara care duce acolo pornește din extremitatea de nord

a anticamerei de sus. Este camera pe care o rezervăm întotdeauna oaspeţilor preferaţi. Oferă o privelişte minunată !

Iată motivul pentru care, cu tot vîntul de afară, m-am dus, după cină, să fac o plimbare.

Vera Farnol s-a ridicat de la masă înaintea noastră ca să-i ducă Gardei de mîncare, spunînd că va sta puţin cu ea, după care va coborî în salon, unde speră să găsească mesele pentru bridge pregătite şi cărţile deja împărţite. Însă după numai trei minute, cînd eram încă la desert, ea a reapărut în sufragerie, cu o hîrtie în mînă.

— Probabil că a adormit, biata fetiţă, ne explică ea. Am găsit uşa încuiată, iar pe dinafară, prinsă cu un bold, această hîrtie în care mă roagă să-i las platoul cu mîncare, urmînd a-l lua mai tîrziu, dacă i se va face foame. Cred că e mai bine să o lăsăm să doarmă.

Imediat, am început partida de bridge care, din fericire, nu a durat decît o oră şi jumătate ; aşa că pe la nouă încheiasem deja jocul. După aceea, am deschis uşa care dă spre mare şi am ieşit pe veranda imensă, fără alt scop decît acela de a verifica dacă era sau nu lumină în camera din cupolă. Dacă era, intenţionam să urc să discut un moment cu Garda. Dacă nu, mă gîndisem să fumez un al doilea trabuc şi să caut o carte pe care să o iau cu mine în cameră.

În socotelile mele nu ţinusem seama de atracţia de neînvins a mării şi de efectul pe care îl exercita asupra mea spectacolul grandios al elementelor naturii dezlănţuite. Cît timp am stat în salonul familiei Farnol, cu fotoliile sale mari şi moi, cu şemineul înalt în care flăcările focului jucau vesel şi cu mesele de joc pregătite în lumina discretă a lămpilor acoperite, am avut o senzaţie de confort deplin. Mai mult, remarcasem faptul că ferestrele imense care dădeau spre mare erau toate solid construite, cu geamuri groase, capabile să reziste la orice intemperie. Însă imediat ce am deschis uşa, vijelia m-a învăluit cu brutalitate, făcînd să zboare scîntei din trabucul meu

şi ridicînd perdelele la orizontală. Vîntul s-a năpustit cu atîta violenţă în încăpere, încît ar fi răvăşit totul într-o secundă, dacă nu aş fi ţinut cu disperare de clanţă.

Atît de puternic era vîntul, încît aproape că m-am sprijint de el, dacă pot spune astfel, pentru a coborî treptele verandei pînă la peluză, singura fîşie de pămînt care separa casa de prăpastia din jurul ei deschisă de faleza abruptă. Ajuns la capăt, m-am întors şi am ridicat capul. Cupola era neagră ca cerneala şi abia de i se distingeau contururile în clar-obscurul cerului. Deci, Garda continua să doarmă. M-am gîndit că nu se va mai trezi pînă dimineaţă.

Dar ce noapte ! Ce noapte fantastică, mai ales pentru mine care nu locuisem niciodată la malul mării şi nu eram deloc obişnuit cu furtunile ! Eram literalmente fascinat. Nu mi-aş fi imaginat niciodată cît de tangibil putea să pară acest vînt din larg, alergînd nebuneşte peste valurile dezlănţuite pe care mi le ascundea întunericul, biciuindu-mă fără milă, învăluindu-mă cu totul.

Trabucul mi-a fost smuls din mînă cînd încercam să-l duc la buze, iar cînd l-am cules de pe jos şi am vrut să-l arunc departe, vîntul mi l-a înapoiat purtîndu-l deasupra capului, pînă pe scările verandei.

Am început să înconjur casa şi, după cîţiva paşi, am dat peste cărarea pe care o remarcasem în timpul zilei, o cărare care şerpuia printre tufele de ienupăr şi dafin sălbatic, coborînd lin pînă la plajă. Cu mare grijă, pentru a nu mă împiedica de colţurile stîncoase care răsăreau la tot pasul, am continuat drumul, iar cînd am simţit sub tălpi suprafaţa netedă şi solidă a nisipului am întors spatele falezei, şi, accelerînd ritmul, am continuat să înaintez în întuneric.

Aici, jos, marea se vedea mai bine decît de sus şi am putut să-mi dau seama că începuse să se retragă, lăsînd în faţa mea, între nisipul moale al plajei şi linia înspumată a valurilor, o fîşie largă de nisip umed şi bătătorit.

Am parcurs-o în toată lungimea ei, în zgomotul infernal al valurilor care se spărgeau la picioarele mele. Era destul de frig, dar suportabil ; mergeam înainte fără să întorc capul.

O singură dată m-am oprit ca să mă uit înapoi. Am văzut atunci, în vîrful promontoriului care înainta întunecat în mare, casa familiei Farnol, puternic luminată în partea de jos și cuprinsă de beznă în cea de sus. Imediat, am continuat însă drumul pînă am văzut apărînd în fața mea cealaltă casă, identică cu prima, cu singura deosebire că aici parterul se afla în întuneric, iar cupola era luminată strălucitor.

Acest fapt m-a surprins într-o oarecare măsură și, întrebîndu-mă cine ar fi putut să locuiască acolo în acea perioadă, am luat hotărîrea să-l chestionez despre aceasta pe Creamer Farnol. Speram să aflu cu acest prilej și motivul existenței celor două construcții monstruoase.

Chiar în momentul în care priveam, lumina din cupolă s-a stins și totul s-a scufundat în întuneric.

M-am hotărît să fac cale întoarsă. De data aceasta zgomotul oceanului se auzea din stînga, iar șuieratul vîntului prin ierburile dunelor din dreapta. În timp ce grăbeam pasul, mi-am dat seama dintr-odată de un lucru care m-a făcut, mai întîi, să mă opresc brusc, pentru ca după o secundă să o iau la fugă, cu acel aspect comic pe care mi-l dau picioarele mele strîmbe și spatele ghebos.

Remarcasem faptul că la familia Farnol se stinseseră luminile la parter, aprinzîndu-se în cupolă. Aceasta însemna că Garda se trezise. Instinctiv, am început să alerg.

Alergam fără să simt teamă sau neliniște. Alergam pur și simplu pentru că simțeam nevoia să schimb cîteva cuvinte cu scumpa mea pupilă înainte ca ea să adoarmă din nou. Însă, în timp ce alergam, am avut brusc intuiția, nu că un pericol imediat ar fi amenințat-o, ci că era pe cale să se îmbolnăvească foarte rău. Cu cît alergam, cu atît această premoniție mi se fixa mai temeinic în minte, așa încît am devenit îngrijorat de-a binelea, amintindu-mi că

mai avusesem asemenea premoniții care se dovediseră ulterior exacte, încît colegii ajunseseră să considere că am darul prezicerii. Exagerau sau nu exagerau afirmînd aceasta ? Nu aș putea răspunde cu exactitate, însă un fapt era sigur : mi s-a întîmplat de nenumărate ori să mă trezesc brusc în toiul nopții avînd ferma convingere că ceva se va întîmpla. Ideea aceasta era atît de puternică și mă obseda în așa măsură, încît nu mai puteam dormi și, bizară coincidență, după cincisprezece-douăzeci de minute se auzea invariabil soneria telefonului, iar o voce mă chema de urgență pentru a lămuri misterul unei crime oribile.

Gîfîind am ajuns la capătul plajei ; m-am cățărat cît am putut de repede pe cărarea abruptă și bolovănoasă și am intrat în casă. Contrar așteptărilor mele, vestibulul era luminat. Se lăsase, fără îndoială, o lumină aprinsă pentru întoarcerea mea. Dar această singură sursă era destul de slabă, ceea ce explică faptul că nu văzusem nici pic de lumină la parter.

Cu sufletul la gură, după cursa pe care o făcusem și lupta cu vîntul, m-am oprit, după ce am închis ușa, să răsuflu puțin. În timpul acestei scurte pauze, am auzit un zgomot de pași deasupra capului meu și o ușă închizîndu-se, după care din nou liniște. Am început să urc scara.

Și anticamera de sus era ușor luminată, ceea ce mi-a permis să găsesc fără prea multă greutate treptele scării înguste care ducea la cupolă. Scara se răsucea de două ori și dădea în fața unei uși unde, pe un palier destul de spațios, se găsea încă platoul cu cina pentru Garda, cu fiecare fel de mîncare învelit în șervete.

Am bătut discret la ușă, apoi, încet, am zis :

— Garda, pot să intru ?

Nici un răspuns.

Am încercat să privesc pe gaura cheii. Nimic. Camera era scufundată în întuneric, ceea ce mi se păru destul de

straniu, căci cu numai două minute mai înainte, cînd am început să urc pe faleză, ferestrele mai erau încă puternic luminate. Dacă, așa cum s-ar putea crede, ea se trezise atunci, cum să fi adormit la loc atît de repede ? !

Am bătut mai cu forță în ușă și am strigat :

— Gardaa !

Aceeași tăcere. Mi-am lipit urechea de gaura cheii sperînd să deslușesc vreun zgomot, poate pe acela al respirației ei regulate, ceea ce ar fi potolit neliniștea mea. Nu am auzit însă decît șuieratul lugubru al vîntului, ceea ce m-a determinat să cred că unele ferestre ale cupolei erau larg deschise.

Am început să bat și mai tare în ușă și să strig cît mă ținea gura pentru a domina zgomotul furtunii.

Dar toate strigătele mele au fost zadarnice și nu au avut alt efect decît să-i trezească pe ceilalți locatari care, unii după alții, în pijamale și capoate, au urcat scara dorind să afle neapărat cauza acestui vacarm. Creamer Farnol a sosit primul, urmat de soții Saint-John și de toți ceilalți.

— Trebuie neapărat să intru să o văd, am țipat. Cred că este foarte bolnavă. Poate este chiar leșinată. Cu o clipă în urmă, era lumină în camera ei, iar acum totul este în întuneric și ea nu răspunde.

În același moment am avut speranța că poate mă înșelasem, că nu văzusem lumina din cameră din cauza cheii care se afla în broască și că era foarte posibil ca încăperea să fie luminată. Dar acest gînd nu făcu decît să intensifice neliniștea care mă cuprinsese.

— Atunci să spargem ușa, hotărî Creamer Farnol. Nu va fi greu căci broasca nu este prea solidă.

Nu am așteptat să mi se spună de două ori. Ajutat de Farnol, care mă sprijinea să nu-mi pierd echilibrul, am aplicat puternice lovituri succesive de picior, astfel încît, la a treia încercare, ușa a cedat, lăsînd cale liberă trecerii vîntului furios care ne biciuia fața.

În cameră domnea întunericul.

M-am năpustit înăuntru strigînd ca un nebun :

— Gaardaa !

Apoi am întrebat precipitat :

— Unde este comutatorul ?

Farnol intrase în spatele meu şi am auzit cum îl căuta pipăind peretele. Tot atunci ceva trecu pe lîngă mine atingîndu-mi uşor faţa.

— L-am găsit, strigă Farnol, şi lumina ţîşni în încăpere.

În jurul meu zburu zeci de foi de hîrtie, purtate de vînt. La început am fost orbit de lumină, aşa că timp de o fracţiune de secundă nu mi-am dat seama că mă aflam în faţa patului pe care zăcea Garda, într-o baie de sînge şi cu o tăietură oribilă la gît.

Capitolul II

ÎN CUPOLĂ

Îmi propun să citez în cursul povestirii mai multe pasaje din raportul foarte detaliat pe care domnul Creamer Farnol l-a redactat în legătură cu întreaga poveste. Aceasta vă va ajuta să mă apreciaţi dintr-un unghi mai obiectiv, după cum veţi vedea imediat.

„Meech Păianjenul se afla în faţa patului, cu ochii ieşindu-i din orbite şi avînd întipărită pe chip o expresie de oroare, cum nu mai văzusem niciodată în viaţa mea. Ţinea picioarele îndepărtate, iar capul îi cădea pe piept.

Dacă m-ar fi întrebat cineva ce sentimente îl stăpîneau în acel moment, nu aş fi putut alege între mînie, stupoare şi spaimă. Sînt însă sigur că era literalmente înspăimîntător, atît de înspăimîntător încît erai infinit mai impresionat de el decît de cadavrul sărmanei fete. Mai adăugaţi urletul furtunii, zborul haotic al hîrtiilor prin cameră, feţele albe ca varul şi încremenite ale tuturor invitaţilor, înghesuiţi la intrarea în cameră, şi veţi înţelege cu uşurinţă cît de groaznic era tabloul ce se oferea privirilor noastre".

Cum vedeţi, portretul pe care mi-l face nu este dintre cele mai măgulitoare, dar am convingerea că este cît se poate de realist. Totuşi, pentru că Farnol pare să aibă unele îndoieli, ţin să-l asigur că sentimentul care mă stăpînea în acel moment nu era spaima ci mînia. Am văzut prea multe victime asasinate în viaţa mea ca să mai tremur în asemenea hal în faţa unui cadavru. Numai că de data aceasta era vorba de Garda, adică de singura fiinţă din lume căreia îi păstram o afecţiune profundă şi sinceră. În plus, era atît de tînără şi de frumoasă ! În ciuda emoţiei intense care mă tulburase, adevărul frapant mi se impusese clar chiar din primul moment şi am înţeles că mîna criminală aparţinea obligatoriu unuia din cei nouă comeseni cu care luasem cina în seara aceea.

Nu erau toate acestea suficiente pentru a justifica revolta surdă care mă cuprinsese ?

După ce m-am calmat suficient pentru a putea acţiona, am înfăptuit repede dar metodic trei lucruri. În primul rînd — şi aceasta era perfect inutil, însă nu am rezistat necesităţii de a o face — m-am aplecat peste pat şi am atins braţul Gardei : era rece ca marmura. Apoi, scoţînd ceasul din buzunar, am stabilit că era ora zece şi cinci minute exact. Şi, în sfîrşit, traversînd din nou încăperea, m-am apropiat de uşă şi am privit broasca : nu era nici o cheie din interior.

— Cine a făcut asta ? — am strigat, într-o nouă revărsare de mînie, la cei care rămăseseră îngrămădiţi în prag.

Nici un cuvînt ; nici o mişcare. Numai Creamer Farnol înaintă spre mine şi, punîndu-mi o mînă pe umăr, îmi spuse cu un ton conciliant :

— Calm ! Calm, dragul meu Meech. Ce s-a întîmplat este înspăimîntător, dar, înainte de toate, trebuie să ne păstrăm sîngele rece şi să raţionăm lucid. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi cel mai calm, pentru că dumneavoastră vă revine sarcina să luaţi această problemă în mînă şi să ne spuneţi ce trebuie făcut.

Cuvintele sale au produs asupra mea exact efectul dorit. Mînia îmi dispăru brusc şi am început să privesc situaţia cu mai multă luciditate.

— Foarte bine, Farnol, foarte bine ! — i-am răspuns.

Şi, fără intenţii preconcepute, fără să ştiu exact cum voi proceda, m-am întors din nou spre invitaţi şi, arătîndu-le scara, le-am zis :

— Binevoiţi a coborî toţi în salon şi nici o mişcare pînă nu voi veni şi eu. Nu va dura mult. Pentru moment, doresc să fiu singur.

Însă, imediat ce am pronunţat aceste cuvinte, mi-am dat seama că în ochii lor, la fel ca în ochii poliţiei cînd va veni, nu aveam dreptul să rămîn singur în acea încăpere, unde tocmai se comisese o crimă.

— Nu, am reluat, evident că nu singur ; dar nu doresc să rămînă cu mine decît o persoană.

— Puteţi conta pe mine, Meech, spuse Farnol. Dacă aceasta vă este dorinţa, voi rămîne cu dumneavoastră.

Soţia sa lăsă să-i scape un uşor strigăt. Foarte palidă, însă tot mîndră, în ciuda ţinutei cam neîngrijite, stătea sprijinită de canatul uşii strîngînd nervos în jurul corpului halatul negru-auriu cu care se îmbrăcase în grabă înainte de a urca.

— Creamer... nu... te rog !

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, i-am spus lui Farnol, dar poate că este preferabil să coborîţi cu doamna Farnol şi ceilalţi. Mai bine conduceţi toată lumea

jos și aveți grijă ca nimeni să nu iasă din salon, sub nici un pretext.

— S-a înțeles, aprobă el.

M-am întors spre Victor Millard :

— Dumneata, tinere, accepți să rămîi cu mine aici ?

El făcu un pas înainte, desigur, fără entuziasm, dar și fără ezitare :

— Bineînțeles, domnule.

Ceilalți îmi întorseseră deja spatele : am simțit graba lor de a părăsi camera.

Farnol rămase ultimul.

— În ceea ce privește... Trebuie chemată... ?

Dorea, fără îndoială, să se refere la poliție, însă se vedea clar că nu-i făcea nici o plăcere să vorbească despre aceasta.

— Imediat, l-am întrerupt. În cinci minute, voi fi jos.

Aprobă cu o înclinare a capului și se îndepărtă și el.

Înainte de a ajunge la prima treaptă l-am chemat înapoi.

— Deci, Farnol, i-am șoptit la ureche, vă recomand să fiți atent la toată lumea și să faceți în așa fel încît discuția să fie generală. Trebuie evitată orice comunicare individuală. Cel mai simplu ar fi ca dumneavoastră înșivă să provocați o discuție la care să participe fiecare. Ați înțeles ?

Aprobă din nou și începu să coboare scara.

— Și acum între noi doi, tinere, i-am spus lui Victor Millard, după ce capul alb și ciufulit al lui Farnol a dispărut în umbra scării.

După cîte știam, Victor Millard trebuia să fie un băiat nemaipomenit. După aspect, părea să aibă aproape aceeași vîrstă cu Garda, adică douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani. Era de înălțime medie, blond, destul de drăguț, cu un ten proaspăt și cu maniere alese. Remarcasem în timpul după-amiezii și serii că avea un amuzant bagaj de bancuri din liceu, că felul său de a rîde era spontan și

contagios și că purta un costum sport de o croială impecabilă. Îmi lăsase impresia unui tînăr cu solide cunoștințe și potrivit să facă carieră într-o bancă sau într-o agenție de publicitate. Acum, figura sa era gravă, și nimic, în afara ochilor săi scînteietori, nu lăsa să se vadă frumosul său caracter. Era îmbrăcat cu o pijama verde închis peste care pusese un halat de mătase roșcat, iar în picioare purta niște papuci de piele fină tot roșcată.

Un mic detaliu m-a frapat. Părul său, pieptănat cu grijă, nu s-a deranjat decît în momentul cînd vîntul a năvălit pe ușă. Era deci clar că nu se culcase cînd am dat alarma.

— E rîndul nostru, am reluat, și să încercăm să rezolvăm repede. Nu te afli aici decît pentru a fi martor că nu deranjez nimic, că nu mă ating de nimic. Tot ce îți cer este să mă ajuți să închid ferestrele.

Cînd totul a fost închis cu grijă, încăperea își pierdu aspectul de coșmar și deveni oarecum acceptabilă. Facultățile mele mintale redeveniseră mult mai aproape de normal și mi se păru că tînărul meu tovarăș tremura ușor.

— Vino aici, i-am zis, luîndu-l de braț și trăgîndu-l spre pat.

Ghiceam fără dificultate ce putea să gîndească acest tînăr sănătos și neobișnuit cu asemenea spectacole. De aceea, pentru a-l încuraja, m-am grăbit să vorbesc mereu, despre orice îmi trecea prin cap, avînd totuși grijă să mă exprim cu calm și cît mai fluent posibil.

— Esențial este, i-am explicat, să avem grijă să lăsăm toate lucrurile exact în starea în care le-am găsit. Deci, fără a mișca ceva din loc, să examinăm atent cu privirea tot ce ne înconjoară. Ce constatăm mai întîi ? Că această fată are la gît o tăietură de cuțit, care i-a provocat moartea, nu-i așa ? Și conchidem, de la început, că a fost asasinată. De ce ? Pur și simplu, pentru că, cunoscînd-o pe Garda, așa cum am cunoscut-o noi, știm foarte bine că era prea fericită și prea lipsită de griji ca să se gîndească măcar o secundă să atenteze la zilele ei. Ne amintim, apoi, că în această după-amiază era bolnavă,

sau cel puţin ne-a dat această impresie, şi sîntem tentaţi să ne întrebăm dacă ceea ce ea a numit migrenă nu era în realitate o criză de neurastenie acută. Şi atunci, de fapt... cine ştie dacă... Dimpotrivă, dat fiind faptul că a fost tăiată la gît cu un cuţit, un brici sau alt obiect ascuţit, ni se pare logic să gîndim că dacă s-a sinucis, acest cuţit sau brici, ar trebui să se găsească lîngă ea. De ce lîngă ea ? Pentru că este inadmisibil să fie altfel, dat fiind că obligatoriu a murit în pat, nici o picătură de sînge neexistînd în altă parte. Fireşte, din locul în care ne aflăm, este imposibil să ne dăm seama dacă nu există picături de sînge în altă parte în cameră, dar oricum aceasta nu ar putea infirma în nici un fel prima noastră ipoteză, căci, ştim foarte bine, secţionarea carotidei este imediat urmată de un torent de sînge care ţîşneşte fără oprelişte. Or, după cum vezi, covorul care acoperă podeaua este de un gri deschis, ceea ce ar face ca orice pată cît de mică să sară în ochi. Hai să privim de aproape, în jurul patului, sub pat, peste tot, chiar şi sub aceşti papuci, pe care cred că-i pot deplasa fără a distruge vreun indiciu important. Ei bine, aşa cum poţi constata, ei sînt aranjaţi cu grijă unul lîngă altul şi într-un mod cu totul normal.

Continuam să vorbesc fără încetare în timp ce inspectam minuţios fiecare bucăţică de covor în jurul patului şi chiar mult mai departe decît mi se părea necesar, dacă, fireşte, aşa cum remarcasem, Garda nu ar fi aruncat cuţitul departe de ea, gest pe care nu-l fac aproape niciodată cei care se sinucid. Chiar dacă admitem că ea ar face excepţie de la regulă, nu este mai puţin adevărat că nu l-ar fi putut arunca pe fereastră pentru simplul motiv că aceste ferestre se aflau la cinci metri distanţă de pat.

Prin urmare nu mai rămînea decît patul. Or, de la prima privire îţi dădeai seama că nu există nici un cuţit pe cuvertură, tot aşa cum nu se afla nici în mîna moartei. Nu se afla, deci, nicăieri.

— Vom face acum, am continuat, ceva ce probabil că nu ar trebui să facem. Vom ridica păturile. Dar o vom

face cu mii de precauţii, Victor. Aşteaptă să trec pe partea cealaltă. Dumneata rămîi unde eşti. Aşa ! Acum, apucă un capăt al păturii de deasupra, eu îl prind pe celălalt, şi o vom trage încet de sub braţul Gardei... Aşa ! O vom pune apoi pe capătul patului. Vom face acelaşi lucru cu cea de-a doua pătură, precum şi cu cearceaful, după care vom pune totul la loc exact cum a fost.

Totul a fost înfăptuit punct cu punct, aşa cum ceream, însă cuţitul era în continuare de negăsit. Sincer vorbind, nu ştiu dacă mă felicitam sau îmi părea rău, căci nu reuşeam să disting clar dacă aş fi preferat ca scumpa mea Garda să se fi sinucis sau să fi fost asasinată. Dar la ce bun să ne oprim asupra unor asemenea consideraţii ?

De cînd rămăsesem singuri în această cameră şi tot timpul cît au durat cercetările noastre, Victor nu şi-a descleştat nici o dată dinţii. Acum însă formulă o primă reflecţie şi aceasta exact în momentul în care ea îmi venise şi mie în minte.

Odată păturile reaşezate la locul lor, am revenit amîndoi în faţa patului, în locul în care ne aflasem mai înainte.

— E mult de cînd a murit, nu-i aşa, domnule Meech ?

— Da, i-am răspuns ridicînd capul. Dar cum ţi-ai dat seama de aceasta ?

— După aspectul sîngelui, răspunse. Aproape că s-a uscat.

Era perfect exact. Sîngele se uscase aşa de tare încît păturile şi cearceaful deveniseră scorţoase în locurile pătate.

Acest fapt trebuia reţinut ; era o constatare importantă, pe care ne puteam bizui mai tîrziu. Lumina pe care o văzusem de jos în cupolă, şi care mă determinase să mă întorc atît de repede, nu fusese nici aprinsă, nici stinsă de Garda... dar nici de asasin în momentul în care îşi înfăptuia nelegiuirea.

Altfel spus, cineva intrase în cupolă la mult timp după crimă !

Cine oare ? Asasinul ? Nimic nu permitea, fireşte, o asemenea afirmaţie, dar, în acelaşi timp, exista această posibilitate, căci oricine altcineva ar fi fost, ar fi dat alarma.

Oare după cît timp avusese loc această a doua vizită ? Habar nu aveam. Ţinînd însă seama de starea sîngelui şi după ce am pipăit încheieturile degetelor moartei şi carnea de pe braţul gol, pentru a constata accentuarea rigidităţii cadaverice, am concluzionat că îşi dăduse duhul de mai multe ore. Cîte ? Cinci... Şase... Şapte... Numai un medic ar fi fost în măsură să o spună cu exactitate după ce ar fi efectuat autopsia.

Deoarece păstrasem toate aceste aprecieri pentru mine, Victor mă întrebă după un timp.

— După dumneavoastră, cam cît timp a trecut, domnule Meech ?

— Nu ştiu, Victor.

— Poate că înainte de cină ?

— Posibil... chiar probabil.

— Credeţi, deci, că era moartă cînd doamna Farnol i-a dus cina şi a găsit această hîrtie pe uşă ?

— Desigur. Fără îndoială.

— Oh !

Privindu-l, am remarcat că ochii i se umpluseră subit de lacrimi. Se şterse cu dosul mîinii.

— O iubeam, domnule Meech, murmură el. Nu ştiaţi ?

Am negat din cap continuînd să-l observ.

— Nu cunoaştem nimic... pînă acum, am răspuns. Sper însă să ştiu mai multe peste puţin timp şi al naibii să fiu dacă nu voi face lumină. Pentru moment, prietene, am adăugat îndreptîndu-mă spre uşă, să mergem la ceilalţi. Poliţia poate să vină cînd va dori ; în problema esenţială, avem o certitudine, pentru că sîntem siguri că a fost o crimă. A sosit timpul să acţionăm !

— Trebuie să lăsăm lumina aprinsă ? — mă întrebă el.

— Da, i-am răspuns. Păcat că a trebuit să spargem uşa, căci era de preferat să o fi încuiat cu cheia. Să fim totuşi mulţumiţi că o putem închide şi să sperăm că totul va fi bine. Treci în faţă, Victor !

Am coborît în linişte şi ne-am îndreptat spre salon. Am constatat cu satisfacţie că toate luminile erau aprinse şi că focul se înteţise în cămin. O privire circulară mă asigură că totul se petrecuse bine, aşa cum dorisem. Creamer Farnol era în picioare în faţa şemineului. Vera stătea lîngă el într-un fotoliu, de care se sprijinea Patricia Farnol, ţinînd-o pe mama sa de mînă. Cei doi Saint-John se instalaseră alături pe divan, iar tînărul Masterson stătea puţin mai departe, pe un scaun cu spătarul drept ; cu corpul plecat în faţă şi coatele pe genunchi, îşi sprijinea bărbia în mîini.

Toţi aveau privirea ştearsă şi îţi trezeau mila.

— Iar acum, domnule Farnol, am anunţat cu un ton hotărît, vom chema, cu voia dumneavoastră, poliţia.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun că nu avem telefon. Această casă fiind singura construcţie pe limba de pămînt, aceasta ne-ar fi obligat să facem legătura, pe cheltuiala noastră, cu linia telefonică care trece pe şosea, şi nu este nevoie să vă spun că nu se pot întinde firele pe nisip pînă la Wills sau Ogunquit. Şi apoi, după cum ştiţi, venim atît de rar aici.

— Atunci, locul cel mai apropiat de unde se poate telefona se află la şosea.

— Da. La o fermă care se află exact în faţa drumului care ajunge aici. Plătim ceva fermierului, care ne permite să folosim telefonul său. Aşteptaţi un moment, să pun ceva pe mine şi vă voi conduce cu maşina.

— Nu. Nu vă deranjaţi atît ! Mă voi duce singur. Şi aceasta pentru că numai eu sînt îmbrăcat. Îmi încredinţaţi maşina ?

— Fireşte.

— Va trebui, fără îndoială, să chem şeriful. Ştiţi unde îl pot găsi,

— Din păcate, nu. Tot ce știu este că aici sîntem sub jurisdicția lui Alfred, aflat la 20-25 mile de aici. Apropo, ca să vină, explicați-i că este vorba de faleza Farnol. Nu are altă denumire, iar toată lumea știe exact locul.

— Am înțeles, i-am răspuns. Nu, nu vă deranjați să mă însoțiți. Mă voi descurca să găsesc mașina.

Apoi, adresîndu-mă tuturor, la modul general, am continuat :

— Începînd cu acest moment, va trebui să vă conformați întocmai instrucțiunilor pe care le veți primi de la mine. Iau hotărîrea de a conduce eu totul, pentru că în calitate de detectiv acesta îmi este rolul și apoi pentru că este vorba de Garda. Am demonstrat că Garda a fost asasinată și este necesar, în consecință, ca poliția să fie alertată fără întîrziere. Pînă atunci însă, dat fiind că, așa cum presupun, bănuielile se vor îndrepta imediat asupra unuia dintre dumneavoastră, mă simt obligat să vă aduc la cunoștință ca nimeni să nu iasă din această încăpere pînă la întoarcerea mea. Veți fi proprii dumneavoastră paznici și vă cer să colaborați fiecare individual la supravegherea celor care vă înconjoară. Permiteți-mi să vă dau un sfat : cei care sînt nevinovați să fie mai curajoși. Pentru a raționa clar, trebuie să ai, înainte de toate, o stare morală bună. Străduindu-vă să raționați limpede, veți furniza poliției, ca și mie, mijlocul cel mai eficient pentru a ajunge la descoperirea adevărului.

Acestea fiind zise, i-am salutat și am ieșit din salon. Și fără a-mi acorda timpul să-mi iau pălăria, m-am lansat din nou în întuneric.

Vîntul sufla la fel de tare, iar jos, pe nisip, marea mugea lugubru. Era foarte frig și întuneric beznă.

Căutînd la fiecare pas peretele casei pentru a mă orienta, am ajuns nu fără greutate la locul unde se afla garajul.

Acolo nu am putut rezista ispitei de a ridica pentru ultima dată privirea spre cupolă. Un surîs amar îmi veni pe buze văzînd ferestrele puternic luminate.

Cît de primitoare păreau aceste lumini în tumultul acestui cer întunecat !

În timp ce le priveam, m-am năpustit deodată îngrozit spre ușa garajului, care se găsea în spatele meu.

Căci un țipăt sfîșietor, tînguitor și îngrijorat țîșni în noapte, un țipăt care crescu fără măsură, devenind un fel de urlet uimitor, inuman, ieșit parcă din infern, și care se stinse la fel de misterios precum apăruse.

Niciodată, de-a lungul întregii mele existențe, nu auzisem ceva atît de incredibil și atît de înnebunitor.

Capitolul III

LEGENDA CLOPOTULUI

Ar fi fost o nebunie să încerc a descoperi proveniența și natura acelui țipăt înfiorător, care mă asurzise în așa hal, încît nu mai știam nici din ce direcție venea. Era ca și cum ai cere unui orb abandonat în mijlocul deșertului să afle cauza căldurii care îl copleșește. Ce ați fi făcut în locul meu ? Probabil, exact ceea ce am făcut și eu : cedînd instinctului, am revenit în fugă pînă la poartă, am căutat pe bîjbîite intrarea în casă și m-am năpustit din nou în salon.

Vera Fernol era leșinată și zăcea ca o masă inertă pe parchet în fața șemineului între soțul ei și fiica sa. Am traversat în mare viteză sufrageria și am început să caut întrerupătorul de la bucătărie. Cînd am aprins lumina, l-am văzut pe Stutton care, îmbrăcat într-un bizar halat de baie, ieșea dintr-un coridor îngust ce asigura, după toate aparențele, comunicarea cu partea din locuința ocupată de servitori.

— Adu repede niște apă, am strigat. Stăpîna dumitale a leșinat.

După care m-am întors în salon la fel de repede cum venisem.

Ajutat de Saint-John, Farnol o ridicase pe soția sa pe divan, unde se afla culcată. Patricia îi fricționa mîinile.

— Stutton va aduce imediat apă, am anunțat eu.

— Nu face nimic, mi-a răspuns Farnol. Ea este destul de des în pericol să-și piardă cunoștința.

Două minute mai tîrziu, șoferul aduse apa pe care i-o cerusem și imediat i s-a dat bolnavei să bea și i s-a pus pe frunte o batistă udă.

— Scuzați-mă, a murmurat Vera cînd a deschis ochii. Mulțumesc ! Mă simt deja mai bine. Patricia, draga mea, vino și stai lîngă mine.

Apoi, întorcîndu-se brusc spre soțul ei :

— Creamer, este intolerabil, strigă ea nervoasă. Nu mai pot suporta acest zgomot ; mă va omorî.

Iar eu i-am pus întrebarea care îmi ardea buzele :

— Dar ce-i asta Farnol ? De unde provine ? N-am auzit niciodată ceva atît de groaznic.

Umbra unui surîs îi trecu pe față.

— Deci l-ați auzit ? — mă întrebă el. Nu trebuie să vă neliniștiți într-atît, dragul meu Meech. Nu aveți motiv să vă fie teamă. Nu-i decît Stînca.

— Stînca ? Care stîncă ? Ce vreți să spuneți ?

El întinse arătătorul spre podea :

— Aceasta. Stînca aceasta pe care este construită casa. Dedesubt, există o peșteră adîncă, aproape la nivelul mării, orientată spre larg. În interiorul acestei caverne se află un fel de deschizătură mai mare chiar decît intrarea în peșteră. Așa că, de fiecare dată cînd vîntul bate într-un anumit fel prin această deschizătură, se produce un zgomot ușor care, de aici, aproape că nu se aude. Totuși... uneori... foarte, foarte rar, cînd se produce o puternică furtună, precum în această noapte, și cînd vîntul bate dintr-o anumită direcție, se produce acest năpraznic urlet, pe care tocmai l-ați auzit și care pare să vă fi îngrijorat în așa măsură. Din cauza arătată mai înainte, această stîncă este botezată în tot ținutul „Urlătoarea".

— Ei bine, deși nu sînt un laș, am ripostat eu, puteți fi mîndru de a mă fi speriat teribil, cu „Urlătoarea" dumneavoastră.

Povestiţi-i legenda, domnule Farnol, zise Victor, care tocmai se apropiase de noi.

Balansîndu-se de pe un picior pe celălalt, Farnol îşi trecu degetele prin vaporosul său păr alb.

— Oh ! Este stupid, declară el. S-a pretins însă întotdeauna... (este o legendă care se cunoaşte în familie, fiind transmisă din generaţie în generaţie, pentru că aceasta dă un anumit prestigiu casei...), s-a pretins, deci, că acest urlet este un avertisment şi că, într-un răstimp de douăzeci şi patru de ore, în mod fatal cineva va muri aici.

Am ridicat iute capul şi mi-am fixat privirea în ochii lui :

— Şi pe ce se bazează această poveste ?

— Pe nimic... din cîte ştiu eu.

— Cam la cît timp are loc acest fenomen ?

— Oh, vă repet, foarte rar. În ce mă priveşte, nu cred să-l fi auzit mai mult de patru ori în viaţa mea...

— Şi, am continuat eu, au avut loc împrejurări... (coincidenţe, ar fi trebuit să spun, căci nu puteau fi altceva) care să fi putut face credibilă legenda pe care ne-aţi povestit-o ?

Farnol aruncă o privire spre soţia sa, care îi făcu un semn afirmativ cu capul.

— Poţi foarte bine să-i spui totul, zise ea cu o voce slabă.

— Da, adică, de două ori, în perioade diferite, reluă Farnol întorcîndu-se din nou spre mine. Desigur, simple coincidenţe, cum spuneţi şi dumneavoastră. Mai întîi, acum douăzeci de ani, într-o noapte exact la fel ca aceasta, cînd am auzit Stînca. Or, tata, care locuia aici şi care luase trenul de Wells-Plage ca să meargă la Boston, a murit de embolie în timpul călătoriei.

— Şi a doua oară ? — am întrebat.

— A doua oară... tot după o noapte cînd avusese loc o furtună teribilă, am auzit Stînca în zori. Asta acum vreo opt-zece ani, nu-i aşa Vera ?

— Tocmai împlinisem unsprezece ani, zise Patricia. Deci, exact acum unsprezece ani.

— Da, exact, zise Farnol. Spre prînz, cînd cineva de-ai noştri s-a dus spre mare, a descoperit pe nisip la începu-

tul falezei, cadavrul unui înecat, pe care marea îl scosese la mal...

— Cine era ? — am întrebat văzînd că tace.

— Ei ! Un necunoscut, zise el foarte repede. Nu avea nici o legătură cu noi, înțelegeți ? Era vorba de un simplu pescar a cărui barcă se scufundase undeva în larg.

— Aha ! — făcui gînditor. Şi asta e tot ? După aceea, pînă în această noapte, fenomenul nu s-a mai repetat niciodată ?

Farnol nu mi-a răspuns. O linişte deplină domnea în întreg salonul. De afară, se auzea în continuare, destul de slab, prin ferestrele groase, zgomotul rafalelor, iar din cînd în cînd, curenții de aer şuierau în coşul şemineului. Înăuntru, totul era liniştit. Nici o vorbă. Doar o mişcare : aceea a pernei de sub capul Verei.

Această linişte încăpățînată mă exasperă :

— Ei bine, îmi răspundeți : da sau nu ? — am strigat cu furie bătînd cu piciorul în podea.

Doar o voce, din fundul salonului, îmi răspunse — Philip Masterson, aşezat pe scaunul său cu spătarul drept, în colțul cel mai întunecat al camerei. Aruncîndu-şi părul pe spate, rosti încet, pe un ton lipsit de orice expresivitate :

— Şi ieri seară a urlat Stînca.

Cel care m-a condus la fermă ca să telefonez a fost totuşi Stutton. Imediat după ce Masterson a pronunțat cuvintele de mai sus i-am dat dispoziție şoferului să se îmbrace, după care am ieşit împreună să căutăm maşina.

Vîntul începuse să se liniştească. Parcă se odihnea după îndeplinirea misiunii de a fi lansat două avertismente succesive : ieri seară pentru sărmana Garda, iar în această noapte... pentru cine ? Încercam să văd la ce concluzie aş fi ajuns dacă aş fi fost superstițios. Aş fi considerat că acest al doilea avertisment prooroceа o nouă moarte sau mi-aş fi zis că acest al doilea urlet nu era decît un strigăt de triumf exprimînd bucuria vîntului de a fi ştiut să prezică moartea tragică a acestei fete ?

— Stutton, l-am întrebat pe şofer în timp ce demaram, ştii ce s-a întîmplat în această noapte în casă ?

— Nu, domnule Meech, mi-a răspuns. Ştiu totuşi că s-a petrecut ceva căci am auzit multă mişcare. Cum însă nu era prea tîrziu, mi-am zis că ați organizat vreo petre-

cere. Iar dacă m-am sculat cînd am auzit acel urlet diabolic, am făcut-o pentru că după ce îl auzi nu mai poți adormi... cel puțin nu imediat... în orice caz nu înainte de a fi luat o gură de whisky sau de altceva.

— Cîți servitori mai sînt în casă, Stutton ?

— Oh ! Nu mai este decît Bessie, domnule Meech. Ea este bucătăreasă și femeie la toate. Cîteodată se mai angajează cîte o cameristă. Însă anul acesta nu a fost nevoie căci au venit pentru foarte puțin timp. Cred că ați remarcat că eu servesc la masă. Așa se întîmplă mereu cînd nu există cameristă.

— Stutton, am continuat eu — lăsasem în urmă limba de pămînt și mergeam acum pe șoseaua care traversează mlaștina — Stutton, a murit domnișoara Lawrence.

Viteza pe care a luat-o deodată mașina îmi demonstră că, zăpăcit de veste, apăsase involuntar pe accelerație.

— A murit, domnule ? — întrebă el restabilind mersul mașinii. Ce nenorocire !

— Da, asasinată, Stutton !

Brusc, uită de accelerație și, zăpăcit de-a binelea, se întoarse spre mine :

— Asasinată ! Dumnezeule mare !... Dar de cine, domnule ?

I-am cercetat chipul la lumina slabă a tabloului de bord și am avut certitudinea că stupoarea și ignoranța sa nu erau deloc prefăcute. De altfel, ce motiv rezonabil aș fi avut să-l bănuiesc ?

— Încă nu știu, Stutton, i-am răspuns în timp ce mașina se punea din nou în mișcare.

Se întoarse iarăși spre mine :

— Este... este careva dintre ei ? — întrebă luîndu-și pentru o secundă mîinile de pe volan pentru a arăta, printr-un gest spre spate, în direcția mării și a casei.

— Foarte probabil, i-am răspuns.

— Oh !

După o scurtă pauză l-am întrebat :

— Stutton, de cît timp ești în serviciul familiei Farnol ?

— De vreo zece ani, domnule.

— Deci nu erai la ei acum unsprezece ani cînd a fost găsit pe mal cadavrul unei înecat în urma unui naufragiu ?

— Nu, domnule. Am venit aici vara următoare. Îmi amintesc însă că am auzit vorbindu-se despre acest caz.

— Deci înainte de ieri seară nu ai mai auzit niciodată Stînca urlînd ?

— Nu, domnule.

— Ești sigur ?

— Da, domnule. Iată, am ajuns la fermă și se pare că nu s-au culcat încă, căci se vede lumină.

Telefonista, o fetișcană cu un aer incredibil de stupid și cu un pronunțat accent din ținutul Maine, nu cunoștea adresa șerifului. Totuși, după îndelungate parlamentări, am convins-o să telefoneze unui polițist din satul Ogunquit. Grație lui, am aflat că șeriful se numea Gallant și că locuia la Kennebuck, un tîrg situat la vreo zece mile mai departe, pe coastă.

După ce m-am enervat destul cu telefonista, care nu reușea să stabilească legătura, am putut, în sfîrșit, să intru în legătură cu șeriful.

Printr-o întîmplare providențială, auzise de mine. Am fost deosebit de flatat de stima pe care mi-o arăta acest mic funcționar de provincie, ceea ce mi-a trezit imediat o puternică simpatie pentru el.

I-am prezentat pe scurt faptele și i-am dat lămuriri cum să găsească casa. A fost inutil să insist ca să vină imediat. Mai greu a fost să-l conving să mai ia unul, sau doi oameni cu el. Cred că deja ați ghicit de ce consideram acest lucru necesar. Fără a fi cîtuși de puțin superstițios, am fost totuși frapat de coincidențele care marcaseră lamentările succesive ale Stîncii. Folosind legile analogiei, se putea admite că o nouă dramă ar fi putut urma celui de-al doilea urlet, survenit în acea noapte. Și aceasta, să fim bine înțeleși, nu datorită fenomenului produs de vînt în peșteră, ci pentru că — iar această convingere mi se fixa rapid în minte — unul din cei care locuiau în casă ar fi putut foarte bine, sugestionat de legendă, să comită o nouă crimă. Să admitem, de exemplu, că cineva ar fi avut unele mici motive să fie supărat pe Garda ; cine știe dacă, sub influența sinistrei legende, nu a crezut că vede în

urletul Stîncii anunţarea unui act pe care trebuia să-l comită pentru a se răzbuna pe fată sau pentru a o îndepărta, dacă o considera, pe drept sau greşit, un obstacol în calea realizării dorinţelor sale ? Evident, toate acestea nu erau decît pură imaginaţie. Însă, după cum cred că am mai spus-o, cînd încep o partidă, am obiceiul să avansez toţi pionii.

Şeriful Gallant m-a anunţat că urma să-l convoace pe medicul legist, care locuia şi mai departe decît el, la Biddefort, şi că va veni şi el cît va putea de repede, după ce-i va fi găsit pe cei doi oameni solicitaţi de mine.

După aceasta, am plecat lăsînd pe masă o bancnotă de un dolar şi străduindu-mă să scap cît mai repede de întrebările cu care mă asedia fermierul, care auzise tot ce vorbisem şi pe care vederea persoanei mele diforme îl lăsase perplex.

La întoarcere, am schimbat doar cîteva cuvinte cu Stutton. De fapt, aş fi vrut să-l interoghez despre foarte multe lucruri şi mai ales despre familia Farnol. Am preferat totuşi să aflu mai întîi ceea ce Farnol însuşi îmi va spune despre aceasta. De aceea, cînd am coborît din maşină, după sosire, m-am limitat să-i spun numai cîteva vorbe :

— Nu te duce imediat la culcare, Stutton. Vrei să aştepţi în bucătărie ? Nu cred că vom avea nevoie de maşină, dar nu se ştie niciodată.

— Nu are nici-o importanţă, domnule. Oricum nu voi putea dormi.

Cînd m-am întors în salon, i-am găsit pe toţi aproape pe locurile în care îi lăsasem. Doar Masterson părăsise colţul său şi se apropiase de foc.

— Poliţia va fi aici dintr-un moment în altul, i-am anunţat. Pînă atunci, iată ce am a vă spune. Cînd mă ocup de o crimă, procedez, după caz, în moduri foarte diferite. Uneori, conduc personal ancheta ; alteori, mă limitez să dau sfaturi familiei victimei ; iar în alte cazuri, servesc în acelaşi timp şi de ajutor şi de expert reprezentantului oficial al poliţiei însărcinat cu cazul respectiv. Încă nu ştiu ce rol voi avea aici ; am toate motivele să cred că şeriful îmi va cere să iau iniţiativa cercetărilor şi îmi va da mînă liberă ca să le organizez în felul meu. Dacă aşa

vor sta lucrurile, este de la sine înţeles că voi deveni automat duşmanul personal al fiecăruia dintre dumneavoastră, atît timp cît nu voi fi descoperit cine dintre cei prezenţi este vinovatul. Prin urmare, cei care se simt nevinovaţi nu au decît să mă ajute cît pot mai bine, prin toate mijloacele, pentru a putea redeveni cît mai repede prietenul lor.

Domnul Saint-John luă cuvîntul. Era un bărbat înalt şi slab, cu părul roşcat şi cu barbişon. Soţia sa, foarte mică, asemănătoare unui şoarece, se cramponase de braţul lui.

— Vreţi să spuneţi că sînteţi deja sigur că cineva dintre noi a omorît-o pe Garda Lawrence ?

— Exact, am răspuns cu un ton pe care îl voiam pe cît de calm pe atît de puţin ostil. A priori, cel puţin, nici o altă ipoteză nu poate fi avută în vedere. Desigur, nu voi merge pînă acolo încît să afirm că nu ştiu nimic din ceea ce făcea Garda, însă o cunosc destul de bine pentru a şti că aici, în acest colţ pierdut de lume, nu avea în nici un caz alte relaţii decît acelea pe care le întreţinea cu dumneavoastră. Cu atît mai mult, nu avea aici nici un duşman neştiut. Dacă admitem că o persoană străină s-ar fi strecurat în casă, trebuie să presupunem că această persoană ştia unde era camera Gardei şi cum să ajungă la această cameră, ceea ce, cred că sînteţi de acord cu mine, este de neconceput.

Pînă la proba contrarie, nu pretind că vinovatul se află printre noi. Voi sfătui pe şerif să pornească ancheta de la această ipoteză. Mai mult, chiar din acest moment voi face uz de autoritatea pe care, în mod sigur, mi-o va conferi şeriful... Invit pe vinovat să se facă cunoscut, şi îi acord trei minute să se hotărască.

Am mai menţionat despre obiceiul pe care mi l-am făcut de a mă aşeza turceşte pe o masă în împrejurările cele mai critice sau cele mai dramatice. Prefer această poziţie din cauza conformaţiei mele, sau mai bine zis a deformaţiei mele fizice şi a dificultăţii de a găsi un scaun pe care să stau cît de cît comod.

Pronunţînd deci cuvintele de mai sus, am împins într-o parte scrumiera şi cele cîteva reviste împrăştiate pe masa mare din mijloc şi, instalîndu-mă pe ea în poziţia amin-

tită, am scos ceasul din buzunar şi am început să-i observ cu multă atenţie pe cei care se aflau în faţa mea.

— Trei minute, am repetat. Un cuvînt, un simplu gest, ar fi suficiente. Dar dacă peste trei minute nu aflu nimic, voi da primul ordin, şi va trebui să vă supuneţi... Sînteţi gata ?... Încep...

Fireşte, nimeni nu a căzut în cursă. De altfel, acest lucru era previzibil iar contrariul m-ar fi surprins. Cînd este vorba de o asemenea crimă şi cînd criminalul reuşeşte să nu se trădeze şi să continue a-şi juca în mod normal rolul pentru a nu se deosebi de cei care-l înconjoară, este nevoie de ceva mai mult decît de o somaţie pentru a-l determina să treacă la mărturisiri. Şi totuşi, de multe ori, trucul acesta se dovedise destul de bun. El ajută ca lucrurile să se pună în mişcare şi conferă mai multă autoritate celui care face investigaţiile. În plus, arată celor nevinovaţi că se urmăreşte descoperirea cu orice preţ a adevărului şi că este nevoie de sprijinul lor.

Aşa cum am mai spus, nici un rezultat, iar cum şi vîntul şi focul se domoliseră, liniştea devenise impresionantă.

Cînd s-au scurs cele trei minute, mi-am băgat ceasul în buzunar, mişcare însoţită de un lejer zgomot provocat de deplasarea unor scaune şi de respiraţii pînă atunci reţinute.

— Foarte bine, am continuat. Din acest moment a început războiul între noi. Iată cu ce voi începe. Cînd va sosi, şeriful va dori să discute mai întîi cu mine. Apoi va cere să fiţi cu toţii interogaţi individual, fie de el, fie de mine. Prin urmare, este inutil să rămîneţi adunaţi aici. Domnule Farnol, toate uşile de la cameră au broaşte şi pot fi încuiate cu cheia ?

— Da, fără excepţie.

— În acest caz, am continuat coborînd de pe masă, trebuie să vă aduc la cunoştinţă cu regret că vom fi nevoiţi să folosim aceste încuietori. Aţi înţeles toţi de ce, nu-i aşa ? Ei bine, vă voi escorta sus, doi cîte doi.

Este ceea ce am şi făcut. Fără îndoială că şi aceasta era o măsură inutilă ; dar ea contribuia la sporirea autorităţii mele şi, totodată, intensifica latura dramatică a situaţiei

— două aspecte care au o mare importanță la începutul unei anchete. I-am condus mai întîi pe cei doi Saint-John pînă în camera lor. Am încuiat ușa cu cheia pe care am luat-o din interior. Apoi i-am încuiat separat, în camerele lor, pe tinerii Masterson și Millard. La urmă, am făcut același lucru cu cei trei Farnol.

Era înduioșător să o vezi pe Vera Farnol urcînd scara. Știam că era foarte zdruncinată și nu aș fi fost surprins dacă făcea o criză de nervi. Cu toate acestea, mergea precum o sfîntă spre supliciu, și nu m-am putut împiedica să nu o compătimesc și să nu o admir în același timp. Patricia, pe care paloarea o făcea foarte frumoasă, urca lîngă ea, iar Farnol, și mai cocîrjat, și mai bulversat decît soția și fiica sa, urca după ele, împreună cu mine.

Luîndu-mi la revedere de la el în pragul camerei, i-am strîns mîna și i-am zis :

— Credeți-mă, îmi este cum nu se poate mai penibil să vă destitui din prerogativele dumneavoastră de stăpîn al casei. Împrejurările mă obligă însă să o fac. M-ați înțeles, nu-i așa, Farnol ?

— Firește, Meech, firește. Iar dacă aveți nevoie de ceva, nu vă jenați.

Închise singur ușa camerei sale, iar eu am încuiat-o cu cheia.

De la înălțimea scării, am trecut în revistă cele două rînduri de uși de la camerele transformate de acum înainte în celule de închisoare. Erau cîte patru de fiecare parte a holului la extremitatea căruia începea scara în spirală care ducea la cupolă. Pe dreapta, erau în ordine camera Patriciei, apoi a familiei Saint-John, urmată de a lui Victor și la sfîrșit a mea care, bineînțeles, nu era ocupată. Pe stînga, camera Verei Farnol era urmată de a lui Creamer Farnol, lîngă care se afla cea a lui Philip Masterson. După aceasta mai era una, la care nu condusesem pe nimeni. Am traversat repede holul și am apăsat pe clanța ușii. Era încuiată cu cheia. Am încercat să privesc pe gaura cheii. Lumina fiind stinsă în interior, mi-a fost imposibil să disting ceva. Nici faptul că am ascultat cu atenție, nu a avut alt rezultat.

M-am întors la camera lui Creamer Farnol, am ciocănit ușor și răsucind cheia în broască am deschis ușa.

— Spuneți-mi, Farnol, l-am întrebat cînd s-a apropiat de mine, ce este cu camera aceea din capăt, vizavi de a mea ? Am remarcat că este încuiată.

— Oh ! Este o cameră nefolosită, Meech. Neavînd nevoie de ea, nu a fost niciodată amenajată și am transforma-o în debara. Din cauza cupolei casa aceasta nu are pod, așa că tot ceea ce ne deranjează este îngrămădit în camera aceea.

— Așa, foarte bine, i-am spus încuind pentru a doua oară ușa.

Apoi am coborît la parter, am făcut turul salonului și mi-am privit ceasul : era ora unsprezece fix.

Mi-am aprins un trabuc, am ieșit pe verandă și m-am sprijinit de balustradă, spre răsărit. În întunericul nopții se profilau confuz în fața mea contururile rotunjite ale plajei, la capătul căreia înainta în mare a două limbă de pămînt pe care se înălța casa geamănă. Cînd te gîndești că nu trecuseră decît două ore de cînd am văzut lumină în ambele cupole, mai întîi în aceasta, apoi în cealaltă ! Cît de surprinzător se schimbase vremea de atunci ! Deabia dacă mai adia acum o ușoară briză dinspre larg ; aerul era încă rece și cerul tot fără stele.

Deodată, imediat după ce am scuturat scrumul de la trabuc în prăpastia care se deschidea la picioarele mele, un ușor zgomot din spate m-a făcut să tresar. M-am întors brusc. Ușa era deschisă și cineva înainta spre mine.

— Cine-i acolo ? — am strigat eu, oarecum surprins.

— Sînt eu, Stutton, domnule, răspunse șoferul. Cum nu mai auzeam nici un zgomot, am venit în salon să văd dacă v-ați dus toți la culcare... Apoi am văzut pe verandă lumina de la trabuc. Vă deranjează dacă voi sta puțin cu dumneavoastră așteptînd să sosească poliția ? Nu prea e plăcut să stau singur, acolo, în bucătărie.

— Nicidecum, vino aici lîngă mine, Stutton, i-am zis, mulțumit că era el și bucuros să am companie.

I-am dat un trabuc și, sprijiniți în coate pe balustradă, am stat unul lîngă altul un lung moment, liniștiți și gînditori, cu ochii fixați în întuneric și urechile ciulite pîndind sosirea mașinii șerifului.

— Stutton, am întrebat în cele din urmă, cui aparține casa aceea, identică cu aceasta, construită pe cealaltă limbă de pămînt ?

— Aceea, păi... domnului Farnol, domnule.

— Domnului Creamer Farnol ?

— Da, domnule.

— Și cine locuiește acolo ?

— Nimeni, domnule.

— Nimeni, Stutton ? Ce vrei să spui ?

— Ei bine... exact ce am spus, domnule. Sînt zece ani de cînd casa aceea nu mai este folosită și de cînd totul, de sus pînă jos, este încuiat.

Capitolul IV

PE NISIP, ÎN NOAPTE

Șeriful Gallant era un omuleț vioi, cu o mustață neagră, scurtă și cu o frunte care începuse să se extindă serios. Și el avea acel accent specific locuitorilor din ținutul Maine.

Cînd a coborît din mașină, odată cu ceilalți doi oameni ai săi, m-a salutat cu atîta respect de parcă aș fi fost guvernatorul statului. Apoi mi-a strîns mîna zicînd :

— Încîntat să vă cunosc, domnule Meech, și foarte flatat să întreprind această anchetă împreună cu dumneavoastră.

Cinci minute mai tîrziu, înțelegerea dintre noi era încheiată așa cum prevăzusem : eu urma să conduc ancheta, în timp ce el și oamenii lui rămîneau la dispoziția mea, gata să intervină ori de cîte ori i-aș fi solicitat, să foloseas-

că forța în caz de pericol și să înșface pe oricine aș fi considerat eu că trebuia arestat.

Înainte de a fi întreprins ceva, înainte chiar de a ne fi făcut vreun plan în privința a ceea ce aveam de întreprins, șeriful mi-a adresat următoarele recomandări :

— Veți proceda cum veți dori, domnule Meech. Permiteți-mi, totuși, să vă spun un lucru care vă va ajuta poate să vă faceți o părere mai exactă asupra situației. În statul Maine, după cum știți, nu se admite pedeapsa capitală și nu rareori vedem criminali alegîndu-și tocmai ținutul nostru ca loc al fărădelegilor lor, pentru a scăpa de scaunul electric. Aceasta este o stațiune de vară, frecventată mai ales de oameni care vin din alte state. Acum ne aflăm la aproape o lună de la închiderea sezonului, așa că vilele sînt toate părăsite. În consecință, după părerea mea, există un lucru pe care nu ar trebui să-l scăpați din vedere, și anume că cel care a ucis fata a ales statul Maine pentru a-și înfăptui crima tocmai ca să-și salveze pielea în cazul în care ar fi descoperit, căci aici nu sîntem decît la douăzeci de mile de New Hampshire. În fine, vă veți mai gîndi, căci dumneavoastră veți hotărî ! Eu, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș încerca să mă asigur mai întîi dacă toți cei care se află în această casă aveau un motiv valabil să vină în vilegiatură pe coasta Maine după închiderea sezonului.

Am găsit sfatul judicios și i-am mulțumit. I-am explicat apoi că dacă dorea să-mi fie imediat de folos și să mă ajute în realizarea misiunii, cel mai bine ar fi fost să urce împreună cu oamenii săi în cupolă și să ia amprentele digitale. M-a asigurat că știau destul de bine metoda Bertillon și că vor face tot ce trebuia, deși nu dispuneau de materialul necesar. Din fericire, aveam eu tot ce trebuia. Era unul dintre obiectele cele mai prețioase și care mă însoțea în toate deplasările mele.

I-am explicat lui Gallant că amprentele persoanelor care locuiau în casă nu fuseseră ridicate și că ar fi fost bine să le ia și pe ale Gardei.

— Din nefericire, am adăugat, clanța exterioară a ușii de la cupolă nu ne va fi de folos, căci am amestecat toate amprentele încercînd să o deschid. Poate comutatorul să ne ofere niște indicii mai bune, însă mă îndoiesc

că veţi obţine un rezultat clar. Domnul Farnol l-a răsucit cînd am intrat în cameră, dar nu s-a atins de el decît o dată, aşa că s-ar putea discerne, cel puţin parţial, o altă amprentă sub a sa. Dacă veţi găsi o amprentă proaspătă, alta decît a Gardei Lawrence, vom putea spune că am făcut un mare pas. Vă recomand, de asemenea, să cercetaţi cu atenţie lemnăria patului. Cît despre ferestre, nu cred că merită să întîrziaţi cu ele : după toate aparenţele, este puţin probabil ca cineva să se fi atins de ele în timpul care s-a scurs din momentul în care Garda le-a deschis cînd a urcat să se odihnească şi acela cînd tînărul Millard şi cu mine le-am închis. Cele mai bune indicii se vor găsi în mod sigur pe clanţa interioară a uşii. Aveţi grijă ca nici unul dintre oamenii dumneavoastră să nu o atingă înainte de a fi fost prelevate amprentele. Nu văd cine ar mai fi putut să o atingă după asasin, dat fiind că uşa era încuiată cu cheia după cea de-a doua vizită a acestuia, vizită care avusese loc doar cu cîteva minute înainte ca eu să fi descoperit cadavrul... În orice caz, pot să vă confirm că nici eu nici tînărul Millard nu am atins acest mîner. Uşa a rămas deschisă tot timpul cît am cercetat camera, şi nu ne-am atins, cum e şi normal, decît de clanţa exterioară, cînd am închis uşa după noi, la plecare.

E de la sine înţeles că odată cu aceste indicaţii i-am făcut şi o expunere foarte detaliată a observaţiilor pe care le făcusem personal. Singurul lucru pe care am omis să-l spun a fost că am văzut lumină în cealaltă casă ; şi aceasta, din două motive : primo, pentru că nimic nu arăta că exista vreo legătură adevărată între acest fapt şi cazul în speţă şi, secundo, pentru că îmi propusesem să explorez pe ascuns cea de-a doua cupolă înaintea zorilor... poate chiar imediat dacă era posibil.

— Nu credeţi, domnule şerif, că am face mai bine să continuăm liniştiţi cercetările preliminare în această noapte şi să aşteptăm dimineaţa pentru a începe interogatoriile ? Aşa îi vom lăsa pe aceşti sărmani oameni să doarmă în pace, dacă vor putea, nu credeţi ?

— Este exact ce cred şi eu, Păianjenule, îmi răspunse.

Apoi se ruşină brusc, să înroşi tot şi rosti bîlbîindu-se :

— Oh, pardon... pardon... scuzați-mă, domnule Meech! Știți... noi... adică eu... am citit atîtea articole, am vorbit atît despre dumneavoastră cu colegii mei, încît am ajuns să vă spun porecla pe care toată lumea o știe, Pă..., Păian...!

Părea atît de rușinat și de încurcat încît, împotriva voinței mele, am izbucnit în rîs.

— Nu te necăji din această cauză, șerifule, l-am asigurat. Sînt obișnuit ; cei care lucrează cu mine nici nu-mi spun altfel. Așa că nu vă jenați. Și acum, la treabă.

L-am condus, împreună cu oamenii săi, la primul etaj, dîndu-le cele de trebuință pentru a preleva amprentele ; după aceea i-am dus în cupolă. Dar eu nu am rămas aici decît un minut — exact timpul să-i recomand lui Gallant să-și noteze toate observațiile pe care le va considera susceptibile de a avea vreo utilitate, și să o acopere pe Garda pînă la sosirea ofițerului de la poliția judiciară ; după care i-am părăsit și am coborît cu un etaj mai jos.

Mă gîndeam cum să-l abordez pe Creamer Farnol în legătură cu casa geamănă pe care îmi propusesem să o explorez. Voiam să aflu de la Farnol cum să procedez ca să pot intra, fără a-l face să ghicească ce bănuieli îmi treceau prin minte de cînd descoperisem ceea ce dumneavoastră știți foarte bine.

Tot frămîntînd în minte întrebările pe care voiam să i le pun și răspunsurile pe care urma să mi le dea, înaintam încet de-a lungul coridorului slab luminat. Eram atît de concentrat încît ignoram complet cele ce se petreceau în jurul meu. De aceea nu mi-am dat seama cînd am depășit ușa lui Farnol, și m-am oprit la următoarea.

Intenția mea era să descui ușa, să o împing ușor și să-l strig încet pe Farnol.

Am făcut exact ceea ce îmi propusesem : am răsucit cheia în broască, am împins ușa... dar, spre deplina mea stupefacție, am văzut în fața mea nu pe Farnol, cum mă așteptam, ci pe Vera, stînd în picioare puțin mai departe de ușă. Îmbrăcată din cap pînă în picioare în alb, de-abia zărindu-se în lumina slabă care venea de pe coridor, Vera înțepenise într-o imobilitate totală și avea privirea atît de fixă încît nici nu remarcă prezența mea.

Tocmai mă pregăteam să-mi cer scuze, cînd mi-am dat seama că înainta spre mine fără să mă vadă, mișcîndu-și

inconştient buzele. Imediat am înţeles despre ce era vorba : Vera Farnol era în stare de somnambulism !

În mintea mea au început să se îngrămădească tot felul de fragmente de amintiri din lecturi.

Ce trebuia făcut în asemenea cazuri ? Înainte de toate, să nu o deranjezi, să o urmăreşti în linişte, iar dacă vorbeşte, să o asculţi cu atenţie.

Oare unde se va duce ? Ce va spune ? La ce revelaţii să mă aştept din această situaţie neprevăzută ?

M-am dat într-o parte ca să-i las loc liber. Ea a continuat să înainteze, pas cu pas, extrem de încet. Am ciulit în zadar urechile ; era imposibil să aud ceva din cele ce murmura ; şi nici dacă priveam cu foarte mare atenţie mişcarea buzelor, tot nu reuşeam să disting nici un cuvînt.

La un moment dat, cînd a ajuns în prag, s-a oprit brusc ; corpul a început să i se balanseze uşor, mai întîi în faţă, apoi în spate ; închizînd ochii, a întins mîinile precum cineva care îşi pierde echilibrul.

Înţelegînd atunci că i-a trecut criza, m-am îndreptat spre ea şi, strigînd-o pe nume, i-am apucat ambele mîini în ale mele fricţionîndu-i degetele.

— Doamnă Farnol... Vera Farnol... Vă rog, treziţi-vă !

A deschis ochii şi, după expresia privirii, mi-am dat seama că m-a recunoscut ; imediat, a făcut un pas înapoi trăgîndu-mă după ea şi a scos un suspin îndurerat, plin de disperare şi de ruşinea de a fi fost surprinsă în acea stare.

— Ei bine, nu vă necăjiţi atît ! Mergeaţi dormind. Ce mare lucru ! Un moment, să aprind lumina.

Am lăsat-o şi am mers să întorc întrerupătorul.

Capotul său negru-auriu atîrna pe speteaza unui şezlong. I l-am adus şi i l-am pus pe umeri ; apoi am condus-o pînă la şezlong, unde s-a aşezat cu grijă.

Îşi revenise complet şi era gata să izbucnească în lacrimi. Văzînd aceasta, m-am aşezat lîngă ea pe un scăunel şi, cuprinzîndu-i mîinile în ale mele, i le-am mîngîiat încet străduindu-mă să o liniştesc.

— Este îngrozitor, murmură ea.

— Îngrozitor ?! — am repetat eu. Să nu exagerăm inutil. Nu vă mai repetaţi într-una că sînteţi anormală. Dimpotrivă, străduiţi-vă să priviţi partea bună a lucrurilor. În definitiv, aţi avut un mare noroc că m-am aflat aici, căci altfel s-ar fi putut să vă răniţi lovindu-vă de cine ştie ce. Dar iată ce s-a întîmplat, am adăugat, hotărît să mint un pic pentru a o linişti. Tocmai treceam prin faţa uşii cînd v-am auzit mişcîndu-vă în cameră. V-am strigat, dar nu mi-aţi răspuns. Şi, după cum vă daţi seama, interesîndu-mă foarte mult de ce se întîmplă cu micul meu grup de prizonieri, mi-am permis să deschid uşa de la camera dumneavoastră. Fiţi liniştită, vă repet; criza a trecut aproape imediat.

Şi din nou am început să-i mîngîi mîinile, observînd-o foarte atent pentru a vedea dacă ceva din atitudinea ei nu lăsa să se vadă că îşi dăduse seama că o minţeam, căci e de la sine înţeles, nu eram departe de a o bănui că jucase teatru cu mine. Rezultatul acestei examinări a fost însă negativ : nu părea deloc să fie aşa.

— Nu ştiu care ar putea fi cauza, îmi declară ea. Nu mi se întîmplă aceasta decît de cîţiva ani.

— Vi se întîmplă des ? — am întrebat-o cu o voce cît se poate de liniştită.

— Oh, nu... nu foarte des... o dată sau de două ori pe an... cel puţin din cîte mi-am dat seama.

Tăcu cîtva timp, iar eu continuam să-i scrutez îndelung faţa, în ideea de a surprinde vreun reflex care să constituie pentru mine o probă revelatoare.

— Dar nu mi se întîmplă numai cînd dorm, adăugă ea dintr-o dată privindu-mă fix.

— Ce vreţi să spuneţi, doamnă Farnol ?

Îşi trase mîinile şi le încrucişă pe genunchi.

— Să vedeţi... am uneori şi altfel de crize... Nimic grav, simple crize uşoare... Mi se întîmplă în general cînd citesc sau scriu. Timp de cîteva secunde pierd realmente noţiunea lucrurilor, iar cînd îmi revin sînt conştientă de cele întîmplate. Ceea ce este mai bizar constă în faptul că nu am nici o senzaţie dezagreabilă, nici cea mai mică neplăcere fizică, cum simţi de obicei după ce ai avut un leşin. Îmi revin tresărind, cu impresia foarte clară că, între momentul cînd am citit ultimul cuvînt şi acela cînd

reîncep lectura, a existat un interval în timpul căruia facultatea de a gîndi a dispărut complet. Este idiot, nu-i așa ?

— Aceasta înseamnă că va trebui să fiți supravegheată. Nu ați consultat un medic ?

— Ba da. Chiar mai mulți. Dar nu mi-a folosit prea mult. Unul mi-a spus că erau tulburări de vedere ; altul că se datora digestiei ; al treilea m-a sfătuit să las fumatul pentru o perioadă. De altfel, să nu vă imaginați că îmi este rușine sau că mă afectează în vreun fel. În realitate, singurul lucru care mă deranjează cu adevărat, pentru că îl consider umilitor, mai ales cînd se întîmplă, ca în această noapte, în prezența cuiva pe care îl cunosc de puțin timp, este faptul de a avea aceste crize de somnambulism. Celelalte, acelea pe care le am cînd sînt trează, sînt atît de scurte, încît am convingerea că persoanele care s-ar afla lîngă mine în acele momente nici nu și-ar da seama. Vă mărturisesc că nu i-am spus nimic lui Creamer despre asta ; cînd e vorba de sănătatea mea se necăjește foarte mult.

— De fapt, nu pare să fie ceva grav, din moment ce... cum să spun... aceste pierderi ale cunoștinței sînt atît de scurte precum spuneți și nu mergeți sau nu faceți ceva involuntar în timpul lor. Așa ceva nu vi se întîmplă niciodată, nu-i așa ?

— Oh, niciodată... niciodată, vă asigur.

M-am despărțit de ea puțin mai tîrziu, cu certitudinea că își recăpătase în întregime starea normală și chiar surprins de a o vedea atît de calmă după tot ceea ce se întîmplase în noaptea aceea.

În tot cursul discuției nu m-a întrebat nici măcar o dată despre cercetările mele. Nici măcar o dată nu a făcut vreo cît de mică aluzie la Garda.

Aproape că mi-a părut rău că a trebuit să-i încui din nou ușa cu cheia.

Imediat ce am ieșit pe coridor, am mers la ușa alăturată și l-am strigat pe Farnol.

— Intrați, Meech ! — zise el.

L-am găsit pe pat, citind la lumina destul de slabă a unei lămpi portative.

— Deci, cum stați ? — mă întrebă cînd m-am apropiat de el. Pot să vă fiu de folos cu ceva ?

Pereții erau foarte groși, ușile de asemenea. Speram să nu fi auzit nimic din discuția pe care tocmai o avusesem cu soția sa. De altfel, vorbisem tot timpul pe un ton scăzut. În orice caz, n-aș fi vrut să-i spun ceva în legătură cu aceasta.

— Totul merge cît se poate de bine, i-am răspuns. De altfel, ancheta nu poate să avanseze prea mult în această noapte și nu avem intenția să întreprindem ceva pînă ce șeriful nu-și va fi terminat primele sale constatări și nu va fi sosit medicul legist. Șeriful este aici, cu doi din oamenii săi. Și el este de aceeași părere cu mine că interogatoriul nu va putea începe decît mîine dimineață. Tocmai în legătură cu aceasta am venit să vă văd. Vreau ca șeriful să se poată odihni în această noapte, în timp ce oamenii lui vor face de gardă, pe rînd, în jurul casei. Numai că, din cîte am înțeles, nu mai este nici un pat liber, nu-i așa ?

Fixîndu-și arătătorul între paginile cărții, în locul în care se oprise — am remarcat că citea Spencer — păru că se gîndește.

— Nu, spuse în cele din urmă, în afară de acela pentru cameristă cînd o aducem cu noi, și care se află în camera unde doarme Bessie. Mai există și divanul din salon. Nu s-ar putea... ?

— Aș vrea să se instaleze acolo cel care nu va fi de gardă, l-am întrerupt. Cît despre șerif, prefer să-l instalez în camera mea. Eu nu dorm niciodată prea mult, dar îmi trebuie o cameră unde să fiu singur, unde să pot veni și de unde să pot pleca oricînd, unde să mă pot gîndi la nevoie și unde să existe un fotoliu în care să pot dormi puțin dacă mă prinde somnul... Mi-a venit o idee. V-ar deranja dacă îmi voi alege domiciliul provizoriu în casa care se află în celălalt capăt al plajei, pe limba cealaltă de pămînt ? Stutton mi-a spus că vă aparține. Nu sînt deloc pretențios. Dacă voi găsi acolo un fotoliu sau o saltea pe care să mă întind...

Farnol se uită la mine cu o privire speriată.

— Glumiți ! — strigă el. Ar fi absurd.

— De ce ?

— De ce !? Pentru că, dragă prietene, au trecut ani de cînd este încuiată. Totul este ermetic închis. Pînă și storurile au fost bătute în cuie. Riscați să vă asfixiați literalmente.

— Și cupola ?

— Cupola ! ?... Da, la rigoare... Cupola este deschisă. Numai că am impresia că s-a întrerupt curentul electric, și nu-mi amintesc dacă există sau nu mobilă înăuntru. Restul casei este mobilată, dar sînt puse huse peste tot. Nu, nu Meech, nu trebuie să faceți asta. Este imposibil !

L-am privit drept în față.

— Spuneți asta *numai* pentru că vă temeți că voi petrece o noapte proastă, Farnol ? — l-am întrebat. Nu aveți nici o idee preconcepută, nu-i așa ?

Nici un clipit. Dimpotrivă, a început să mă privească atent, așa cum o făcusem eu mai înainte.

— Iar dumneavoastră, Meech, răspunse el cu un aer ironic, *numai* pentru a reflecta și a dormi vreți să petreceți noaptea acolo ?

— Bineînțeles, am răspuns categoric.

— Ei bine, și eu vă răspund tot cu un „bineînțeles".

— Atunci, dragul meu Farnol, amintiți-vă că legile ospitalității vă cer să-mi acordați ceea ce doresc, iar dacă aceasta este plăcerea mea, nu voi avea a mă plînge decît mie, dacă locuința este lipsită de confort. Înțelegeți că am nevoie să mă plimb, să fiu singur... Iar dacă, în cel mai rău caz, nu mă voi simți deloc bine, nu voi avea decît să mă întorc aici.

Oftă și puse cartea alături.

— Sînteți incorijibil, Meech, spuse ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre un birou masiv. În orice caz, trebuie să-mi promiteți ceva : că nu veți umbla nicăieri în altă parte decît pe scări și în cupolă. Vă repet, curentul sigur a fost întrerupt ; așa că nu veți avea lumină și riscați să vă răniți lovindu-vă de mobile. De altfel, cred că majoritatea camerelor sînt încuiate și vă spun chiar acum să nu contați pe mine pentru a vă da cheile.

— Am înțeles, vă promit.

Nu vedeam nici un inconvenient. Nu asta mă interesa.

Scoase dintr-un sertăraș al biroului o cheie obișnuită Yale, la care era legată o plăcuță de metal și mi-o dădu.

— Vă conjur, Meech, îmi recomandă el, fiţi foarte atent !

— Fiţi liniştit, i-am spus, şi vă mulţumesc. Noapte bună ! O să vin să vă scol devreme.

Eram pe cale să plec cînd, ajuns la uşă, m-am răzgîndit. M-am întors să-i mai pun o întrebare :

— Apropo, Farnol, cine naiba a construit aceste două case ? Şi în ce scop ?

— Bunicul meu, pe la 1880, mi-a răspuns. Era un bătrîn excentric căruia îi plăcea să se laude că e deosebit de înzestrat pentru arhitectură. Şi chiar era, numai că doar pentru arhitectura grotescă. A conceput şi construit aceste două minunate eşantioane ale talentului său pentru cei doi fii gemeni ai săi, din care unul a fost tatăl meu. Apoi, deoarece toţi moştenitorii direcţi ai unchiului meu au decedat, ambele case mi-au revenit mie. Am păstrat-o pe aceasta pentru noi deoarece împrejurimile sînt admirabile şi pentru că ne-am obişnuit să nu mai remarcăm urîţenia construcţiei. Cît despre cealaltă, nici nu ştiu ce să fac cu ea. Nu reuşesc să o închiriez şi nu mă pot hotărî să o vînd. Acum vreo cinci-şase ani am hotărît să o închid complet — ştiu, deşi nu am făcut niciodată inventarul, că înăuntru este mobilier de mare valoare — iar de atunci nu cred să fi pus piciorul pe acolo de vreo şase ori.

— Aha ! Foarte bine, am răspuns. Noapte bună, Farnol !

Ajuns la baza scării care ducea spre cupolă l-am strigat încet pe şerif.

— Voi lipsi vreo oră, două, i-am spus cînd a venit lîngă mine. Trebuie să verific eu însumi ceva în afara casei. Dacă vă simţiţi obosit şi vreţi să vă odihniţi puţin, mergeţi şi întindeţi-vă pe patul meu... Camera mea este aceea. Mă voi întoarce repede, însă nu vă deranjaţi, căci nu-mi este somn.

I-am recomandat în acelaşi timp să-şi trimită oamenii să vegheze cu schimbul veranda şi grădina. Apoi, pe spatele unui plic i-am făcut schiţa primului etaj, indicînd de cine era ocupată fiecare cameră, pentru a şti din primul moment cu cine are de-a face dacă cineva chema în timpul nopţii sau dacă se întîmpla ceva neprevăzut.

După ce el s-a urcat din nou în cupolă, m-am dus în camera mea și am luat o lanternă, chibrituri și trabuce. Odată aceste precauții făptuite nu-mi mai rămînea, înainte de a pleca, decît să-mi mai inspectez o dată prizonierii.

În ce-i privește pe Creamer și Vera Farnol, era inutil să-i mai deranjez. Nu însă același lucru se putea spune de ceilalți cinci. Înainte de a părăsi casa, țineam mult să mă asigur că toți cinci erau în camerele lor. În acest scop am parcurs tot coridorul, deschizînd fiecare ușă și strigînd pe cel sau cea care locuia acolo. Neobținînd nici un răspuns de la Masterson și de la Patricia, am îndreptat lumina lanternei spre paturile lor și am putut constata că dormeau. Nici Saint-John nu mi-a răspuns, însă soția sa m-a asigurat că dormea și că nici el, nici ea nu aveau nevoie de nimic.

La Victor Millard era încă lumină. Îmbrăcat în halat, stătea la un birou și scria.

— Cum, Victor ! Nu te-ai culcat ? l-am întrebat intrînd în cameră.

S-a întors spre mine schițînd un zîmbet :

— La ce bun. Nu voi fi capabil să închid un ochi, mi-a răspuns.

Apoi, dintr-o dată :

— Apropo, spuneți-mi, cum se scrie „autopsie"?

I-am silabisit cuvîntul rîzînd, amuzat de întrebarea sa.

— Ah ! Dar ce faci ? Îți aduci jurnalul la zi ?

— Nu. Scriu unui prieten ca să-i povestesc ce mi s-a întîmplat. Sper că nu va fi cenzurată ?

— Nu cred. Vom vedea mai tîrziu. S-ar putea însă să-ți cer mîine să o citești, numai pentru a vedea dacă detaliile sînt corecte. Un prieten ! Un coleg de facultate, da ?

— Da. Am părăsit Amherst în luna iunie și intenționez să călătoresc vreun an înainte de a intra la Universitatea Harvard. Trebuie să mă îmbarc peste cincisprezece zile, înțelegeți, iar acest prieten vine cu mine.

— Veți vizita Europa ?

— Da. Și Africa de Nord.

— Să fie într-un ceas bun ; va fi o călătorie frumoasă. Noapte bună, Victor ! Încearcă să dormi puţin.

„Sărmanul băiat ! mă gîndeam încuind uşa şi îndepărtîndu-mă. Nu se îndoieşte că are toate şansele să nu i se permită să părăsească America înainte de cîteva luni, dacă afacerea nu se lămureşte mai repede. Şi chiar dacă s-ar lămuri, tot va fi obligat să mai rămînă, căci va trebui să compară ca martor împreună cu ceilalţi“.

De nenumărate ori am constatat un lucru : crimele şi consecinţele lor afectează în general mult mai profund pe tineri decît pe alţii. Instrucţia cazului, detaliile judiciare sînt probe mai puţin penibile pentru maturi, chibzuiţi, decît pentru tineri, care-şi păstrează încă .toate iluziile. Ceea ce se întîmpla acum era cu mult mai tragic pentru Victor Millard, pentru Patricia sau Philippe Masterson decît pentru familiile Saint-John, Farnol sau pentru mine.

O mică raită în zona destinată servitorilor mi-a permis să constat că Stutton se hotărîse în sfîrşit să se culce şi că Bessie sforăia liniştită. Bine informat asupra tuturor locuitorilor casei, mi-am luat pardesiul, cîrja şi mănuşile şi am pornit la drum. Bărbatul pe care şeriful îl lăsase de gardă jos m-a salutat cînd am trecut pe lîngă el. I-am recomandat să fie numai ochi şi urechi, să patruleze tot timpul, să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă, cu excepţia medicului, cînd acesta va sosi şi a mea cînd mă voi întoarce. M-a întrebat cît era ceasul, şi i-am spus.

Era fix miezul nopţii. După cîteva minute mă aflam din nou pe plajă. Marea care începuse să se retragă cu patru ore mai devreme lăsase în urmă o mare întindere de nisip umed presărat cu nenumărate băltoace.

Ce impresie stranie îţi lasă această plajă imensă privită sub clar de lună ! Pare netedă şi uniformă şi ai fără încetare impresia că te pîndesc obstacole şi capcane. De zeci de ori, înşelat de proprii ochi şi de întuneric, am crezut că mă voi lovi de vreun pietroi sau că mă voi prăvăli în vreo prăpastie. Mi se părea mereu că văd fantome apărînd, trecînd şi dispărînd, reapărînd şi dispărînd din nou. Desigur, toate nu erau decît imaginaţie. Dar aceasta nu m-a împiedicat să gîndesc cît de uşor i-ar fi fost cuiva care ar fi vrut să-mi facă rău, să mă aştepte culcat pe nisip. Chiar dacă aş fi fost foarte atent şi chiar dacă nu s-ar

fi ascuns după ceva anume, tot nu l-aş fi putut observa, nici măcar la şase metri distanţă. Oricum, dacă l-aş fi zărit, probabil că l-aş fi luat drept o tufă de iarbă sau vreo epavă aruncată de mare.

Să presupunem, de exemplu, că asasinul Gardei, împins de idei criminale la adresa mea sau sugestionat de cel de-al doilea urlet al Stîncii, s-ar fi ascuns pe aici pe undeva. Cine l-ar fi putut împiedica să se ridice brusc în faţa mea ca să mă omoare ? Cine l-ar fi împiedicat să mă lase să trec pe lîngă el fără să-l văd, iar cînd îl voi fi depăşit să intre în casă, şi profitînd de întuneric, să comită o a doua crimă ? Nimic mai uşor. De neconceput, fireşte, dar foarte uşor de realizat.

Cît despre casa spre care mă îndreptam, ce voi descoperi oare ? Pe nimeni, bineînţeles. Căci deşi îmi era imposibil să-i disting conturul, îmi dădeam seama că de data aceasta cupola nu era luminată. Mai mult, toată casa era învăluită în întuneric. Deci, pe nimeni. Poate urmele cuiva. Cel puţin aşa speram. Dar poţi să fii sigur ?

Tot frămîntînd aceste gînduri mai mult sau mai puţin fanteziste, am ajuns la cealaltă extremitate a plajei. După cîteva bîjbîieli, am găsit cărarea care urca pe faleză. Cînd am ajuns lîngă casă mi-am dat seama, cu ajutorul lanternei, că Farnol nu mă minţise şi nici nu exagerase spunîndu-mi că ferestrele erau zdravăn baricadate. Presupunînd că cheia pe care mi-o dăduse era de la uşa de la intrare, m-am îndreptat imediat într-acolo. Cheia a intrat foarte uşor în broască ; o broască foarte mică pentru o uşă atît de mare ! Tot fără efort broasca s-a descuiat şi uşa s-a deschis fără cel mai mic zgomot.

Înainte de a trece pragul, m-am oprit să trag cu urechea : cea mai deplină linişte părea să domnească în interiorul casei.

Ajuns în vestibul, am plimbat fascicolul de lumină pe pereţi şi pe scara cea mare. Bucăţică cu bucăţică, totul era copiat, pînă în cele mai mici detalii, după casa ocupată de Creamer Farnol. Ce senzaţie stranie să intri într-o locuinţă pe care aveai impresia că o cunoşti foarte bine şi care era, totuşi, atît de diferită în realitate ! Căci cealaltă, aceea care era locuită, avea un suflet — un suflet tragic, dar totuşi un suflet, pe cînd aceasta nu avea

aşa ceva. Aceasta era locuită doar de ecouri, iar întunericul era atît de mare încît eram tentat să cred că lumina lanternei nu-l va putea risipi. Chiar de la intrare, simţeai în nări un miros puternic de aer stătut.

În salon, pe stînga, o adunare nocturnă de vreo şase fantome — care nu erau altceva decît fotoliile acoperite cu huse — păreau să aştepte sosirea mea. Doar Dumnezeu ştia de cîţi ani aşteptau aşa, sărmanele, dacă am judeca după stratul de praf care le acoperise ! Peste tot aceeaşi impresie de părăsire, aceeaşi tristeţe a lucrurilor abandonate : în sufragerie, in bucătărie, în camerele rezervate servitorilor, din toate punctele de vedere asemănătoare cu acelea ale lui Stutton şi Bessie.

Odată terminat turul parterului, m-am întors în vestibul şi am început să urc scara. Aici....ei, da ! Aici. totul era diferit : în praful depus pe treptele de stejar lustruit se vedeau urme de paşi care urcau şi coborau. Desigur, urme foarte neclare, dar ale căror dimensiuni indicau fără îndoială, că fuseseră lăsate de un bărbat. Am ales una mai distinctă şi, punînd lanterna alături, am scos din buzunar o foaie de hîrtie — o scrisoare mai veche — pe care am întins-o cu grijă peste urmă şi am fixat-o cu patru bolduri luate din reverul hainei. Apoi am continuat drumul. Ajuns în capul scării, m-am oprit şi am răsucit comutatorul. Coridorul a rămas cufundat în întuneric.

Pas cu pas, l-am străbătut în toată lungimea lui, oprindu-mă cînd pe dreapta, cînd pe stînga, în tentativa mea inutilă de a deschide una după alta uşile pe care le întîlneam. Fără succes. Toate erau încuiate cu cheia.

În cele din urmă am ajuns la baza scării în spirală care ducea la cupolă. Ţinînd lumina îndreptată în faţă, am început să urc.

Sus, am găsit replica exactă a camerei unde zăcea Garda. Aerul de aici nu mirosea a stătut, ca în restul casei. Neexistînd storuri la ferestre, puţin aer proaspăt se infiltrase prin nişte crăpături. Însă senzaţia de singurătate şi de abandon era aceeaşi, poate chiar mai accentuată din cauza nopţii negre care se îngrămădea la ferestre...

Lumina lanternei, plimbată de jur împrejur, îmi arătă două fotolii de răchită obosite, un pătuţ pe care se găsea o saltea fără cuvertură, o masă-birou cu cîteva sertare şi

cu un scaun în față. M-am îndreptat spre acest birou și am deschis sertarul de sus. Nimic în afară de cîteva cuișoare, cîteva șuruburi rătăcite și o agrafă de păr ruginită. Nici celelalte sertare nu conțineau decît urme nesemnificative, cu excepția unuia în care erau îngrămădite tot felul de hîrțoage, mai ales scrisori, unele cu plicuri, altele fără. Toate erau adresate diferiților membri ai familiei Farnol.

Chiar nu aveau nici o valoare ? Chiar nu meritau să fie parcurse măcar în grabă ? Am hotărît să le acord cinci minute. Le-am scos din sertar și le-am pus pe masă. M-am așezat pe scaun și mi-am potrivit lumina lanternei.

Luînd una la întîmplare, am început să o citesc. Nu avea dată.

„Dragul meu Salomon,

Vă scriu pentru a discuta despre ceea ce ne preocupă fără încetare, deși nu vorbim niciodată despre aceasta. Ce vom face cu ea ? Cum o să procedăm ? Vera zice..."

Am auzit un zgomot îndepărtat, venind probabil dinspre parterul casei.

Un pas. Un pas hotărît pe una din treptele scării mari... apoi al doilea... al treilea.... Cineva urca... încet, dar fără nici o ezitare.

Nu am mai stat să mă gîndesc, să mă întreb dacă cel care urca venea din interiorul casei și ignora prezența mea acolo sau venea din exterior tocmai pentru că văzuse lumină. Nu m-am întrebat nici măcar dacă îmi voia binele sau răul.

Am stins imediat lumina ; m-am ridicat în picioare, am îndreptat spre ușă lanterna pe care o țineam în mîna stîngă, și, avînd cîrja ridicată în mîna dreaptă, deasupra capului, am așteptat încordat în mijlocul camerei.

Intrusul continua să urce. Ajunsese în capul scării mari. L-am auzit apoi traversînd încet, ca și cum ar fi bîjbîit în întuneric, întreaga lungime a coridorului. Apoi, cu aceeași încetineală a urcat treptele scării în spirală spre cupolă. Cîteva clipe mai tîrziu, respirația sa clară, m-a făcut să înțeleg că se oprise pe palier, exact în fața mea.

— Cine-i acolo ? am strigat, apăsînd în același timp pe butonul lanternei.

Capitolul V

CUŢITUL

Cu părul în dezordine, cu faţa albă ca varul şi o privire în ochii săi nespus de mari, Philippe Masterson apăru în conul de lumină al lanternei.

— Masterson ! am strigat. Masterson !

Înălţă capul şi îşi strînse pumnii.

— Îndepărtaţi, vă rog, lumina aceasta, zise el cu voce rugătoare.

Am îndreptat lanterna spre peretele de lîngă uşă. Albul acestuia răspîndea în încăpere o lumină palidă.

— Nu, nu, nici chiar aşa, protestă el cu vehemenţă.

Înaintînd pînă lîngă pat, răsuci comutatorul. Spre stupefacţia mea, camera se umplu imediat de lumină.

— Dar... dar... am făcut eu surprins, credeam că este întrerupt curentul.

Cu un aer puţin cam năucit, ridică privirea spre becuri.

— Aha ! nu ştiam... Ei bine, după cum vedeţi, s-ar părea că nu este aşa.

Am stins lanterna şi am aruncat-o pe pat. Apoi m-am întors spre Masterson.

— Ce faci aici ? — am strigat cu o voce tremurînd de emoţie. Cum ai ieşit din casă ?

Un surîs dispreţuitor îi trecu rapid pe buzele-i subţiri.

— Cu foarte multă uşurinţă, Meech Păianjene... şi numai după zece minute din momentul în care m-ai încuiat acum o oră în camera mea.

— Dar cum ai procedat ?

— Sărind pe fereastră pe acoperişul verandei. Înălţimea nu este prea mare.

— Dar de ce ?... De ce ai făcut asta ? De ce ai venit aici, imbecilule ?

— V-am văzut pe plajă, răspunse el. Stăteam aşezat pe nisip, cufundat în gîndurile mele cînd aţi trecut pe lîngă mine... la cel mult patru metri... şi v-am recunoscut

după micul trup caraghios construit, pe care n-aş fi vrut să-l văd vreodată.

Vorbea sacadat şi spuse toate acestea făcînd gesturi largi cu mîinile sale crispate.

— Dar de ce ?... De ce ?... am strigat scos din ţiţîni. De ce... idiot ce eşti ?

— De ce ? Păi pentru că am omorît-o pe Garda Lawrence. Asta-i !

— Ce ? Ce spui ?

Precum un fluviu care se umflă văzînd cu ochii şi, năvălind peste maluri, devastează totul în cale, aşa creştea furia în mine, o furie rece şi surdă, imposibil de stăpînit. Şi, Doamne iartă-mă, m-am lansat spre el aruncînd cîrja cu atîta forţă, încît un geam al cupolei s-a crăpat în două, transformîndu-se apoi în ţăndări. I-am prins gîtul cu mîinile şi, în încercarea de a-l sugruma, l-am tras după mine pînă în dreptul patului unde ne-am rostogolit unul peste celălalt.

I-am dat imediat drumul... fireşte. În afară de faptul că sînt o persoană raţională mai cunosc şi legile. L-am lăsat, deci, în pace. Cu eforturi disperate se străduia să-şi recapete respiraţia, în timp ce îşi palpa gîtul betegit cu mîinile sale umede. Rămas în picioare în faţa lui continuam să-i adresez tot felul de invective şi înjurături.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Masterson, este adevărat ce mi-ai spus ?

Gîfîind, forţîndu-se să respire, bîlbîi :

— Aşteptaţi... lăsaţi-mă să-mi revin... şi o să vă spun totul.

Am aşteptat... cinci minute încheiate, după aprecierea mea. În acest răstimp, deşi mînia nu-mi trecuse complet, reuşisem să mă calmez într-o oarecare măsură, sau, cel puţin, să nu mi-o mai exteriorizez atît de neîngrădit.

Trăgînd unul din fotoliile de răchită lîngă pat, m-am aşezat în el cercetîndu-l cu atenţie pe Philippe Masterson. Era fără îndoială un băiat frumos — remarcasem asta deja mai demult — dar fără să aibă acea prospeţime sănătoasă care îl caracteriza pe Victor Millard. Aproape de aceeaşi vîrstă cu el, din cîte puteam să-mi dau seama, era mai înalt, iar fizionomia sa avea delicateţea senzuală a unui artist.

Garda îmi vorbise din cînd în cînd despre el în scrisorile sale, chiar şi în ultima, prin care mă invitase la familia Farnol. Nu ştiam nimic altceva despre el, şi trebuie să mărturisesc că în după-amiaza şi seara care precedaseră drama, nici nu-l băgasem prea mult în seamă, fiind atras în mod deosebit de personalitatea mai bine conturată, dacă nu chiar mai atrăgătoare, a lui Victor Millard. Îmi amintesc, totuşi, că în timpul cinei m-am gîndit că, sub aparenţele sale de timid şi taciturn, Masterson ascundea, poate, o valoare mai mare decît Millard, atît de dezinvolt şi deschis.

— Ei bine, Masterson ? — am întrebat în cele din urmă, văzînd că s-a ridicat într-un cot şi că respiraţia îi devenise aproape normală.

— Sînteţi dispus să mă lăsaţi să vorbesc ? — mă întrebă cu o voce încă nesigură. Sînteţi gata să mă ascultaţi fără să mă întrerupeţi ?

Şi cum am aprobat din cap, îşi înfundă faţa în saltea şi izbucni în plîns.

— De ce nu m-aţi omorît ? De ce nu m-aţi doborît cu un foc de revolver cînd am urcat ? De ce nu m-aţi strîns de gît, cînd aţi fi putut-o face ?

M-am străduit să-l calmez ajutîndu-l să se ridice şi am insistat să-mi spună imediat şi fără ocolişuri întreaga sa poveste.

Atunci începu să povestească cu fraze dezlînate, uneori chiar incoerente.

— O cunoşteam de cîţiva ani... mai precis, de trei ani. Ne-am cunoscut pe un vapor şi ne-am reîntîlnit la Paris. Şi o iubeam... oh !, cît de mult o iubeam ! Nu veţi putea niciodată să vă imaginaţi ce însemna ea pentru mine... pentru mine care nu iubisem pe nimeni. Căci aşa sînt eu făcut. Detestam lumea. Iar dumneavoastră ştiţi cum te tratează lumea cînd o deteşti. Iar ea îmi spusese că mă iubeşte, şi am considerat-o sinceră... Şi asta luni şi luni de zile... Dacă aţi şti ce proporţii iau lucrurile cînd se continuă astfel... Dar la ce bun să vă explic ceea ce cu siguranţă că nu veţi înţelege... Să vă explic ce simţi cînd cea pe care o iubeşti din tot sufletul, cînd singura fiinţă care te-a iubit vreodată şi care nu te va mai iubi niciodată, tocmai a dispărut... aşa... din viaţa

ta ! Iar acum, ascultaţi-mă ! Mă ascultaţi, da ? Îl iubeşte pe Victor... Ea spune că se va... Adică, ea spunea că s-ar fi... Şi am înţeles că era adevărat, că ea s-ar fi... Şi am înnebunit-o cu reproşuri... Iar ea a rîs de mine... Eram pe plajă... Atunci, mi-am pierdut capul... am înnebunit. Pentru că, înţelegeţi, deseori mă gîndisem că aş putea înnebuni... Ştiam că dacă ea m-ar părăsi voi fi cuprins de o profundă tristeţe... Dar în loc să devin trist... am simţit cum mi s-a urcat nebunia la cap... şi i-am spus că o s-o omor !

Bineînţeles, nu credeam că o voi face cu adevărat. Aceasta s-a întîmplat ieri după-amiază. Iar ieri seară, acel îngrozitor, acel abominabil urlet al stîncii... şi bătrînul Farnol care mi-a povestit legenda... iar eu am înţeles că stînca urlase aşa pentru mine, ca să o ucid pe Garda... pentru ca Millard... acest nevrednic... pentru ca Millard, frumosul, fericitul Millard să nu mi-o poată răpi !

Iar astăzi aţi sosit dumneavoastră... Garda ştia... Ea ştia că de fiecare dată cînd deschidea gura sau ridica privirea, mă împingea tot mai mult spre final... Am cunoscut cîndva un cîine care mă exasperase în acest mod... un cîine care m-a muşcat cînd eram mic şi pe care l-am spintecat cu un cuţit... cu acelaşi cuţit... Iată-l ! Priviţi-l !

Îşi băgă mîna în buzunar şi scoase un cuţit lung, cu lama curbă pliată şi cu mînerul de argint prelucrat, pe care era gravată monograma sa. L-am deschis şi încercîndu-i lama, am constatat că era ascuţită ca un brici. Dar nu avea nici o urmă de sînge.

— Oh ! Dar l-am curăţat, strigă el. L-am spălat, frecat, uscat, iar la ora cinei, am coborît liniştit, cu mintea clară, după ce, imitînd cît am putut de bine scrisul Gardei, am scris un bilet prin care o rugam pe d-na Farnol să lase platoul cu mîncare la uşă. Da ! Exact în momentul cel mai liniştit, înainte de cină, am făcut asta. Cînd Garda dormea... aşa că nu mi-a fost greu... nu mi-a fost greu... nu mi-a trebuit decît o secundă... şi aceasta mi-a făcut atîta bine !

Am simţit din nou cum mă cuprinde furia, şi a trebuit să apelez la toată voinţa mea ca să nu sar încă o dată să-l strîng de gît.

Cu prețul unui efort enorm am reușit să mă stăpînesc, și l-am întrebat pe Masterson :

— De ce te-ai mai întors după aceea ? De ce ai mai urcat acolo sus înainte de ora zece ?

— M-am urcat acolo sus ? ! — se miră el. Dar nu m-am urcat deloc. Nu m-am întors în camera ei. La ce bun, de altfel ?

— Poți să juri ?

— Desigur. Chiar jur. Nu am mai urcat acolo... decît odată cu voi toți... Asta trebuia să o fac... ca să rămîn în rol. Căci toată noaptea... toată seara, vreau să spun, lucrurile au mers din rău în mai rău, iar cînd a început să urle stînca, dacă ați fi fost acolo, aş fi urlat și eu, și v-aş fi mărturisit totul... Numai că Vera Farnol a leșinat și nu mi s-a mai acordat atenție. Atunci am luat hotărîrea să fug, cu prima ocazie... imediat ce o voi putea face... să fug și să mă îmbarc pe un vapor. Imediat ce m-ați încuiat, am întins-o.

Era însă imposibil să plec. Nu îndrăzneam să plec la drum. Îmi pusesem hainele împachetate pe pat, ca să nu-mi remarcați lipsa, dacă ați fi deschis ușa ; știam, totuși, că nu se putea să vă păcălesc prea mult timp și că veți pune să fie supravegheate toate drumurile... Așa că am rămas pe plajă, hoinărind de colo colo... M-am ascuns între dune... Mi-am săpat o ascunzătoare... Oh ! întunericul acesta, atît de înspăimîntător !... Dacă ați ști ! Eram supărat că se liniștise furtuna... Simțeam nevoia să aud zgomot în jurul meu... Liniștea și întunericul erau așa de apăsătoare, încît a trebuit să mă întorc pe plajă.

Atunci v-am văzut venind... v-am văzut apropiindu-vă în zig-zag, ca un crab. Am înțeles imediat că nu voi rezista... că va trebui să vă mărturisesc totul... Așa că v-am urmat pînă aici... Doamne, Doamne !, de ce nu m-ați omorît ?

Nu aş putea să vă spun ce sentiment credeam că voi avea în ziua cînd voi fi descoperit pe asasinul dragei mele Garda ! Avînd însă în vedere experiența mea și modul de a obține mărturisirile vinovaților, eram la sute de kilometri distanță de satisfacția pe care mi-o procurau de obicei rezolvările obținute prin deducții savante și tactici obișnuite, specifice meseriei.

Ce luptă aspră a trebuit să duc împotriva firii mele, luate de val, ca să pot construi un raționament calm și lucid !

Cînd, în sfîrșit, mi-am recăpătat sîngele rece, m-am ridicat, m-am apropiat de Masterson și, aplecîndu-mă spre el, i-am zis :

— Asta e ! Acum, știi ce te așteaptă. Țin cu dinții de mine să nu te înșfac de păr și să te tîrăsc pe nisip pînă la șerif. Asta ar dura prea mult, și-mi ești atît de antipatic încît mă grăbesc să scap de tine... Ascultă, deci... Broasca acestei uși are o cheie... Așa că te voi încuia aici pînă mă voi întoarce în cealaltă casă. Apoi va veni șeriful să te caute. Ai, deci, la dispoziție, înainte să vină să te aresteze, jumătate de oră. Așa că ești liber, dacă te simți în stare, să-ți sfărîmi oasele, aruncîndu-te de la una din aceste ferestre. Poate că șerifului îi va părea rău. În ce mă privește, te asigur că nici măcar nu mă interesează.

Din nou își strivi chipul în salteaua plină de praf. Cu capul în mîini, continua să plîngă printre sughițuri.

Cuțitul său blestemat, împreună cu cheia camerei unde ne aflasem amîndoi, lunecaseră deja împreună în buzunarul pardesiului meu, după ce încuiasem ușa după mine. Apoi, renunțînd la lanternă, am coborît în mare grabă scările, am traversat în mare viteză holul de la primul etaj și vestibulul de jos, fără nici o teamă de obstacole, ca și cum întunericul s-ar fi risipit dintr-o dată din calea mea.

Eram așa de grăbit că nici măcar nu m-am sinchisit să încui ușa după mine ; iar cînd am găsit cărarea de pe faleză, am început să o parcurg ca pe o pistă de alergări.

Dar chiar în momentul în care am simțit nisipul sub picioare, m-am împiedicat de ceva, un obiect curios, și a fost cît pe ce să mă prăvălesc. Noroc că mi-am dat seama că nu era altceva decît cîrja mea, ajunsă aici după ce o aruncasem prin fereastra cupolei.

M-am aplecat să o iau, și tocmai o apucasem de un capăt cînd...

...Altcineva a înșfăcat-o de celălalt capăt !

Un bărbat, ieșit din întuneric, era lîngă mine.

Îmi smulse brutal cîrja și, în timp ce un strigăt de

groază îmi ieşea din gît, am simţit o lovitură violentă peste ceafă şi m-am prăbuşit pe nisip cu capul înainte.

* * *

Cînd te trezeşti dintr-un leşin, încetul cu încetul îţi dai seama de lucrurile din jur. La început, îţi zumzăie în urechi tot felul de sunete confuze, apoi încerci să deschizi ochii şi vezi defilîndu-ţi prin faţă bizare succesiuni de umbre şi lumină... La fel s-a întîmplat şi cu mine cînd am început să-mi revin.

Am auzit pe cineva zicînd : „Priviţi-l !".

Eram întins pe un divan, de pe care se scosese husa, în salonul casei nelocuite. Prin lumina difuză l-am zărit pe şerif aplecat deasupra mea. Era îmbrăcat cu pardesiul şi avea pălăria pe cap. Storcea un burete din care un fir de apă se prelingea pe faţa mea. Lîngă el se găsea unul din oamenii lui. Şi el era în pardesiu şi cu pălăria pe cap.

Şeriful m-a întrebat cu nelinişte :

— Meech, Meech, cum vă simţiţi ? Acum, puteţi să vorbiţi ?

— Bineînţeles, am ripostat eu.

Deşi mă durea îngrozitor capul, starea de confuzie mi-a dispărut rapid, aşa că am încercat chiar să mă ridic.

— Ce s-a întîmplat, Meech ? Pentru numele lui Dumnezeu, răspundeţi : Cine v-a lovit ?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Totul s-a petrecut atît de repede încît nici nu am avut timp să văd ceva.

Şeriful s-a aşezat lîngă mine pe divan şi şi-a pus mîna pe genunchiul meu.

— Atunci, ascultaţi-mă, Meech, a reluat el. Să vă spun cum de ne aflăm aici şi cum v-am găsit... Vă voi povesti în cîteva cuvinte, căci imediat ce vă veţi restabili, vom avea o altă treabă de făcut... După plecarea dumneavoastră, omului care era de planton jos i s-a părut că aude o mişcare în casă. De fapt, nu era chiar foarte sigur, dar eu îi spusesem să mă cheme imediat ce observă ceva neobişnuit. Nu ştiam (am ştiut numai după ce mi-a

spus Millard) că înainte de a plecat ați făcut un rond pe la toate camerele. Așa că am găsit de cuviință să fac și eu acest rond. Și știți ce am descoperit ? Ei bine, am descoperit că Masterson o ștersese... sărind pe fereastră. Atunci l-am întrebat pe Farnol dacă știe unde ați plecat. Mi-a spus că aveți intenția să petreceți noaptea aici, în această casă. Am plecat împreună cu Mike, cu mașina, ca să vă previn de cele întîmplate și să vă aducem înapoi... Numai că, după cum știți, trebuie să ocolești mult ca să ajungi la șosea...

— Știu, am răspuns ridicînd capul cu greutate. Masterson a dat lovitura.

— Credeți că el v-a adus în acest hal ?

— Nuu... Nu despre asta este vorba, dragul meu șerif. El a omorît-o pe Garda Lawrence.

— Evident, zise Gallant, numai că el este...

— El este sus, am zis eu triumfal. Încuiat în cupolă ! Iată cheia. Mergeți și convingeți-vă singur. Am scos cheia din buzunar și i-am dat-o. Iată și cuțitul cu care a...

Numai că cuțitul dispăruse.

Atunci mă străfulgeră un gînd care mă făcu să sar în picioare și să o iau la fugă pe scări. Era posibil să fi spart ușa, să fi evadat din cupolă și, apropiindu-se de mine, să mă fi lovit pentru a-și recupera cuțitul — probă irefutabilă a crimie sale.

În spatele meu, întîmpinînd aceleași dificultăți, urcau șeriful și omul său. Și mergeam, mergeam fără să mă opresc nici o clipă, întinzînd cît puteam pasul și ținînd instinctiv mîinile în față pentru a-mi da seama dacă ușa mai era sau nu la locul ei.

Era acolo, neatinsă. Am apucat clanța și am zgîlțîit-o cu nerăbdare.

— Cheia, șerifule, am strigat întorcîndu-mă spre Gallant.

Veni lîngă mine, îmi întinse cheia, pe care mi-o puse între degetele mîinii drepte, cu cealaltă căutînd gaura cheii. Am găsit-o, am introdus cheia, am răsucit-o și, cu o lovitură de picior, am deschis ușa.

Camera era luminată strălucitor.
Exclamaţia şerifului nu a fost mai puţin violentă ca a mea.
Philippe Masterson zăcea pe pat, cu gîtul tăiat. Cuţitul cu mîner de argint mai era încă înfipt în rana deschisă...

Capitolul VI

GEAMURI SPARTE

Împreună cu şeriful am umplut cupola cu atîtea vociferări, în cele cîteva minute care au urmat, încît nu cred că ar putea cineva relata ce-am spus atunci. Totul era atît de incoerent, încît nu am reţinut nici cea mai mică amintire. Singura impresia cu adevărat clară care mi-a rămas din acea scenă este de a-l fi auzit, în minutul de tăcere care a urmat strigătelor, pe omul şerifului exclamînd dintr-o dată :

— S-a omorît !

— S-a omorît ? — am izbucnit eu, scos din minţi. S-a omorît ?! Haida, de ! Baţi cîmpii.

Gallant a înaintat spre pat. M-am apropiat odată cu el de trupul lui Philippe Masterson şi, văzînd din nou înfipt în gît cuţitul atît de uşor de recunoscut după mînerul de argint prelucrat, am dus instinctiv mîna la buzunarul pardesiului pentru a mă asigura o dată în plus că nu mai era acolo, deşi îl aveam în faţa ochilor.

— Asta-i cuţitul de care v-am vorbit, şerifule, am spus eu cu tot calmul de care eram în stare.

— Sînteţi sigur ?

— Tot atît pe cît sînt de sigur că mă numesc Meech, şerifule.

— Sînteţi, de asemenea, la fel de sigur că îl aveaţi la dumneavoastră cînd aţi coborît ?

— Ei, asta-i ! — am ripostat, nerăbdător. Vă imaginaţi, oare, că nu mai ştiu ce fac ? V-am mai spus doar că însuşi Masterson mi l-a dat şi că, după ce l-am examinat, l-am băgat în acest buzunar. Susţin că era încă aici cînd am ieşit din această cameră, cînd am părăsit casa şi chiar cînd am primit acea blestemată lovitură de cîrjă care m-a doborît.

Şeriful, care se aplecase peste trupul lui Masterson pentru a privi mai îndeaproape cuţitul, se ridică şi îşi plimbă privirea de jur împrejurul încăperii.

— Scuzaţi-mă că vă voi pune unele întrebări, Păianjene, zise el, dar aş dori să vă solicit întreaga pricepere. După părerea dumneavoastră nu ar exista nici o posibilitate ca acest tînăr să fi putut intra în posesia cuţitului său ?

— Nu, nu şi iar nu ! — am ripostat eu. Cînd am plecat, am încuiat uşa cupolei cu cheia. Am băgat cheia în buzunarul în care băgasem cuţitul. Am coborît scara alergînd şi, după maximum două-trei minute, am primit lovitura de cîrjă, cînd am ajuns în partea de jos a cărării de pe faleză.

— Evident, este inadmisibil, reluă şeriful preocupat, ca şi cum ar fi gîndit cu voce tare. Este inadmisibil ca acest tînăr să fi coborît în exterior şi să fi ajuns în josul cărării înaintea dumneavoastră... Şi dacă ar fi avut vreun motiv să facă aceasta ? Totuşi, dacă ţinem seama de această fereastră spartă, de exemplu...

— Eu am spart-o, şerifule. Cînd mi-a mărturisit ce făcuse, m-am înfuriat şi am aruncat cîrja în cealaltă parte a camerei. Cîrja a trecut prin geam şi tot cu această cîrjă am fost doborît... Nu, şerifule, puţină atenţie, ce naiba ! Dacă Masterson ar fi vrut să se sinucidă, nu ar fi avut decît să se arunce pe fereastră, pe pietrele de jos. Evident, nu este o moarte prea atrăgătoare, dar este sigură. De altfel, chiar i-am sugerat pe jumătate această soluţie.. sau mai exact, i-am dat de înţeles că dacă o dorea, nu aş fi făcut nimic să-l împiedic. Vă repet, şerifule, eram nebun de furie şi nu-mi păsa de nimic. Acum este cu totul altfel !

— De ce ?

— Nu mă întreba nimic, şerifule... nu mă întreba nimic, căci în acest moment nu ştiu nimic. Cel mai important lucru acum este să ne întoarcem cît mai repede la Farnol. Aici nu mai avem ce face.

Mi-am scos batista din buzunar şi am înfăşurat cu ea mînerul cuţitului, cît mai aproape de lamă, după care l-am scos din rana proaspătă. În timp ce făceam aceasta, examinam cu atenţie chipul lui Masterson.

Faţa lui nu exprima nimic, absolut nimic, în afară de faptul foarte evident că era mort de puţină vreme. Observîndu-l, am traversat diverse stări emoţionale contradictorii, la fel de contradictorii precum presupunerile pe care le făceam în legătură cu mobilul crimei. Îmi dau perfect de bine seama că dacă aş enumera aceste supoziţii, aţi avea impresia că ele sînt rezultatul unor calcule făcute la rece sau ale unor argumentări bine cîntărite. În realitate, nimic din toate acestea, căci stările emoţionale pe care le-am traversat s-au succedat cu rapiditatea unor fulgere...

Ura care mă cuprinsese atunci cînd mi-a mărturisit crima a revenit cu aceeaşi violenţă, încît cred că dacă nu ar fi fost mort, aş fi simţit aceeaşi dorinţă irezistibilă de a-l strînge de gît... Atunci m-am gîndit că poate şi altcineva, împins de o ură asemănătoare, ar fi dorit să se răzbune pe el. Victor Millard, de exemplu, care, în cupola cealaltă, îmi şoptise : „O iubeam pe Garda, domnule Meech". Cum aş fi putut să-l condamn tocmai eu, care fusesem cît pe ce să-l omor pe Masterson strîngîndu-l de gît ? Şi totuşi... totuşi, judecînd mai bine, poate că aş fi avut dreptul, pînă la un anumit punct, să-l blamez. Da, spre marea mea surprindere, îmi dădeam acum seama că mărturisirea spontană şi aparent sinceră făcută de Masterson lăsase în mine o impresie mai profundă decît bănuiam şi că înclinam să-i găsesc scuze, gîndindu-mă la toate torturile prin care trecuse sărmanul său creier bolnav. Îmi dădeam seama că de acum înainte eram capabil să înţeleg moartea Gardei. Chiar dacă a înţelege nu înseamnă în mod obligatoriu şi a ierta, oare înţelegerea nu este un prim pas spre iertare ?

Dar dacă, dimpotrivă, am presupune că, într-un elan de eroism juvenil, Masterson a făcut mărturisiri false. Dacă s-a acuzat de crimă în locul altcuiva deoarece mintea sa hipersensibilă decretase că aceasta era singura cale de urmat într-o situaţie complicată pe care eu o ignoram ? Dacă am presupune, pe de altă parte, că adevăratul vinovat s-a înşelat în privinţa discuţiei pe care Philippe a avut-o cu mine la miezul nopţii în cupolă, imaginîndu-şi că Philippe l-a denunţat ? Dacă am presupune că, ascuns în vreun colţ, m-a văzut părăsind în goană casa goală, furios foc, şi îndreptîndu-mă, după toate aparenţele, spre Farnol, pentru a-l chema pe şerif să-l aresteze ? În cazul acesta oare nu era logic ca el să mă doboare imediat pentru a mă împiedica să vorbesc ? Oare nu în acelaşi scop l-a înjunghiat pe Masterson ? Iar dacă aşa ar fi stat lucrurile, cum să nu-mi fie milă de acest băiat neîndemînatic, dar atît de generos, care zăcea mort acolo, în faţa mea ?

Cred, totuşi, că simţămintele atît de contradictorii care mă frămîntau atunci nu se reflectau nicicum pe faţa mea, căci şeriful m-a întrebat simplu :

— Aţi remarcat ceva deosebit, Meech ?

M-am ridicat brusc şi i-am întins cuţitul înfăşurat în batista mea.

— Luaţi asta ; veţi ridica amprentele de pe el imediat ce ne vom fi întors la casa cealaltă. Este vorba, fireşte, de amprentele lui Masterson şi, poate de ale mele. Am uitat complet dacă aveam sau nu mănuşile pe mîini cînd am discutat cu el aici.

Am băgat mîna în buzunarul interior al pardesiului, unde ţineam de obicei mănuşile şi mi-am dat seama că nu erau acolo. Cotrobăind mai bine, le-am găsit în unul din buzunarele exterioare. Şeriful îmi explică cum de se aflau în acel loc neaşteptat.

— Le aveaţi pe mîini cînd v-am găsit ; vi le-am scos ca să vă frecăm încheieturile.

— Deci dumneavoastră le-aţi pus în acest buzunar ? — l-am întrebat.

— Da.

— Cuţitul nu era, fireşte, la un loc cu cheia, nu-i aşa ? Dar la ce bun această întrebare ? E de la sine în-

țeles că nu ați fost atent cînd mi-ați băgat mănușile în acest buzunar. În fine, nu contează. Să ne ocupăm de cheie și să plecăm.

Toți trei am traversat încăperea pînă la ușă. Cheia era în broască, pe dinafară. Am scos-o și am arătat-o șerifului.

— Broască obișnuită și de un model vechi, am constatat eu, dar totuși puțin complicată. Ascultă, șerifule, din trei lucruri unul : sau cel care a intrat aici avea un șperaclu, passe-partout ; sau avea o dublură a acestei chei ; sau s-a servit de această cheie și apoi a pus-o în buzunarul meu cînd eram încă leșinat. Or, această ultimă ipoteză pare acum absurdă. Nu știm dacă a doua poate fi avută în vedere. În ceea ce privește pe prima, cred că o voi putea verifica, pînă la un anumit punct. Port totdeauna la mine un passe-partout fabricat după indicațiile mele de unul din cei mai buni lăcătuși din Connecticut, și sînt foarte rare broaștele de fabricație obișnuită care să nu poată fi descuiate. Firește că pentru broaștele cu arc de tipul Yale, Seiget, etc., nu este de nici un folos. Însă aceea de la ușa cupolei nu era din această categorie. Am luat acest passe-partout din trusa mea și am încercat să descui broasca. Am reușit doar cu mare greutate. Era clar deci că nici un passe-partout modern, precum cele care se găsesc în comerț, n-ar fi putut descuia această broască demodată.

Lăsînd lumina aprinsă în cupolă și corpul neînsuflețit al lui Philippe Masterson întins pe pat, în poziția în care îl găsisem, am închis ușa după noi și i-am invitat printr-un gest pe șerif și pe subalternul său să mă urmeze pe scări. Cîteva secunde, pînă ce Gallant a aprins lanterna, am rămas în întuneric. Cînd am văzut raza de lumină dansînd pe scări, mi-am amintit imediat de lanterna mea, așa că i-am zis șerifului :

— Așteptați-mă jos, vin imediat.

Apoi, redeschizînd ușa cupolei, am intrat din nou în încăperea pe care tocmai o părăsisem.

Amintirile îmi erau foarte precise, deși capul mă durea îngrozitor datorită emoțiilor pricinuite de descoperirea cadavrului lui Masterson. Îmi aminteam clar că

atunci cînd tînărul Philippe aprinsese lumina în cameră, eu aruncasem imediat lanterna pe pat, unde rămăsese tot timpul discuției noastre. Îmi aminteam, de asemenea, foarte clar, că nu am luat-o de acolo cînd am coborît precipitat, după ce încuiasem ușa. Cea mai bună dovadă era faptul că am găsit cu greu drumul pe scări și pe coridor. Graba de a ajunge cît mai repede la Farnol m-a determinat să nu mă mai întorc după lanternă.

Curios lucru : cînd m-am întors în cupolă, după cum v-am spus, să recuperez lanterna, aceasta nu mai era acolo. Am căutat-o pe pat, pe jos, peste tot. Nu era nicăieri. Or, știam exact că nici șeriful, nici omul său nu o luaseră. Deci, sau Masterson o aruncase pe fereastră — ceea ce era destul de neverosimil — sau, după comiterea asasinatului, criminalul o luase cu el — ceea ce era mult mai probabil și mai logic. Prin urmare, dacă s-ar găsi această lanternă asupra cuiva sau printre lucrurile cuiva, s-ar putea considera că există o dovadă destul de clară pentru a incrimina acea persoană, cu atît mai mult cu cît această lanternă importată din Anglia și acoperită cu o imitație de piele, era un model care nu se găsea în Statele Unite, fiind astfel foarte ușor de recunoscut.

După ce am încuiat pentru a doua oară ușa, lăsînd ca și prima dată luminile aprinse în cupolă, am coborît scara pe bîjbîite și m-am alăturat șerifului în vestibul.

— Dacă nu ai nimic împotrivă — i-am zis — aș cere să-l lași pe omul dumitale de planton, pînă la noi ordine.

— Cum doriți, Păianjene.

— De altfel, nu va dura prea mult timp, am adăugat, căci intenționez să-l trimit aici pe medicul legist cît mai repede posibil.

I-am dat polițistului cheia de la intrare, sfătuindu-l să stea fie în vestibul, fie afară, și să nu se îndepărteze de casă, urmînd a fi schimbat după cel mult o oră.

Cînd am urcat în mașină, împreună cu Gallant, m-am uitat la ceas. Era ora unu și douăzeci și cinci de minute. Înfundîndu-mă în pernele mașinii, am făcut următoarele reflecții :

Ultima dată cînd m-am uitat la ceas fusese momentul cînd am părăsit casa lui Farnol îndreptîndu-mă spre casa geamănă. În acel moment, celălalt om al șerifului, aflat de pază în grădină, mă întrebase cît era ceasul. Fusese exact miezul nopții.

Aceasta mi-a permis să fac un calcul destul de aproximativ.

Ca să ajung de la o casă la cealaltă pe plajă, mi-au trebuit aproximativ cincisprezece minute. După sosirea în casa goală, mi-a luat zece minute să cercetez coridoarele și încăperile de la parter și să iau amprenta pe care o descoperisem pe scări, în praf. Cincisprezece minute plus zece, făceau douăzeci și cinci de minute.

În mod sigur că nu au trecut mai mult de cinci minute între momentul intrării mele în cupolă, începerea examinării scrisorilor găsite în sertarul biroului și apariția lui Masterson. Apoi, discuția cu Masterson încă vreo douăzeci de minute. Deci, douăzeci și cinci și cu douăzeci și cinci, cincizeci.

Cît despre timpul scurs între revenirea mea din leșin pe divan și plecarea cu mașina șerifului, apreciam că nu depășise douăzeci de minute. Această estimare a fost de altfel confirmată de Gallant, căruia i-am cerut părerea în legătură cu aceasta. Deci, cincizeci și cu douăzeci, dădea un total de șaptezeci de minute.

Șaptezeci de minute după miezul nopții înseamnă ora unu și zece minute. Iar ceasul meu arăta ora unu și douăzeci și cinci. Acest plus de cincisprezece minute nu putea reprezenta altceva decît intervalul scurs între momentul în care ieșisem în fugă din casă și acela în care îmi revenisem pe divanul din salon. Deci, stătusem leșinat aproape cincisprezece minute, timp în care asasinul, după ce m-a doborît cu propria mea cîrjă, a urcat în cupolă, a comis fapta sa abominabilă și a fugit.

După ce am făcut aceste evaluări, le-am ordonat în minte sub forma unui tabel, care îmi apărea atît de clar, de parcă ar fi fost o pagină tipărită :

orele 24,00 — Părăsesc casa lui Farnol.

„0.15 — Sosesc la cealaltă casă

„0,25 — Intru în casă
„0,30 — Apare Masterson
„0,50 — Ies în fugă din casă
„1,05 — Îmi revin din deșin
„1,25 — Plec în mașină împreună cu șeriful.

Cînd am ajuns la capătul socotelilor, parcursesem deja drumul care traversa mlaștina și partea din șosea corespunzătoare întinderii plajei care separa cele două limbi de pămînt. Ne aflam pe cel de-al doilea drum în direcția mării, care ducea la casa lui Farnol. Vremea era în continuare liniștită și rece.

— Șerifule, i-am zis lui Gallant apropiindu-mă de el pe banchetă, explică-mi în cîteva cuvinte, dar foarte exact, cum m-ai găsit și ce ai făcut după aceea.

— Ei bine, Păianjene, începu el. Așa cum v-am mai spus, imediat ce am constatat dispariția lui Masterson și am aflat de la Farnol că ați plecat pe plajă spre cealaltă casă, ne-am urcat în mașină și am pornit la drum. Cînd ne-am apropiat de casă, l-am înșfăcat pe Caswell de braț și i-am strigat : „Privește, e lumină, acolo sus...".

— Ai observat pe cineva mișcîndu-se în cupolă ?

— Nu. Am văzut doar lumina, care era foarte puternică.

— Da ? !... Și după aceea ?

— Apoi, am ajuns. Am sărit din mașină, și a fost rîndul lui Caswell să mă apuce de braț și să-mi strige : „Ușa este larg deschisă !". Am urcat scările pînă la ușa de la intrare. „Nici un pic de zgomot", i-am suflat lui Caswell la ureche. Și exact cînd ne pregăteam să urcăm în casă, am auzit pe cineva gemînd foarte tare...

— Eu eram ?

— Da. Atunci am strigat : „Dumnezeule ! E Meech Păianjenul !", și apoi, am...

Șeriful nu avu însă timp să-și termine fraza. Din casa lui Farnol, pînă la care mai erau de parcurs vreo sută de metri am auzit țipete, apoi un foc de armă și, în cele din urmă, un vacarm de geamuri sparte.

Capitolul VII

UN LAŞ

— Bagă în a patra, şerifule, am strigat.

Sub impulsul dat de pedala de acceleraţie pe care apăsase Gallant, automobilul a parcurs distanţa pînă la casă într-o clipită. Frînele încă scrîşneau cînd am început să alerg spre casă.

Aici domnea un adevărat vacarm. În ciuda zgomotului asurzitor şi a şuierăturilor şi zumzetului din capul meu, am auzit paşi coborînd în viteză scara dinspre cupolă. La toate ferestrele de la etajul întîi lumina se aprinse simultan ca şi cum cineva ar fi acţionat o manetă care controla curentul electric în toată casa. Cînd am intrat în vestibul prin uşa larg deschisă, am auzit chemări neliniştite pornind din toate camerele de deasupra mea, de parcă toată lumea dorea explicaţii privind ceea ce se întîmplase.

Paşii pe care i-am auzit coborînd în goană scara dinspre cupolă au traversat coridorul cel lung de sus şi au început să coboare scara cea mare.

— Stai ! — am comandat imediat scoţîndu-mi revolverul din buzunar.

Doi bărbaţi, cu mînecile suflecate, se opriră la cotitură în timp ce mîinile le zburară deasupra capului cu o iuţeală ce m-ar fi amuzat dacă aş fi avut timp să mă gîndesc la asta.

— Cine sînteţi ? — am întrebat pe un ton imperativ.

Unul dintre ei îmi răspunse imediat :

— Sînt doctorul Forrester, medic legist, şi asistentul meu, doctorul Bock.

Am lăsat pistolul în jos :

— Coborîţi, doctore, am zis, cu un ton mai moale de data aceasta.

În acelaşi moment, omul şerifului, acela care avea sarcina să supravegheze casa Farnol, intră val-vîrtej în ves-

tibul, cu capul descoperit, cu ochii rătăciţi, cu pistolul în mînă.

— Domnule Meech ! — zise el. Cine a fost ? Pe unde a luat-o ?

— De cine vorbeşti ?

— Cineva a intrat aici prin efracţie. Nu e nici un minut de atunci. Am tras în el. Priviţi... Priviţi, acolo !

Intrînd în salon, întoarse întrerupătorul care comanda aplicele de pe pereţi. Imediat am văzut că unul din geamurile mari de la uşa care dădea spre verandă era spart şi că această uşă era deschisă. Şeriful ni se alătură în acelaşi moment şi, foarte pe scurt, subalternul său ne povesti ceea ce se întîmplase.

După cum îi recomandasem înainte de plecare, el făcuse ronduri după ronduri în jurul casei, trecînd de nenumărate ori prin aceleaşi locuri, devenind şi mai atent la orice zgomot suspect, mai ales după ce Gallant îl pusese la curent cu evadarea lui Masterson. Neavînd cheie la uşa de la intrare, o lăsase intenţionat larg deschisă, şi de fiecare dată cînd trecuse prin faţa ei, urcase în vîrful picioarelor cele cîteva trepte ca să asculte dacă se auzea ceva în interior. Cu unul sau două minute înainte de sosirea noastră, el auzise zgomot de maşină şi, apropiindu-se de drum pentru a se convinge dacă era maşina noastră sau nu, a auzit dintr-o dată paşi în spatele lui, ca şi cum cineva traversa veranda. A alergat spre verandă somîndu-l pe intrus să se oprească. Cum nu era lumină în salon, i-a fost imposibil să distingă altceva decît o siluetă confuză înaintînd spre uşa cu geamuri. Văzînd că persoana nu dă ascultare ordinului său, a deschis focul, din alergare. Unul din geamurile cele mari ale uşii a zburat în ţăndări, şi, în aceeaşi clipă, necunoscutul a aruncat peste balustrada verandei ceva care l-a lovit pe agent drept în piept, făcîndu-l să-i scape arma din mînă şi doborîndu-l la pămînt atît de aproape de prăpastie, încît puţin i-a lipsit să nu se prăbuşească în ea. De fapt, chiar începu să alunece pe pantă, dar din fericire, aceasta nu era prea abruptă în acel loc. A reuşit să nu se prăbuşească agăţîndu-se de crengile tufişurilor. În răstimpul

cît a urcat panta și și-a căutat pistolul, intrusul a reușit să o ia la fugă. Exact în momentul acela am intrat noi în vestibul.

— Și nu ai putut să vezi cine era ?

— Nu.

— Era complet îmbrăcat ?

— Da, din cîte am putut vedea.

— Cu ce obiect a aruncat în dumneata ?

Aproape că ghicisem despre ce era vorba, dar țineam să fiu sigur.

— Nu știu... un fel de ghioagă sau o cîrjă mare, cred.

Evident. Așa cum bănuiam era vorba chiar de cîrja mea. Iar cel care a aruncat cu ea nu putea fi decît același care o folosise ca să mă doboare pe mine însumi — altfel spus, asasinul lui Philippe Masterson... În alți termeni, cineva din cei pe care îi încuiasem în camerele de la etajul întîi evadase, așa cum făcuse și Masterson, se dusese să-și îndeplinească crima în casa nelocuită traversînd plaja, apoi revenise aici, tot pe plajă, în timp ce șeriful și cu mine descopeream cadavrul lui Masterson, și încercase să reintre în casa familiei Farnol și în camera din care plecase fără să fie văzut.

Problema care se punea acum era de a afla dacă personajul era destul de isteț ca să se încuie în cameră și, atunci cînd mă voi duce la el, să reușească să ascundă pe chip faptul că tocmai trecuse pe lîngă un foc de armă pe verandă.

M-am întors către Gallant și agentul său — care se numea Hackett, după cum am aflat atunci — și i-am trimis să cerceteze toate camerele de la parter, inclusiv sufrageria și bucătăria, și să se asigure că atît Stutton cît și Bessie erau fiecare în patul său. Totodată, i-am recomandat lui Hackett să încerce să găsească cît mai repede cîrja cu care fusese lovit. Apoi, i-am invitat pe cei doi medici să urce cu mine la primul etaj.

Cînd am ajuns pe coridorul slab luminat am fost întîmpinați de un vacarm asurzitor. Din toate camerele — cu excepția camerei mele, aceleia a lui Masterson, acum cu ușa larg deschisă, și a celei transformate de Farnol în debara — se auzeau bătăi în uși și voci care mă stri-

gau sau care se adresau una alteia. O scurtă privire spre dreapta și spre stînga mi-a confirmat faptul că de ambele părți cheile se aflau fiecare în ușa sa, așa cum le lăsasem.

— Calmați-vă, vă rog, am strigat destul de tare pentru a acoperi acest vacarm general. Nimeni nu a fost omorît, și o să vă deschid ușile imediat.

Liniștea se așternu îndată.

Făcui semn celor doi medici să mă ajute să eliberez prizonierii recomandîndu-le cu voce înceată să se asigure, înainte de a apăsa pe clanță, că într-adevăr au descuiat ușa cu cheia. Doctorul Forrester deschise ușile de la camerele lui Victor Millard și a familiei Saint-John, doctorul Bock de la ceea a Patriciei, iar eu de la camera lui Farnol și a Verei. Apoi, le-am strigat celor astfel eliberați să iasă pe coridor. Toți au ieșit imediat. Traversînd coridorul dintr-un capăt în celălalt, am trecut încet prin fața lor, i-am privit pe fiecare și le-am spus :

— Nu aveți de ce... chiar că nu aveți de ce să vă neliniștiți și să vă agitați în acest hal, le-am declarat eu. (Vera, îmbrăcată în capotul său larg atîrnînd după ea, era albă ca varul). Focul de armă pe care l-ați auzit a fost tras de unul din agenții șerifului asupra unuia care intra, sau mai exact, după părerea mea, care revenea în casă. (Farnol, cu părul său alb zburlit și cu halatul său strîmt din pînză de in, semăna mai mult ca oricînd cu un spălător de vase). Cred că cineva din cei care locuiesc acum în această casă a făcut în noaptea asta o mică expediție pe cont propriu și s-a întors de curînd în camera sa. (Patricia era liniștită... palidă, însă foarte frumoasă cu părul său roșu aprins, în neglijeul său de crep-de-chine). Cineva dintre dumneavoastră, nu știu cine, dar îl voi afla, deși nu am hotărît încă prin ce mijloace. (Saint-John și nevastă-sa erau ca totdeauna braț la braț, iar ea plînsese din nou). Trebuie să vă mărturisesc că nutream oarecum speranța ca cel despre care vă vorbesc să nu fi revenit în camera sa, sau, cel puțin, să fi ezitat cît de cît să iasă pe coridor. Nici chiar dumneata, Victor...

El era complet îmbrăcat.

Cînd l-am văzut ultima dată, îmi amintesc că stătea la birou în camera sa și scria „prietenului", cu care plănuia să plece în călătorie, o scrisoare despre moartea Gardei. Atunci, însă, era în pijama și în halat. Acum, era îmbrăcat cu acel costum sport pe care îl purtase și la cină, în ciuda celei mai elementare conveniențe, și era clar că tocmai își pieptănase părul. În zadar am încercat să-mi amintesc dacă în imaginea ștearsă pe care mi-o lăsase agresorul meu cînd ne luptasem să apucăm fiecare de cîte un capăt al cîrjei, acesta ar fi purtat un asemenea costum. Amintirile mele erau foarte imprecise. De fapt, nici nu cred că văzusem ceva.

— Nici chiar dumneata, Millard, am continuat, nu lipsești la apel.

Nici măcar nu clipi din ochi. Și, pe Dumnezeul meu, mi-a făcut mare plăcere să constat asta. Mai mult chiar, chipul său tînăr și proaspăt a căpătat o expresie de mirare.

— De ce vorbiți în acest fel, domnule Meech ? Cum adică, nici chiar eu ?

Mă pregăteam să-i răspund cînd el își dădu seama că în camera lui Masterson nu era lumină și că acesta nu se afla, ca toți ceilalți, în pragul ușii.

— Dar unde este Philippe Masterson ? — întrebă el cu voce ezitantă. Cum se face că nu-l vedem aici ?

Nu m-am întors, așa cum se aștepta, spre camera în discuție. Mi-am fixat privirea asupra lui și nu am schimbat-o nici cînd s-au auzit exclamațiile celor care ne priveau.

— Încerci să-mi spui povești, Victor ? — l-am întrebat cu un ton de reproș.

Roși foarte tare și aruncă o privire rapidă de-a lungul coridorului spre stînga, ca și cum ar fi vrut să se asigure dacă ochii Patriciei erau sau nu fixați asupra lui.

— Firește că nu, protestă el. Mi se pare însă că și eu am dreptul să vă atrag atenția asupra faptului că Philippe nu este aici, așa cum dumneavoastră insinuați că sînteți surprins să mă vedeți aici.

— Încet, încet, Victor, i-am zis. Nu am făcut nici o insinuare de acest fel.

— Pardon ! Ați spus : „Nutream oarecum speranța ca cel despre care vă vorbesc să nu fi revenit în camera sa ; nici chiar dumneata, Victor...".

— Chiar și dumneata, Victor, l-am întrerupt, ar trebui să știi că toți care se află aici sînt destul de inteligenți să fi putut face aceasta. Repet, sînt sigur că cineva dintre dumneavoastră a făcut o mică expediție pe cont propriu și că nu e mult de cînd s-a întors. Și totuși, privește-i, Victor. Sînt toți aici și toți neîmbrăcați... cu excepția dumitale, bineînțeles.

Chipul i se întunecă.

— Abia acum înțeleg ! — zise el. De aceea mă bănuiți... că sînt îmbrăcat. Ei bine, trebuie să vă explic imediat sau preferați să mai așteptați ?

Mi-am încrucișat brațele.

— Mai bine imediat decît mai tîrziu, am răspuns, dacă nu te deranjează.

Pentru a doua oară l-am văzut privind spre locul unde se afla Patricia. Știam că era imposibil să o vadă, familia Saint-John, mereu unul lingă celălalt, se aflau între el și fată.

— De ce să mă deranjeze, zise el. M-am îmbrăcat după ce șeriful a făcut al doilea rond, așa cum dumneavoastră l-ați făcut pe primul. Nu puteam să dorm (așa cum, amintiți-vă, v-am spus) și terminasem singura scrisoarea pe care am avut-o de scris. Nu există nici o carte în camera mea. Așa că mi-a venit ideea să mă îmbrac. Dacă eram îmbrăcat cînd vă întorceați (fie că ați fi venit, să mă vedeți, fie că v-aș fi auzit trecînd pe coridor) puteam să vă rog să mă lăsați să ies ca să vă ajut la cercetări, așa cum mi-ați îngăduit să vă ajut cînd am mers în cupolă, la Garda. Aș fi putut foarte bine să vă însoțesc, nu-i așa, din moment ce ați fi fost tot timpul cu ochii pe mine ? Doamne, încheie el, cu un ton din care străbătea un pic de reproș, mi-am închipuit că aveți încredere în mine !...

Să am încredere în el ! Dumnezeu mi-e martor că nu aş fi dorit altceva.. Că nu aş fi dorit decît să am încredere în toţi şi să consider adevărată oricare din explicaţiile pe care mi le-ar fi dat ! Şi mai mult decît orice nu voiam decît să pot avea încredere în acest flăcău din faţa mea, al cărui comportament părea atît de sincer !

Aceste aprecieri erau, fără îndoială, în favoarea sa. Totuşi, unele îndoieli de care nu mă puteam debarasa mai persistau în mintea mea din cauza comparaţiei care se putea face între Victor Millard şi Philippe Masterson. Analogie destul de relativă de fapt, deoarece Masterson, deşi la fel de bine crescut şi la fel de cinstit era, după spusele sale, un nevrozat şi, tot după mărturisirea sa, un asasin. Iată deci şi o altă ipoteză care trebuia avută în vedere: un tînăr inteligent, normal şi cu educaţie bună caută să se destăinuie, deşi nu comite nici o crimă. În cazul în care el comite o crimă, deşi este puţin probabil ca acest lucru să se întîmple, el va ucide din două motive: pentru că este dominat de o pasiune subită care-l copleşeşte sau pentru că la un moment dat, el este convins că fapta sa este justificată. În primul caz, este imediat cuprins de remuşcări: în al doilea, se mîndreşte temporar că a făcut ceea ce trebuia să facă. Dar şi într-un caz şi în celălalt, nefiind un duşman permanent al societăţii, instinctul şi bunul simţ înnăscut îl împiedică să fugă. Crimele care nu pot fi lămurite, taine ale vieţii reale, rareori sînt comise de tineri care au primit, încă din copilărie, o educaţie bazată pe principii sănătoase, pe morală şi pe un dezvoltat spirit de familie. Li se poate întîmpla şi lor să comită crime, dar le vor ispăşi fără îndoială.

Ce ar mai putea fi spus în favoarea sa ? Înainte de toate, faptul că purta un costum sport. Este un mod de a se îmbrăca foarte confortabil, dar care nu este deloc recomandabil cînd cauţi să nu te faci remarcat. Apoi, toaleta sa impecabilă şi părul frumos aranjat ca şi cum tocmai se îmbrăcase liniştit, limitîndu-se, după aceea, să

aştepte întoarcerea mea. Se adaugă faptul că era încuiat cum trebuie în camera sa, cheia aflîndu-se în broasca în exterior, la fel ca la celelalte uşi. Şi în sfîrşit, faptul că agresorul meu — el sau altcineva — părea să nu mă fi atacat decît pentru a-mi lua o cheie — restituită mai tîrziu—şi un cuţit. Oricît de fantastice ar fi putut fi proiectele sale criminale, cu greu se putea crede că acest tînăr ar fi putut împinge atît de departe plăcerea pentru melodramă, încît să folosească violenţa împotriva mea în unicul scop de a putea folosi arma care omorîse prima dată.

În schimb, ce se putea spune împotriva lui ?

În primul rînd, faptul că era complet îmbrăcat, oricare ar fi fost pretextul invocat. Apoi faptul, care de altfel nu mi-a scăpat, că în locul minunatei perechi de ghete cu care era încălţat la dineu, purta acum pantofi de tenis din pînză decolorată — foarte practici pentru a alerga pe plajă şi a se furişa fără zgomot în casă. Se mai adaugă faptul că el era cel mai nimerit, după părerea mea, să o răzbune pe Garda Lawrence, dacă era vorba despre o răzbunare. Şi, în sfîrşit, faptul — e drept, mai puţin convingător — că încercase, într-un mod nu prea corect, să atragă atenţia asupra absenţei lui Masterson.

— Dar... nu este sigur vorba de o problemă de încredere, Victor, am zis eu.

Simţeam nevoia să verific imediat două lucruri care mi-au venit în minte. În primul rînd, m-am aplecat şi i-am atins unul din pantofi.

— Fără îndoială că ţi-ai pus această încălţăminte cu talpă de cauciuc ca să nu faci zgomot cînd mă vei ajuta, nu-i aşa ?

— Da, îmi răspunse el, grav.

Nici acum nu ştiu dacă a sesizat ironia din întrebarea mea.

Era mult nisip la încheietura dintre talpă şi pînză ; exista însă şi posibilitatea ca acest nisip să se fi adunat

acolo din timpul zilei, cînd fusese la scăldat împreună cu ceilalţi.

— Ai un passe-partout, Victor ?

— Nu, domnule, nu am.

— Iată unul, i-am zis, scoţîndu-l pe-al meu din buzunar.

Trecînd în spatele lui, am scos cheia din broască şi am introdus în loc şperaclul meu. Funcţiona admirabil. Apoi am reintrodus cheia în broască, prin exterior, am intrat în cameră şi am încercat să încui uşa pe dinăuntru cu cheia aflată în broască pe dinafară. Am constatat că nu era posibil. Am făcut această verificare deoarece ştiam că acest lucru era posibil în cazul unor broaşte de fabricaţie modernă, mai ales în cazul celor folosite în unele hoteluri „la zi", dar de care e bine să te fereşti.

— Foarte bine, Victor, am spus reintroducînd trusa mea în buzunar şi revenind în faţa lui. Nu o să te mai sîcîi un timp şi o să clarific observaţia pe care ai făcut-o adineauri... în privinţa lui Philippe Masterson.

Priveam de-a lungul întregului coridor. În faţa fiecărei uşi, fiecare ocupant era în picioare, imobil şi tăcut, atent să nu-i scape nici unul din cuvintele pe care le rosteam, în timp ce în capătul de sus al scării stăteau, unul lîngă altul, sprijiniţi de balustradă, cei doi oameni ai şerifului Gallant, precum două santinele care păzesc intrarea secretă într-un castel medieval.

— Philippe Masterson este mort, Victor !

M-am prefăcut că mă adresez numai lui, dar în realitate îi pîndeam pe toţi, în măsura în care mi-o permitea lumina slabă de pe coridor. Victor, singurul căruia îi puteam vedea bine faţa, se îngălbeni brusc precum ceara şi strînse din dinţi de parcă se forţa să nu ţipe. Mai departe, spre capătul culoarului, Vera, marea Vera, se clătină pe picioare şi întinse mîna să se sprijine de perete. Creamer Farnol nu schiţă nici un gest ; nici familia Saint-John nu făcu nici o mişcare, poate doar se strînseră mai mult unul în celălalt.

Singura care şi-a exteriorizat emoţia a fost Patricia.

— Ştiam eu ! Da, da ! Ştiam eu, ţipă ea.

Rapid am înaintat spre ea și am întrebat-o:

— Ce vrei să spui, domnişoară Farnol ? Cum adică ştiai asta ?

Se întoarse spre mine ; cu o mînă se ţinea de tocul uşii, iar cu cealaltă îşi strîngea capotul pe piept.

— Vreau să spun, răspunse ea cu lacrimi în ochi, că știam că nu s-au terminat necazurile... pentru că Stînca urlase pentru a doua oară.

— Nu te credeam atît de superstiţioasă.

— Cum să nu fiu... după cîte s-au întîmplat ? — murmură ea.

Rămăsei un moment gînditor, privindu-i frumosul chip cum roșește și se îngălbenește încadrat de părul ei aflat în dezordine.

— Spune-mi, am continuat eu. dat fiind că prevesteai, după cum se pare, un nou doliu în această casă, te-ai gîndit că de data aceasta va fi vorba de Philippe Masterson ?

Ea negă din cap.

— Nu ! Nu ! — strigă ea. Este ultimul la care m-aş fi gîndit.

— Vorbeşti serios, spunînd aceasta ? — am întrebat eu.

Îşi duse la gură batista fină pe care o ţinea in mînă.

— Nu !... Adică, îmi imaginasem...

Își apăsă şi mai tare batista pe gură şi tăcu.

— Vorbeşte, te rog, domnişoară Farnol, am insistat cu un ton cît mai blînd posibil. Ce ţi-ai imaginat ? Exista cineva care presupuneaţi că era mai expus de a fi omorît... mai expus decît Philippe Masterson ?

Am avut impresia că va înclina capul în semn de aprobare, dar ea îşi reveni imediat și, luîndu-şi batista de la gură, spuse:

— Vă rog nu-mi cereți aceasta... nu în acest moment, domnule Meech.

Era o înfrîngere la care asistasem de sute de ori în decursul anchetelor mele, și de fiecare dată am răspuns ca și acum:

— Aceasta înseamnă „da“, nu-i așa, domnișoară Farnol ?

Își mută privirea de la mine la mama sa și apoi la tatăl său, pentru a se fixa din nou asupra mea.

— Dacă o să-mi permiteți să vă vorbesc în particular... nu acum... poate puțin mai tîrziu... oh !, nu este sigur, dar este posibil să vă pot răspunde, îmi spuse ea.

Tocmai în clipa aceea, șeriful urcă scara și, văzînd că se făcuse liniște — căci eu tăceam limitîndu-mă să scrutez fața Patriciei cu intenția de a descoperi ceva pe chipul ei — se hazardă să vorbească.

— Stutton și bucătăreasa sînt jos, Păianjene, îmi zise el. Fiecare era în camera sa. Bucătăreasa plîngea, iar Stutton tocmai se îmbrăca. Nici una din ușile lor nu era încuiată.

— Nu, așa este, i-am răspuns. Nu am găsit necesar să le încui.

Am tăcut un moment, după care am continuat :

— Ziceai că Stutton se îmbrăca ? Unde ajunsese de fapt ?

— Nu mai avea decît să se încalțe. Am așteptat să o facă.

Am stat și am cumpănit ce aș fi făcut eu în asemenea împrejurări, dacă aș fi fost un servitor stilat ? Dacă aș fi fost culcat, într-o noapte ca aceasta, în timpul căreia s-au auzit țipete, un foc de revolver, oameni care alergau pe scări, mi-aș fi permis oare, înainte de a-mi oferi sprijinul sau de a încerca să aflu ce se petrecea, să stau să mă îmbrac din cap pînă în picioare ? Nu, mi-am zis ; m-aș fi limitat să trag doar un pantalon pe mine, înainte de a ieși.

— Farnol, am zis, întorcîndu-mă spre silueta înaltă, dreaptă și tăcută a gazdei mele, peste cîteva minute îl voi întreba pe șoferul dumneavoastră dacă consideră că un bun servitor trebuie să-și acorde timpul necesar pentru a-și face toaleta cînd un eveniment grav are loc în casa stăpînului său. Oricare ar fi modul său de a gîndi, vă răspunde în mod sigur că da. I-ați dat vreodată dispoziții în acest sens ?

Farnol surîse puțin trist.

— Mărturisesc că nu am făcut niciodată nimic ca să-mi pregătesc servitorii în vederea unor evenimente grave, răspunse el. Însă, așa cum îl cunosc pe Stutton, sînt sigur că pentru nimic în lume nu s-ar înfățișa înainte de a fi complet îmbrăcat.

— Nu s-a întîmplat niciodată, din cîte știți dumneavoastră ?

— Nu, din cîte știu, nu.

Vera luă cuvîntul, și e curios de constatat cu cîtă rapiditate se întorseseră privirile tuturor celor prezenți spre ea, chiar de la primul cuvînt pe care-l pronunță. Tot timpul cît am pus întrebări, tot timpul cît a răspuns Farnol, privirile celor prezenți erau distrat îndreptate cînd într-un loc cînd în altul. Cînd însă a început să vorbească Vera, cu vocea ei armonioasă și clară, întreaga asistență s-a concentrat asupra ei și se părea că era ascultată, dacă pot să mă exprim astfel, atît cu urechile, cît și cu ochii.

— Eu o să vă dau un exemplu, zise ea. În noaptea trecută, neputînd să dorm și dorind o cană cu lapte cald, am strigat-o pe Bessie (era foarte tîrziu, trecuse de orele două dimineața) a fost însă imposibil să o trezesc. Atunci l-am chemat pe Stutton. Cînd mi-a adus ceea ce îi cerusem, avusese grijă să îmbrace livreaua pe care o poartă cînd servește la mesele fără ceremonie : pantalon negru și haină albă.

După părerea mea, acest exemplu nu avea nici o legătură cu situația actuală. Totuși m-am abținut să o spun

cu voce tare, iar întrebarea pe care am pus-o Verei era de cu totul altă natură.

— Aţi spus că l-aţi chemat. Există deci sonerii în camerele servitorilor.

— Ba nu, răspunse Vera. Există un telefon particular.

— Zău ? — zisei eu, sincer surprins, căci eram sigur că nu văzusem un astfel de aparat în camera mea. Nu am remarcat asta.

— Nu am instalat telefoane în camerele invitaţilor, răspunse ea aşa cum sperasem. Nu există decît la mine şi în camera lui Stutton. Atît.

— Iar cu acest telefon nu se poate comunica decît cu camerele servitorilor, nu-i aşa ? — am continuat fără un scop precis.

— Da.

Brusc, m-am întors şi, mărturisesc, m-am dus pînă la capătul coridorului şi m-am întors. Am spus „mărturisesc“, deoarece consider că prin aceasta am făcut ceva nu numai incorect, dar şi inutil de dramatic. În realitate, nu am urmărit altceva decît să-mi acord cîteva clipe de gîndire. Consideram că erau o mulţime de lucruri care cereau să fie rezolvate fără întîrziere. Voiam să discut cu medicul legist despre Garda. Voiam să-l trimit în clădirea cealaltă pe plajă să examineze cadavrul lui Masterson. Voiam să interoghez individual pe fiecare din cei care se aflau acolo, în acel moment, în jurul meu. Voiam, totodată, să le vorbesc tuturor împreună. Voiam să-mi procur amprentele lor digitale. Voiam...voiam... dar ce nu voiam ? Dar pentru a înfăptui toate acestea, nu mai era nici un minut de pierdut.

— După toate emoţiile prin care tocmai am trecut, am spus eu brusc — şi vă sînt recunoscător că nici unii, nici alţii, nu mi-aţi pus întrebări în legătură cu Philippe Masterson — cred că va trebui de acum să renunţăm la odihnă.

Mi-am scos ceasul din buzunar.

— Este ora două fără un sfert. Vă invit, prin urmare, să coborîţi toţi în salon, pentru a începe de pe acum discuţia generală pe care o programasem pentru mîine.

Am fost mirat să constat cu cît calm a fost primită propunerea mea. Dar, vinovați sau nu, bieții oameni, îmi dau seama în prezent, erau gata să accepte orice numai să scape de izolarea la care îi condamnasem, de supliciul de a nu ști nimic din ceea ce se întîmplă în jurul lor, de gîndurile negre pe care le trezea zgomotul monoton și trist al mării aflate la picioarele lor. Am făcut semn șerifului să-i însoțească jos și am invitat medicul legist să rămînă în urmă, după care m-am oprit în capul scării așteptînd ca toată lumea să coboare. Saint-John îmi ceru permisiunea să se întoarcă în cameră după pachetul de țigări. I-am dat voie, știind că din locul în care mă aflam, puteam să-l urmăresc dacă ar fi făcut altceva. Soția lui coborî cu Patricia, și nu m-am putut abține să nu-i ating acesteia brațul cînd trecu pe lîngă mine și să nu-i dau o ușoară palmă pe umăr lui Victor Millard. Dar nici unul, nici celălalt nu-mi răspunse cu vreun surîs sau cu un alt semn de simpatie. (Detectivul este dușmanul comun atît al nevinovaților, cît și al vinovaților). Farnol și Vera coborîră ultimii, la fel de demni precum doi nobili francezi urcînd, în timpul revoluției franceze, în șareta care îi ducea la eșafod.

După ce au dispărut toți, am purtat cu doctorul Forrester o discuție, pe care este inutil să o povestesc aici. Deoarece nu făcuse autopsia, nu putea fi mai hotărît decît mine în ceea ce privește ora exactă la care fusese omorîtă Garda Lawrence. Așa că i-am eliberat autorizația necesară pentru a transfera cadavrul la morgă în vederea autopsiei. În ceea ce-l privește pe Philippe Masterson, mi-a promis că va merge imediat să-l examineze și că-mi va înapoia cheia de la cupola casei părăsite îndată ce va termina. După aceea am coborît în salon. Încă nehotărît asupra modului în care voi proceda, am început să-i observ pe fiecare dintre cei care mă așteptau, începînd cu bucătăreasa, planturoasă și plînsă, și șoferul, impecabil în livreaua lui verde-oliv, rămași lîngă ușă, pînă la doamna Saint-John și Patricia, așezate una lîngă alta pe o canapea aflată în fața uneia din ferestrele care dădeau spre verandă.

Străduindu-mă să cîştig timp şi încercînd să mă hotărăsc asupra celei mai bune căi de urmat, am traversat încet camera şi m-am oprit lîngă geamul spart.

— Bessie, am spus în cele din urmă, vrei să cauţi un făraş şi o mătură şi să strîngi aceste cioburi ? După aceea să faci nişte cafea. Dumneata, Stutton, caută o bucată de carton şi nişte pioneze şi astupă această gaură.

De îndată cei doi servitori s-au şi îndreptat spre bucătărie pentru a aduce la îndeplinire dispoziţiile mele. Brusc am remarcat ceva ce îmi scăpase pînă atunci.

Geamul era spart la o înălţime care nu depăşea talia unui om de înălţime medie. Or, cerceveaua era în acel loc pătată de sînge.

M-am întors imediat şi am început să examinez foarte atent covorul, începînd cu locul unde căzuseră cioburile de sticlă şi continuînd cu întregul traseu care ar fi trebuit parcurs prin salon pentru a ajunge la cealaltă ieşire, uşa boltită care dădea în vestibul. Dacă ar fi existat pete de sînge, acestea ar fi fost foarte uşor de remarcat pe fondul bej deschis al covorului. Numai că nu se vedea nici una.

Am ieşit grăbit pe verandă şi mi-am aprins un trabuc. Cei din interior trebuie să fi avut impresia — cel puţin eu am făcut totul pentru a le crea această impresie — că m-am apropiat de peretele casei numai pentru a proteja flacăra chibritului. În realitate, era vorba de un artificiu pentru a examina cu mai multă uşurinţă, fără a lăsa să se observe, exteriorul uşii. Şi acolo exista o pată de sînge. Am remarcat chiar cîteva picături de sînge pe vopseaua verde a pardoselei verandei.

Aceste constatări mi-au permis să reconstitui faptele după cum urmează :

În momentul în care Hackett a tras, necunoscutul îşi căuta drumul pipăind de-a lungul zidului casei. Probabil că ţinea mîna la înălţimea curelei sau cam pe acolo. Ori glonţul i-a atins mîna, în traiectoria sa spre geam, ori cioburile l-au rănit la mînă. În mod sigur că durerea provocată de rană l-a făcut să se întoarcă spre omul şerifului

şi să arunce cu cîrja în el. În această scurtă pauză, cîteva din picăturile de sînge au căzut pe verandă. Apoi, tocmai pentru a nu i se putea lua urma, a avut grijă să apese pe rană, pînă a ajuns în camera sa.

Scufundat în gînduri, am continuat să mă plimb pe verandă fumîndu-mi trabucul, primul după două ore.

Cineva din cei aflaţi în salon, mi-am zis, trebuia să aibă o rană la mînă, o rană care, fără îndoială, mai sîngera încă, dacă nu ar fi fost oprită printr-un bandaj foarte strîns. Dar cine ar fi avut timp să se bandajeze atît de bine ? Mîinile cui nu le-am văzut ?

Mă plimbam fără încetare, în timp ce valurile mării se loveau surd de stîncile de jos, în jurul acestei grote stranii, în care vîntul lansase de două ori funebrul său avertiment.

Brusc m-am oprit şi mi-am aruncat trabucul care descrise o parabolă roşie dincolo de balustradă. Privind pe fereastra în faţa căreia stăteau Patricia Farnol şi Hélène Saint-John, am zărit tot ceea ce doream să descopăr.

Pe spatele capotului bleu lavandă pe care îl purta doamna Saint-John, exact sub umărul drept, se vedea foarte clar o pată proaspătă de sînge.

Capitolul VIII

CLINCHETUL UNEI SONERII

Cînd am spus : „Am zărit tot ceea ce doream să descopăr“, este evident că am cam exagerat, căci bineînţeles că nu am văzut tot ce doream să aflu şi că nu dovedisem încă nimic.

Era evident şi fără nici o posibilitate de îndoială că micuţa Hélène Saint-John nu putea fi persoana — deghizată sau nu în bărbat — care aruncase cu cîrja mea în Hackett şi care, spre necazul său, s-a trezit cu un umăr atins de glonţ. Era, de asemenea, foarte clar că ea ignora existenţa acestei pete care-i murdărea capotul, de altfel, de o prospeţime ireproşabilă. Pe de altă parte, acest sînge era proaspăt, foarte proaspăt, după culoarea sa. Chiar şi prin fereastră, vedeam distinct sclipirea umidităţii.

Aşa cum puţin mai înainte mă considerasem îndreptăţit să presupun că sîngele răspîndit pe uşa verandei provenea de la o rană la mîna celui în care trăsese Hackett, tot aşa, în prezent, mă consideram în mod rezonabil autorizat să presupun că această mînă o luase pe Hélène Saint-John pe după umeri. Or, în răstimpul scurtei perioade care a trecut de cînd am auzit focul de revolver, o singură mînă, după ştiinţa mea, o cuprinsese în acest fel : aceea a soţului ei.

Unele detalii cărora nu le acordasem pînă acum decît o importanţă secundară îmi reveneau în minte părîndu-mi cu mult mai semnificative decît aş fi crezut. Cînd am scos toată lumea pe coridor şi tot timpul cît le-am vorbit şi i-am interogat, Saint-John, aşa cum am mai arătat, o ţinuse pe soţioara sa — îmi amintesc exact — strîns lipită de el folosindu-se de braţul drept. Nu cumva era vorba aici mai degrabă decît de un gest afectuos şi protector, de un subterfugiu isteţ pentru a-şi ascunde rana care l-ar fi făcut suspect în ochii mei ? De altfel, aceasta nu mai avea acum mare importanţă. Singurul lucru care conta cu adevărat era de a şti dacă Saint-John era sau nu rănit la mînă. Iar acest lucru trebuia verificat imediat.

Prin fereastra în dreptul căreia mă oprisem, cuprindeam toată încăperea şi am putut să constat că mîna sa stîngă, care atîrna de-a lungul piciorului, era neatinsă. Dată fiind însă poziţia pe care o avea lîngă şemineu, toată partea lui dreaptă îmi era invizibilă.

Încîntat că această nouă problemă de rezolvat mă reținea pe verandă, mi-am aprins un nou trabuc, ferm hotărît să nu intru în salon decît după ce îmi voi fi stabilit în minte ceea ce va trebui să fac cînd voi fi descoperit — după cum aveam convingerea că voi face — că Richard Saint-John avea o rană la mîna dreaptă... Desigur, puteam să-i vorbesc, să-i cer explicații, care, adevărate sau false, cele pe care mi le-ar fi dat, ar fi fost perfect plauzibile. În același timp, adevărate sau false, ele ar fi necesitat o confirmare din partea soției sale, confirmare pe care ea i-ar fi dat-o fără nici un dubiu, căci era imposibil, nu-i așa, ca el să fi ieșit din cameră fără ca ea să-și fi dat seama, mai ales cînd ușa camerei era încuiată. Deci, prezența acestei răni nu putea constitui, prin ea însăși, o dovadă suficientă pentru a-mi permite să-l arestez.

De altfel, înainte de a-i arăta deschis că îl bănuiam, se impunea o altă cerință : să descopăr cum a părăsit camera și cum s-a întors. Faptul părea practic imposibil ; într-adevăr, cum ar fi putut avea timp, înaintea sosirii mele și a medicului, nu numai să încuie ușa, dar să și facă în așa fel încît cheia să se afle în broască prin exterior ? Chiar dacă admitem că ar fi avut două chei, chiar dacă admitem că nevastă-sa i-ar fi fost complice, tot nu reușesc să-mi dau seama cum a procedat.

Să ne mai gîndim și la altceva : împotriva tuturor evidențelor mai păstram gîndul că poate Masterson mi-a făcut mărturisiri false și s-a acuzat pe sine pentru a salva altă persoană. Această ipoteză era, evident, foarte puțin probabilă, dar totuși nu trebuia uitată. Ar fi trebuit oare adus la cunoștința tuturor că Masterson mărturisise, sau dimpotrivă să las impresia că misterul devenise și mai de nepătruns ? Prima variantă ar putea prezenta avantajul că i-ar reda asasinului Gardei — dacă era încă în viață — o siguranță și o temeritate care l-ar putea trăda. Cea de-a doua ar lăsa suspendată deasupra capului tuturor persoanelor în cauză această sabie a lui

Damocles, a cărei amenințare permanentă grăbește deseori explozia mărturisirilor. Între altele, oricare ar fi fost cauza morții Gardei, moartea lui Masterson nu avea în mod sigur alt mobil decît răzbunarea și dorința de a-l împiedica să vorbească. Or, dacă cel care l-a omorît a vrut să-l împiedice să vorbească, era mai bine să-l fac să creadă că Masterson murise fără să-mi fi spus ceva.

Ajuns la jumătatea trabucului, adoptasem deci următoarele două hotărîri : în primul rînd, să verific cine fusese rănit, fără a-mi face din aceasta o bază pentru a acuza pe cineva ; în al doilea rînd, să păstrez tăcerea, cel puțin pentru moment, în legătură cu mărturisirile lui Masterson.

Odată stabilită tactica de urmat, am intrat în salon. Camera recîștigase un aspect mai primitor, atît de primitor, încît am comis, trebuie să mărturisesc, sacrilegiul de a zîmbi puțin. Dar, din nefericire, cred că figura și diformitățile mele mi-au jucat un renghi, căci iată ce scrie Creamer Farnol în pasajul în care descrie cele întîmplate : „Cînd Meech, Păianjenul, s-a întors în salon prin ușa al cărei geam fusese spart, un surîs plin de șiretenie rătăcea pe buzele sale".

Șiretenie ! Dumnezeule mare ! Cît de departe era de adevăr !

Singura șiretenie care mi-ar fi putut fi reproșată în acel moment ar fi aceea de a fi hotărît să recurg, pentru a putea examina în voie mîinile fiecăruia și îndeosebi ale lui Saint-John, la subterfugiul de a anunța că voi lua amprentele digitale ale tuturor. Pentru aceasta, l-am trimis pe șerif să-mi aducă trusa și l-am invitat pe Victor să instaleze o masă de bridge lîngă lampadarul aflat alături de șemineu.

Știind foarte bine că, indiferent de împrejurări, această etapă este destul de penibilă, m-am străduit să am un ton cît se poate de amabil pentru a o face mai ac-

ceptabilă acestor oameni atît de neliniştiţi şi de bulversaţi. Fără a privi către vreunul dintre ei, am zis :

— Cred că nimeni dintre dumneavoastră nu are vreo obiecţie de a i se lua amprentele, nu-i aşa ? De altfel, e mai bine să vă supuneţi de bună voie, căci tot nu aveţi cum să vă sustrageţi.

— Am auzit că nu e o operaţie prea curată, zise Hélène Saint-John.

Apoi foarte repede, cu un rîs nervos, de parcă şi-ar fi dat seama că lăsase să-i scape ceva nepotrivit, adăugă :

— Oh, nu că aş vedea vreun inconvenient. Dimpotrivă. Mă gîndeam numai la această substanţă neagră care se foloseşte... Nu riscăm să ne murdărim hainele ?

— Fiţi fără teamă, doamnă Saint-John, am răspuns fără să o mai privesc, vă vom şterge imediat degetele, iar capotul dumneavoastră îşi va păstra întreaga splendoare.

Rîse din nou, cu aceeaşi nervozitate. Felul în care se comporta îmi întări convingerea că nu ştia de pata de sînge de pe umărul său. Apreciind că era preferabil să nu o vadă nici ceilalţi, cel puţin pentru moment, m-am îndreptat imediat, fără a-i lăsa timp să se ridice, spre canapeaua unde era aşezată.

— Iată, am zis luîndu-i mîna, să începem cu dumneavoastră. Astfel vă veţi da imediat seama că operaţia este cît se poate de simplă şi nu lasă nici o urmă.

Însoţind-o cît mai firesc posibil, dar făcînd în aşa fel încît nimeni să nu o poată vedea din spate, am condus-o lîngă şemineu, unde a pus fiecare deget pe tamponul umed şi apoi pe hîrtia specială, după care i le-am şters bine cu o cîrpă îmbibată în alcool.

Hotărîsem ca în timpul acestei activităţi să pun fiecăruia una sau două întrebări scurte. Aceea pe care am adresat-o doamnei Saint-John a fost următoarea :

— Spuneţi-mi, doamnă, cînd aţi făcut cunoştinţă cu Garda ?

Mi-a răspuns foarte spontan :

— Păi,... în Munții Alpi, domnule Meech. Acum vreo cincisprezece zile, la Dixville. Pe șaptesprezece am sosit aici, nu-i așa Richard, și Vera ne-a prezentat-o în aceeași zi.

M-am întors spre soțul ei, care stătea în picioare la doi pași de noi, și care aprobă din cap, dar și de data aceasta mi-a fost imposibil să-i văd mîna dreaptă, căci o ținea în buzunarul halatului, folosind pentru a-și duce țigara la gură, mîna stîngă.

— Dar, am reluat eu, în ceea ce o privește pe Vera... Pardon, voiam să zic domnul și doamna Farnol... îi cunoașteți mai demult, nu-i așa ?

Rictusul nervos reveni.

— Oh. da... Adică, Richard și Creamer se cunosc de mai mulți ani.

— Vă mulțumesc, i-am zis.

Am condus-o la locul său, lîngă Patricia, cu aceeași precauție, ținînd-o mereu în umbră.

— Așa, doamnă, am concluzionat eu părăsind-o. Domnișoara Farnol va putea constata că nu v-am lăsat nici o pată.

Întors la masa de joc, am scris repede numele tinerei femei pe hîrtia pe care îi luasem cele zece amprente și, grăbit să mă edific asupra problemei care mă intriga, m-am întors din nou spre soțul ei și i-am spus :

— Rîndul dumneavoastră, domnule. Îmi place să cred că veți urma exemplul doamnei Saint-John și că veți accepta cu aceeași bunăvoință să vă supuneți acestei operații „murdare" ?

— Cu plăcere, desigur, replică el aruncîndu-și țigara în foc, dar cu mult mai puțină grație, avînd în vedere că am niște degete scurte și groase, și înroșite de acizi.

— Sînteți chimist ? — am întrebat luîndu-i mîna stîngă pe care mi-o întindea și apăsîndu-i degetele pe tampon.

— Da, a spus el. Fac cercetări pentru firma Luxall, din New Jersey.

— Înseamnă că sînteţi în concediu ?

— Da, însă este un concediu foarte lung. Am abandonat lucrările din luna februarie. Împreună cu doamna Saint-John ne-am întors de curînd dintr-o lungă călătorie în străinătate. După întoarcere, am petrecut cincisprezece zile la munte şi intenţionam să mai stăm aici o lună, după care urma să mă întorc la muncă începînd cu întîi noiembrie.

— Înţeleg... Şi acum mîna dreaptă, vă rog.

Cu un gest brusc, o scoase din buzunar. Din neatenţie, fără îndoială, îi zbură şi pachetul cu ţigări, care căzu lîngă şemineu.

— Scuzaţi-mă, murmură el aplecîndu-se să le ridice.

L-am apucat însă imediat de mînă şi l-am oprit cu forţă, spunîndu-i pe un ton care nu admitea nici o replică :

— Lăsaţi asta ; le veţi lua după aceea.

I-am tras mîna sub sursa de lumină şi i-am ridicat manşeta ca şi cum aş fi vrut să o feresc să nu se murdărească.

Mîna şi încheietura nu prezentau nici cea mai mică zgîrietură.

Nu-mi rămînea altceva de făcut decît să-mi suport decepţia, fără să manifest nici cea mai mică surpriză. I-am luat amprentele cît am putut de repede, i-am notat numele pe o foaie de hîrtie, i-am mulţumit şi i-am dat voie să-şi recupereze ţigările, după care am spus : „Cine doreşte să continue ?". Imediat se îndreptă către mine Victor, cu ambele mîini întinse, care nu aveau nici cea mai mică urmă de glonţ.

— N-ar trebui să-ţi mănînci unghiile, Victor, i-am spus luîndu-i mîinile. Este un obicei tare urît.

— Ştiu, răspunse Victor, cu o voce total neutră.

Mi-am ridicat ochii spre el, interogîndu-l din priviri.

— Mai ești foarte supărat pe mine, Victor ? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Atunci, terminîndu-mi imediat treaba, i-am dat un ghiont și i-am șoptit la ureche : „Fără ranchiună !" și l-am expediat. S-a îndreptat spre una din ușile de sticlă, cu spatele către interior, cufundîndu-și privirea în noaptea care domnea afară.

Veni rîndul lui Cramer care-mi arătă mîinile sale lungi, după ce traversase încăperea în ritmul sacadat al loviturilor de ciocan făcut de Stutton care încerca să acopere locul geamului spart de la ușa de la verandă. Pentru că nu mă gîndisem nici o clipă că el ar putea avea rana pe care o tot căutam în zadar, nu am fost deloc surprins să constat că nu exista nici o zgîrietură ; dar nu m-am putut abține să nu admir lungimea și forma grațioasă a degetelor sale și i-am spus în timp ce-i luam amprentele :

— Vorbește-mi de cărțile dumitale, Farnol. Știu că scrii, dar...

Loviturile de ciocan încetară.

— Dar pînă acum nimeni nu mi-a putut spune cu precizie ce anume scrii.

El începu să rîdă.

— Mă tem că nimic din ceea ce v-ar putea interesa. În special, studii literare. Cîteva scurte biografii pentru uzul tinerilor. Am făcut o antologie care a fost preluată de mai multe colegii. Din cînd în cînd public articole pentru „Asociația de Limbi Moderne", dar, în general, nu am scris nimic pentru marele public.

— În acest caz, scuzați-mi indiscreția, înseamnă că aveți venituri destul de îndestulătoare pentru a vă permite să duceți o viață foarte independentă.

— Da, replică el. M-am retras, cum se spune, de 10-12 ani. Tatăl meu mi-a lăsat o oarecare avere, la fel și unchiul meu ; atunci, mi-am abandonat catedra de profesor pentru a mă consacra lucrărilor care erau pe gustul meu.

— Înţeleg, înţeleg. Mîna cealaltă, vă rog. Şi acum v-aş ruga să-mi spuneţi de cît timp o cunoşteaţi pe Garda şi unde...

— Oh !

Scurtă, rapidă, plină de durere, o exclamaţie porni din colţul cel mai întunecat şi-mi întrerupse fraza. Ne-am întors cu toţii tresărînd şi Vera scoase un ţipăt de uimire.

Stutton tocmai se ridica lîngă uşa la care lucra. Am văzut că se ţinea cu o mînă de încheietura celeilalte şi l-am auzit spunîndu-mi — spun eu spunîndu-mi, căci am avut impresia că mi se adresa mai mult mie decît stăpînului său :

— Mi se pare că m-am tăiat cu o bucată de sticlă, domnule. Şi mi se pare că tăietura este destul de adîncă.

M-am dus repede la el, strigînd :

— Repede, apă caldă, şerifule. Bessie este la bucătărie... Pe aici, Stutton ! Vino aproape, băiete !

L-am tras înspre masă şi luînd o bucată curată de cîrpă care se găsea la îndemînă, am întins-o pe mîna mea şi i-am aşezat încheietura mîinii sale deasupra. Tăietura care avea cam 2-3 cm. lungime, era foarte clară, destul de adîncă şi sîngele curgea din abundenţă.

— Dar cum ţi s-a întîmplat, Stutton ? întrebă Creamer Farnol, aplecat pentru a examina şi el rana şoferului.

— Uitaţi-vă, domnule, credeam... Durerea îl făcu să se crispeze — credeam că am scos toate bucăţile de geam care rămăseseră în cadru, dar, cînd mi-am scos mîna ca să îndrept cartonul care alunecase puţin de la locul lui, m-am tăiat într-o bucată de sticlă care rămăsese fixată şi pe care nu o văzusem.

„Nu-i prost ! Chiar că nu-i prost, şoferul acesta" gîndeam în sinea mea. Dar, cu voce tare, mă încăpăţînam să întreb :

— Ai tablete de mercur, Farnol ?

— Da, îmi spuse acesta. În dulapul din baie.

— Mergi și le caută, Victor ! spusei eu scurt, peste umăr.

Fără să mă uit la el, simțeam că ieșea din apatia în care îl văzusem cu puțin mai înainte.

— Chiar ? Pot... să plec ? bîigui el.

Nu a mai fost nevoie de nimic altceva pentru a împrăștia neînțelegerea care ne separase.

— Desigur, bineînțeles ! — am exclamat.

Rugîndu-l pe Farnol să rămînă în salon cu ceilalți, l-am dus pe Stutton în bucătărie, unde Bessie se învîrtea agitată pe lîngă plita ei și mușcîndu-și nervoasă un colț al șorțului.

În timp ce așteptam să se încălzească apa și să coboare Victor cu biclorura, care, de altfel, apăru imediat, congestionat la față atît din cauza alergării, cît și a satisfacției că se bucura din nou de stima mea, i-am spus lui Stutton pe un ton foarte detașat :

— Nu e bine că ți-ai deschis din nou rana aceasta Sînt convins că te prefaci, amice.

Am simțit cum tresare, dar se poate să fi fost doar o nouă zvîrcolire de durere.

— Ce spuneți, domnule ?

Deși era imposibil să mă pronunț cu certitudine dacă era vorba de un truc, din cauza sîngelui care curgea din abundență, m-am făcut că-i examinez din nou rana cu atenție, aplecîndu-mă asupra mîinii lui.

— Aveam impresia că te-ai tăiat o dată, aproape în același loc ; și ai avut neșansa să-ți redeschizi rana, de data aceasta tăietura fiind mai adîncă.

Mi-am dat seama că nu mă înșelasem ; înainte de a-mi răspunde, am sesizat o ezitare clară din partea sa.

— Nu, domnule, protestă el, nu m-am mai tăiat în locul acesta.

Eram sigur că mințea, dar nu aveam alt argument decît acuzația de a fi tras asupra lui Hackett. Aceasta atrăgea după sine și acuzația de a mă fi atacat și pe mine pe plajă, precum și faptul că-l bănuiam de asasinarea lui Masterson — ceea ce era prematur și puțin hazardat pentru moment, în plus, examinîndu-i hainele discret dar foarte atent, am observat că atît manșeta flanelei cît și cămașa lui albă nu purtau vreo urmă de sînge mai veche. După ce soluția de mercur a fost pregătită, l-am ajutat pe Stutton să-și introducă mîna pînă la încheietură, în lichidul albastru ; odată cu stoparea hemoragiei, nu am observat nici o altă rană care ar fi putut fi făcută de un glonte și nu de geamul spart.

Totuși, acest lucru nu însemna că raționamentul meu era greșit. Căci dacă, așa cum credeam eu, el s-ar fi tăiat cu bună știință cu o bucată de sticlă, ce l-ar fi împiedicat să-și facă această tăietură exact pe rana pe care o avea deja ? Avusese timp suficient să acționeze cu grijă ; fusese la adăpost în cel mai întunecat colț al salonului și nimeni nu-i dăduse atenție pentru că, în acele momente, toate privirile fuseseră ațintite asupra lui Farnol și a mea. Durerea ? Ei, ar fi putut suporta și altele, mai mari, și să nu uităm că durerile făcute cu propria mînă sînt întotdeauna mai ușor de suportat.

Dar v-ați întrebat poate, de ce să-și fi luat aceste penibile precauțiuni atît timp cît nimic nu-l făcea să creadă că eu știam că fusese atins de glonte și că văzusem urma de sînge pe podeaua verandei ? Motivul este simplu : pentru că atunci cînd i-aș fi luat amprentele aș fi văzut rana și i-aș fi putut pune unele întrebări neplăcute. Și, pentru a evita aceasta, trebuia să simuleze o rănire recentă, ușor de explicat, care să se fi petrecut sub privirile noastre.

M-am mulțumit să-i spun doar atît : „Într-adevăr, s-ar putea să ai dreptate" și, lăsîndu-l în bucătărie în compania șerifului pe care îl însărcinasem să-l panzeze, m-am întors împreună cu Victor în salon, unde am continuat să-mi completez colecția de amprente.

Creamer Farnol, căruia i-am repetat întrebarea pe care i-o pusesem atunci cînd am fost întrerupţi de incidentele pe care le-am relatat mai înainte, mi-a răspuns cu simplitate că el şi Vera o cunoscuseră pe Garda în septembrie, la „Balsamines", la Nixville Notch, că ea le plăcuse foarte mult şi că Patricia şi Garda deveniseră foarte bune prietene. Ei au invitat-o să petreacă o lună în Maine atunci cînd vor hotărî să deschidă casa de pe Stînca Urlătoare, adunînd aici mai mulţi prieteni.

Cînd Vera s-a apropiat de masă, nu am întrebat-o nimic, dar i-am spus Patriciei, ultima la rînd, să-mi povestească cum îl cunoscuse pe Philippe Masterson.

— Nu eram prieteni intimi, îmi spuse ea, dar am avut ocazia, de mai multe ori, să-l întîlnesc pe la prieteni ; tot astfel ne-am întîlnit şi la Paris. Cînd Garda mi-a cerut părerea asupra tinerilor pe care urma să-i invite aici, mi-a vorbit atît despre el, cît şi despre Victor, şi cum nu prea găseşte amatori pentru un sejur la mare în luna octombrie, nu am avut nimic de obiectat.

Cred că nu are rost să mai spun că nu am găsit nici o zgîrietură atît pe mîna Patriciei, cît şi pe a mamei sale.

Pe cînd tocmai terminam de vorbit, uşa de la intrare se deschise şi intră Hackett, cerînd să-mi vorbească. Ne-am întîlnit în vestibul.

— Am căutat peste tot, este imposibil să-l găsesc, domnule Meech, spuse el, şi am înţeles imediat că era vorba despre bastonul meu. Se poate ca atunci cînd m-a lovit în piept de m-a trîntit la pămînt, să fi alunecat pînă jos pe faleză. În orice caz, am căutat peste tot cu lanterna.

Vă las să vă imaginaţi viteza cu care mi-am îndreptat ochii spre lanterna pe care o ţinea în mînă ; dar, contrar celor imaginate de mine pentru o secundă, nu era lanterna pe care o pierdusem eu.

— Am coborît pe plajă, gîndindu-mă că poate să-l fi aruncat marea pe nisip, dar nu l-am găsit nicăieri şi mi-am zis că poate a fost dus contra curentului.

I-am mulţumit pentru strădania depusă şi l-am rugat

să mai caute cînd se va lumina. După aceea, l-am părăsit şi m-am întors în salon.

La drept vorbind, nu aveam decît o vagă idee asupra discursului pe care urma să-l ţin în faţa asistenţei mele pînă cînd şeriful şi-ar fi găsit timpul necesar pentru a compara amprentele celor prezenţi cu acelea de pe cuţitul lui Masterson luate în cupolă. Aplecîndu-mă din nou peste masă, în poziţia mea favorită, am început prin a-i cere Verei permisiunea să fumez o ţigară.

— Vă rog, îmi spuse ea.

Cu excepţia focului care ardea în cămin şi a ţigării mele, nimic nu mai mişca în salonul cuprins de o linişte profundă.

Ştiam că toată lumea aştepta cu nervii încordaţi, nemişcată şi îngrijorată întrebîndu-se ce aveam de gînd să fac în continuare.

Deodată, spre surpriza tuturor, se auzi, undeva în casă, clinchetul puţin înăbuşit al unei sonerii electrice.

Capitolul IX

„ESTE CINEVA..."

O emoţie puternică puse stăpînire pe noi toţi în clipa în care se făcu auzită această sonerie. În ceea ce mă priveşte pot spune cu certitudine că am înlemnit. Îmi era imposibil să mişc un deget sau să scot vreun sunet. Am

încercat să-mi amintesc cu precizie poziția fiecăruia dintre cei care formau grupul nostru : cei trei Farnol, familia Saint-John și Victor se aflau aici, în fața mea ; șeriful, Stutton și Bessie erau în bucătărie ; Hackett, de care tocmai mă despărțisem în vestibul, plecase să-l întîlnească pe șerif ; colegul său păzea casa goală de pe cealaltă înălțime ; doctorul Forrester și doctorul Bock transportaseră cadavrul Gardei și probabil că se aflau acum în casa cealaltă pentru a lua trupul lui Masterson.

În casă nu exista telefon, cu excepția celui particular care lega parterul cu etajul I. Dar sus nu se afla nimeni care să fi putut suna sau pe care să-l fi putut chema cineva. Pe de altă parte, observasem că ușa de la intrare nu avea sonerie, ci doar un simplu ciocănel de bronz. În sfîrșit, nu aș fi putut confunda cu soneria electrică zbîrnîitul vreunui ceas deșteptător declanșat accidental, mai ales că fuseseră trei apeluri succesive punctate de scurte întreruperi.

Cînd această sonerie misterioasă a rupt tăcerea, am văzut-o pe Vera împreunîndu-și mîinile și frecîndu-le nervoasă ; era atît de palidă încît și buzele își pierduseră culoarea. Creamer Farnol, a avut o tresărire, și-a ridicat capul și, am avut impresia, că urechile i se ciuliseră precum ale unui cîine. La rîndul ei, Patricia a apucat strîns brațul canapelei pe care ședea și s-a aplecat ușor în față. Ceilalți n-au schițat nici un gest.

Timp de vreo 20 de secunde liniștea a devenit și mai apăsătoare, și mai profundă decît înainte. Fiecare a rămas imobil pe locul său, așteptînd parcă un nou zbîrnîit al soneriei, numai că așteptarea s-a dovedit zadarnică : soneria a rămas în continuare mută.

— Ce-a fost asta ? — l-am întrebat în cele din urmă pe Farnol.

— Nu... nu știu, a bîiguit acesta.

— Cum ? Dumneata nu știi ? — m-am mirat. Ah ! Oare chiar nu ai habar de soneriile din casa dumitale ?

Deși mîinile i se agitau febril, Farnol mi-a răspuns calm :

— Nu este nici o altă sonerie aici decît aceea a telefonului particular. Poate că cineva, în bucătărie...

Țiiîîr !

Insistent și prelung, apelul s-a făcut auzit din nou. Nici n-a apucat să se întrerupă soneria, că mă și aflam în vestibul. De aici, mi-am putut da mai bine seama că apelul venea de sus, după toate probabilitățile, de la una din camerele de la primul etaj.

— Gallant ! — am strigat cu putere în timp ce traversam sufrageria. Gallant, cine a pus mîna pe telefon ?

Cînd am deschis ușa care separa bucătăria de oficiu, totul părea de parcă nu se întîmplase nimic deosebit. Bessie ținea în mîini platoul pe care-l pregătise pentru a servi cafeaua. Șeriful pansa încheietura mîinii lui Stutton, ținînd între dinți un capăt al bandajului și Hackett, sprijinit de masă, se uita la el.

Imediat am descoperit telefonul care era instalat chiar la intrarea în oficiu.

— Cine s-a atins de acest telefon ? — am întrebat eu.

Surprins, Gallant a ridicat capul, fără a-și schimba poziția.

— Ați auzit cînd a sunat ? — am insistat.

— Nu, domnule, spuse Bessie.

— Bineînțeles că nu l-am auzit, Păianjene, a confirmat Gallant scoțînd bandajul dintre dinți. De ce întrebi ?

Fără să mai pierd timpul să răspund, m-am avîntat pe culoarul care ducea la camerele servitorilor cercetîndu-le pe fiecare în parte. Bineînțeles că nu am găsit pe nimeni. M-am întors, am străbătut oficiul, sufrageria, am trecut prin fața celor rămași în salon, care acum se îngrămădeau

în grupuri în ușa de intrare de la vestibul, și, urcînd cîte patru trepte deodată, am dat buzna în prima cameră de pe partea stîngă : aceea a Verei. Ușa era deschisă, iar luminile aprinse. Cum am intrat am și zărit telefonul, chiar în fața mea, lîngă ușa de la baie. Numai că, atît timp cît nu puteam stabili cu certitudine dacă acest telefon a sunat sau nu, constatarea în sine nu-mi era de nici un folos.

O examinare superficială a telefonului mi-a fost totuși suficientă pentru a înțelege imediat modul de funcționare. Avea trei butoane negre și o manivelă mică în dreapta, exact în partea opusă furcii de care era agățat receptorul. Pentru a suna, trebuia să învîrți manivela. Pentru a vorbi trebuia să apeși pe unul dintre butoane, în timp ce învîrteai manivela. Cu toate că nu aveau nici un însemn, mi-am închipuit că cele trei butoane era unul pentru bucătărie, unul pentru camera lui Bessie și celălalt pentru camera lui Stutton. Mai văzusem instalații similare și știam că nu se putea controla dacă soneriile și întreaga comunicație făcută de la unul din aceste aparate, putea fi auzită la celelalte.

Am ridicat receptorul și l-am pus la ureche.

Neauzind nimic, am început să vorbesc : „Alo !... Alo !... Nu-i nimeni ? Alo !". Dar mi-am dat repede seama că-mi pierdeam vremea : nici un răspuns, nici ton, nici vreun alt zgomot care să-mi indice că aparatul funcționa.

Am apăsat pe primul buton din stînga și ținîndu-l apăsat cu degetul, am învîrtit manivela cu mîna dreaptă. De această dată, mi s-a părut că disting un bîzîit slab, dar foarte imprecis. După o clipă, am auzit vocea șerifului.

— Alo ! — a strigat acesta.

— Eu sînt, Meech. Încerc telefonul. Spune-mi, Gallant, unde am sunat ?

— La bucătărie, Păianjene.

— Bine. Acum închide și ascultă. Voi suna de două ori, în două locuri diferite. La al doilea apel să ridici și să-mi spui unde am sunat.

Am apăsat pe butonul din mijloc, am învîrtit manivela, apoi, după cîteva secunde, am făcut aceeaşi manevră cu butonul din dreapta după care am ridicat receptorul. Aproape în aceeaşi clipă, la capătul celălalt al firului am auzit un declic, apoi mi-a răspuns şeriful.

— Meech ?

— Da !

— Mai întîi ai sunat în camera lui Stutton şi apoi în camera bucătăresei.

— Bine. Mulţumesc. Acum ascultă-mă cu atenţie, Gallant. Cîte butoane are telefonul din bucătărie ?

— Două.

M-am gîndit puţin. Da, desigur. De ce ar fi trebuit să fie legată bucătăria de camerele servitorilor cînd sînt atît de apropriate ?

— Gallant, fă şi tu o treabă ! Închide din nou, apasă mai întîi pe butonul din stînga învîrtind de manivelă, apoi pe cel din dreapta. Asta-i tot. N-am să te mai sun.

Am pus receptorul în furcă.

Aproape în aceeaşi clipă, în camera de alături — a lui Creamer Farnol — se auzi soneria telefonului şi nu mult după aceea, telefonul din faţa mea începu să vibreze. Atît cît mi-am putut da seama atunci, am constatat că sonoritatea lor era aproape identică, şi era aceeaşi cu a soneriei pe care o auzisem de jos.

— Nu-mi rămînea de făcut decît un singur lucru. Am revenit pînă la scară şi aplecîndu-mă peste balustradă am strigat tare :

— Hei ! Voi de-acolo !

Au alergat toţi în vestibul, cu excepţia Verei care a rămas în salon.

— Aţi auzit cele două sonerii, le-am spus eu. Care dintre ele, după părerea voastră, seamănă mai mult cu aceea auzită puţin mai înainte ?

În gălăgia care s-a pornit n-am putut distinge decît cuvintele : „prima“ și „a doua“. Am coborît cîteva trepte rățoindu-mă :

— Stați, nu răspundeți toți deodată. Pe rînd.. Dumneata, Farnol ?

— Amîndouă sînt aproape la fel, Meech, îmi răspunse el. Dar înclin pentru a doua.

Era deci vorba de camera Verei.

— Dumneata, Patricia ?

— Oh, eu, a doua, cred.

— Victor ?

— Prima.

Era soneria din camera lui Farnol.

— Saint-John ?

— Prima, sînt aproape sigur,

— Doamna Saint-John ?

Un rîs nervos o scutură din nou.

— Pe legea mea, dacă ați vrea să știți părerea mea, aș spune la fel cu Richard : prima.

Tot întrebîndu-i astfel, am continuat să cobor pînă am ajuns în mijlocul lor, am trecut printre ei și am intrat în salon.

— Și dumneavoastră, doamnă Farnol ?

Ea stătea în fotoliul cel mare de lîngă foc cu privirea pierdută în gol. Auzindu-mă, a tresărit ușor și s-a întors către mine.

— Ce spuneți ?

— Care, după părerea dumneavoastră, doamnă Farnol : prima sau a doua ?

Mă privi uimită.

— Prima sau a doua ce ? — întrebă ea.

— Prima sau a doua sonerie, doamnă Farnol. N-o să-mi spuneți că nu ați auzit cele două apeluri telefonice de adineauri, sau conversația avută pe scară cu ceilalți.

Am întors pentru o clipă capul ca să mă uit la soțul ei. Cu sprîncenele încruntate, o privea pe soția lui cu neliniște. Imediat mi-am amintit că atunci cînd mi-a povestit despre sincopele ei trecătoare, Vera m-a avertizat că satul ei nu știa nimic despre asta. Fără îndoială că privirea lui exprima dezaprobarea față de încercarea ei de a mă păcăli printr-un truc atît de grosolan.

„Și totuși", gîndeam eu, „cine știe dacă nu joacă o farsă ca să nu fie obligată să-mi răspundă *„a doua,* ceea ce i-ar pune pe cei trei Farnol de acord împotriva tuturor invitaților lor".

Ea a ridicat capul și un surîs palid i-a destins pentru o clipă figura.

— Nu, îmi răspunse, vă asigur că nu am auzit nimic. Cred că eram foarte absorbită. Mi se întîmplă cîteodată, doar știți asta.

Am înțeles că era o modalitate subtilă de a-mi aminti discuția avută în cursul serii.

— Foarte bine, spusei eu întorcîndu-i spatele cu decizia fermă de a nu mai pierde vremea tot încercînd să discern ce este adevărat și ce este fals în ceea ce-mi povestise.

Am plecat în bucătărie, i-am spus șerifului să facă din nou cele două apeluri telefonice ca și mai înainte, m-am întors în salon și m-am așezat lîngă masa cea mare, peste care mă aplecasem nu de mult.

— Și acum, ascultați cu atenție, spusei eu ridicînd o mînă pentru a impune tăcere.

Soneriile se făcură auzite una după alta : mai întîi în camera lui Farnol, apoi în camera Verei. Soneria de la Vera a fost mai puternică. Prin urmare, era absolut sigur că noi auzisem soneria de la Farnol. Fiind mai departe, era puțin mai slabă decît aceea din camera Verei.

Victor și cei doi Saint-John aprobară în cor părerea mea. Dar Farnol se întunecă și mai tare la față și, ridicîndu-și capul, declară :

— Poate că aveţi dreptate. Numai că seamănă foarte mult între ele, aşa încît este foarte greu de precizat.

Patricia nu scoase o vorbă.

— Dar cum se face că a sunat, domnule Meech ? — exclamă Victor afundîndu-şi mîinile în buzunare şi legănîndu-se de pe un picior pe altul în faţa şemineului. Poate vîntul, din întîmplare ? Credeţi că s-ar fi putut încrucişa firele ?

— Ideea cu vîntul a căzut, Victor, răspunsei. Şi de altfel, chiar dacă aici ar exista un telefon privat, aşa cum afirmă domnul Farnol, nu este obligatoriu să aibă fir exterior.

— Dacă v-am spus, înseamnă că aşa este, Meech, declară Farnol.

— Chiar aşa ? — i-am lansat eu o săgeată. Aparatul din camera dumitale comunică doar cu bucătăria şi camerele servitorilor ?

— Numai ! — îmi răspunse categoric, privindu-mă fix în ochi.

— Creamer, prietene, spuse Vera deodată, ai vrea să-i ceri domnului Meech îngăduinţa să urc să-mi caut ceva ca să-mi pun pe umeri ?

— Dar... începu Creamer.

L-am întrerupt imediat.

— Lasă, merg imediat. Ah, iat-o pe Bessie că ne aduce cafeaua. Beţi o ceaşcă cît este încă fierbinte, doamnă Farnol.

Şi, fără alte explicaţii, am ieşit iar şi am urcat la primul etaj. De data aceasta, am trecut fără să mă opresc, prin faţa uşii Verei şi am intrat direct în camera lui Creamer.

Din prima clipă am descoperit telefonul. M-am apropiat. Avea patru butoane de apel !

— Meech ! — strigă o voce pe scară. Spune-mi, Meech, se întîmplă ceva dacă urc în camera soţiei mele ? Vrea...

— Farnol ! — i-am strigat. Vino aici. În camera dumitale. Repede.

Un moment mai tîrziu el își făcu apariția în pragul ușii, cu fața parcă mai întunecată și suspicioasă, cu părul și mai răvășit decît pînă atunci.

— Sînt foarte neliniștit din cauza Verei, Meech, începu el. Ea...

— Răspunde-mi, Farnol ! — l-am întrerupt pe un ton sec. La ce folosește acest al patrulea buton ?

I-am indicat butonul din dreapta, fiind absolut sigur că celelalte trei aveau aceeași destinație cu butoanele telefonului doamnei Farnol.

Și-a trecut cu mîna prin păr și mi s-a părut că tremură puțin.

— Acest... acesta ? — bîigui el. Ah, la nimic... Este un buton care nu folosește la nimic.

Bătui nervos din picior.

— Nu servește la nimic ? — exclamai. Atunci ce caută aici ? În ce scop ai comandat să fie pus ?

Pentru a doua oară își trecu mîna prin păr.

— Așteptați... voi încerca să-mi amintesc... Ah, da, asta-i. La început am avut de gînd să-l culcăm pe șofer în garaj, și am comandat instalarea unui telefon, pentru a-l putea chema în caz de urgență... și deci, mi s-a părut inutil ca acest aparat să fie legat și cu celelalte camere. Dar, mai tîrziu, ne-am răzgîndit... și iată de ce acest buton nu mai prezintă nici un interes.

Deși îl priveam cu atenție, nu reușeam să mă hotărăsc dacă spunea adevărul sau mințea. Pe cînd el schița un gest încurcat ca și cum ar fi vrut să spună : „Vedeți, de fapt este foarte simplu“, m-am întors brusc spre el.

— În orice caz, eu sper să nu te superi dacă pentru moment pun la îndoială spusele dumitale. Aș dori să fac o mică experiență. Să admitem, dacă nu ai nimic împotrivă, că vreau o dovadă că mi-ai spus adevărul.

Am întins mîna ca şi cum aş fi intenţionat să apăs pe butonul din dreapta.

— Nu, nu, degeaba, protestă Farnol cu vehemenţă. Îţi dau cuvîntul meu, Meech, că-ţi pierzi timpul... şi sînt atîtea treburi urgente care reclamă prezenţa dumitale.

— Ah ! Pot să dispun totuşi de un minut, am răspuns pe un ton fără replică.

Şi, apăsînd butonul cu o mînă, am învîrtit manivela cu cealaltă sperînd ca la celălalt capăt — dacă firul ducea undeva — să se producă un apel puternic.

Am ridicat receptorul, l-a dus la ureche şi am ascultat încordat.

Nici un zgomot. Dacă nu cumva acest buton era legat la telefonul Verei, el ar fi putut declanşa soneria vreunuia dintre aparatele de la parter. În acest caz, eram sigur că şeriful mi ar fi răspuns imediat. Oricum, dacă ar fi sunat la un telefon din oricare altă cameră, vreunul dintre noi şi-ar fi dat seama. Dar, repet, telefonul a rămas mort.

Tot ce am auzit, a fost respiraţia agitată, da, extrem de agitată a lui Farnol, în spatele meu. Convins din ce în ce mai mult că minţise cu neruşinare, am apăsat din nou pe buton învîrtind cu putere manivela.

Degeaba; m-am lovit de aceeaşi tăcere ca şi mai înainte. Cu regret am pus receptorul în furcă şi m-am întors către Farnol. El mă privea cu gura întredeschisă ca şi cum ar fi vrut să zîmbească şi, ridicîndu-şi mîinile îmi spuse cu o voce ceva mai sigură de data asta:

— Vezi ?

În aceeaşi clipă, foarte aproape de urechea mea, ţîrîi puternic soneria telefonului, precum o sirenă de pe un vapor în pericol.

M-am întors brusc, am înşfăcat receptorul şi am ţipat în microfon:

— Alo ! Alo !

Îmi răspunse gîfîind vocea stranie a cuiva care parcă de-abia își trăgea sufletul:

— Alo ! Alo ! Cine dracu cheamă așa ?

Deodată, Farnol își puse mîna pe umărul meu, încercînd cu insistență să mă îndepărteze. Zbătîndu-mă să scap, am continuat să strig :

— Eu sînt, Meech ! Meech ! Cine sînteți ? Unde sînteți ?

În spatele meu, Farnol mă apucă din nou de umăr și-mi șopti neliniștit:

— Meech ! Pentru numele lui Dumnezeu, te implor...

Mi-am smuls umărul din strînsoarea lui și am ascultat încordat, acoperindu-mi cealaltă ureche cu mîna pentru a auzi mai bine.

— Vă vorbește Forrester, reluă vocea agitată. Doctorul Forrester. Mă auziți ?

Acum puteam auzi mai clar :

— În cupola casei de alături.

— Da, țipai eu. Da, continuați.

L-am auzit pe Farnol mișcîndu-se în spatele meu.

— Este cineva... începu vocea lui Forrester la început destul de clară apoi, tot mai confuză, încît nu am putut distinge continuarea.

— Cineva... Unde este ? — am întrebat.

Ce instinct m-a împins în acea clipă să-mi arunc privirea peste umăr ? Nu aș putea răspunde, dar am avut timp să-l văd pe Farnol, la șase pași de mine, apucînd un sfeșnic greu de bronz care se afla pe comodă și ascunzîndu-l la spate.

— Nu închide ! — am strigat în telefon.

M-am îndoit de șale, mi-am pus mîinile pe cap ca să mă apăr, și tot ferindu-mă de Farnol m-am îndreptat cu spatele spre ușă strigînd cît mă ținea gura:

— Victor ! Victor ! Gallant !

Am spus, strigând ? Cuvîntul este impropriu. Urlînd, ar fi mai corect, și nu vă puteți imagina cît de tare pot urla. Dovadă că răcnetele mele au fost recepționate,

Aproape imediat am auzit rumoare în salon şi, în timp ce eu continuam să mă feresc de Farnol, Victor a năvălit în vestibul, strigînd înspre bucătărie: „Şerifule, repede, şerifule !“, apoi a urcat scara în fugă.

Farnol nu se mişcase. Se făcuse livid şi ţinea mîna la spate strîngînd tare sfeşnicul. Auzind paşii lui Victor, s-a întors, a pus la repezeală sfeşnicul pe comodă, apoi, îndreptîndu-se rapid spre mine, mi-a şoptit cu voce gîtuită:

— Meech ! Îţi cer...

Victor se afla deja lîngă mine, şeriful era şi el aproape şi i-am auzit pe ceilalţi adunîndu-se la baza scării. Vocea Verei domina tumultul, strigîndu-l cu disperare pe soţul ei. Dar, cu toate că acum Farnol era dezarmat, am strigat către Victor şi către şerif:

— Puneţi mîna pe el ! Ţineţi-l bine ! A vrut să mă lovească.

Gallant s-a aruncat asupra lui Farnol imobilizîndu-i cu putere mîinile, în timp ce Victor, nedumerit s-a oprit nehotărît înainte de a îndrăzni să pună mîna pe el. Eu m-am întors la telefon şi am început să ţip cît puteam de tare:

— Forrester ? Alo ! Alo ! Forrester !

— Alo ! Meech ! a răspuns acesta. Nu se aude bine ?

— Da, da, Forrester. Vorbeşte, te ascult.

În spatele meu, Vera, care între timp ajunsese în faţa uşii, scotea nişte ţipete sfîşietoare la vederea soţului său. La un moment dat ţipetele încetară şi, după bufnitura puternică în uşă, am înţeles că ea leşinase. Dar în clipa aceea aveam mult prea multe treburi de făcut ca să mă mai ocup de ea.

— Vorbeşte, vorbeşte Forrester ! — am reluat discuţia aplecîndu-mă peste aparat şi acoperindu-mi din nou urechea liberă pentru a nu pierde nici un zgomot de pe fir.

Vocea lui Forrester era mai clară acum. Fără îndoială că își trăsese sufletul și putea vorbi mai calm, căci toate cuvintele veneau cu o precizie perfectă:

— Cineva este... închis, aici într-una din camere, și scoate niște gemete îngrozitoare !

Capitolul X

CU UNSPREZECE ANI ÎN URMĂ

Tabloul care mi-a apărut în fața ochilor atunci cînd am lăsat receptorul era cît se poate de impresionant, iar aplicele colorate în albastru, care luminau camera lui Farnol, nu făceam decît să sporească aspectul tragic al încăperii.

Șase fețe, cărora lumina albăstrie le dădea o tentă vineție, erau îndreptate spre mine. Farnol, ținut de șerif dintr-o parte și de Victor din cealaltă, se afla, tot în mijlocul camerei. Hèlène Saint-John, strîngîndu-se în brațele soțului ei stătea puțin mai departe, în umbră. Patricia, în picioare, cu mîinile încrucișate la piept, se rezema de canatul ușii; pe pragul ușii zăcea mama ei, căreia nimeni nu se sinchisise să-i dea o mînă de ajutor.

Toți erau fixați într-un mutism și o nemișcare absolută.

Am fost primul care am rupt tăcerea întrebîndu-l pe Farnol:

— Cine este închis în clădirea cealaltă ?

Ochii lui, aprinși de furie mai înainte, erau acum complet stinși.

— Nimeni, răspunse el sec.

Exasperat, am bătut din nou cu piciorul în duşumea.
— Dar Forrester mi-a spus că a găsit pe cineva. Cine este ? — am ţipat eu.

Nu mi-a răspuns imediat, încăpăţînîndu-se să mă privească cu o mină de cîine bătut, aşa încît, pentru o clipă am încercat un sentiment de remuşcare pentru că-l bruscasem.

— N-aţi putea să-mi daţi drumul ? — întrebă el într-un tîrziu. Aş vrea să mă îngrijesc de soţia mea.

— Lăsaţi-l, spusei, adresîndu-mă lui Victor şi Gallant ; duceţi-o pe doamna Farnol pe pat. Patricia să aducă apă şi săruri.

Scena, pînă atunci nemişcată, precum proiecţia unei lanterne magice, se animă pe dată ca într-un film. Patricia, cu un suspin reţinut, ieşi din cameră, cu mers nesigur şi dispăru în anticameră. Victor şi şeriful, fără să scoată un cuvînt, îl eliberară pe Farnol care se apropie de Vera, aşezată acum pe pat de cei doi. Farnol se repezi spre soţia lui şi-i luă mîinile. Observînd că între Farnol şi uşă se afla patul, am renunţat la gîndul care-mi trecuse prin minte, de a mă posta la intrarea în cameră pentru a-i bara drumul în caz că ar dori să fugă ; am rămas acolo unde eram. Chiar şi familia Saint-John făcu cîţiva paşi în direcţia Verei, fără însă a se despărţi unul de celălalt.

Peste cîteva minute Patricia se întoarse cu un flacon desfăcut pe care îl puse sub nasul mamei sale. După cîteva secunde, pleoapele Verei începură să bată uşor. obrajii i se colorară puţin şi respiraţia îi redeveni normală. Deşi n-a deschis ochii şi nici n-a rostit vreun cuvînt, mi-am dat seama că-şi va reveni pe deplin şi i-am făcut semn Patriciei să se dea la o parte, lăsîndu-l doar pe Farnol alături de ea. Şi el înţelesese, desigur, că Vera îşi revenise din leşin şi că imobilismul ei se datora somnolenţei ce o cuprinsese ; continuînd să-i mîngîie mîinile. el ridică capul şi mă întrebă pe un ton aproape normal :

— Vrei să ai încredere în mine, Meech ?

— Dacă vei continua să susţii, de exemplu, că nu este nimeni în cealaltă clădire, oh, nu ! — am exclamat.

— Dacă-ţi spun, continuă el, că acolo nu este nimeni care să fi fost amestecat în vreun fel în cele două crime ?

— Cît despre asta, ripostai încruntînd din sprîncene, nu te pot crede pe cuvînt.

Lăsă mîinile soției sale și privindu-mă drept în ochi, se ridică în picioare.

— Sînt gata să jur. adăugă Farnol.

— Regret, dar nu voi putea avea încredere în jurămintele dumitale, tot așa cum nu voi putea uita că, dacă nu aș fi observat la timp, nu te-ai fi dat în lături să folosești orice metodă pentru a mă împiedica să ascult mesajul lui Forrester.

— Oh, nu, exclamă Farnol, nu aș fi...

— Chiar mai mult decît atît, l-am întrerupt eu, am să-ți descriu chiar acum, situația exactă în care te afli.

Ghicindu-mi gîndurile, șeriful înaintă și își puse o mînă pe umărul lui Farnol.

— Îi cer șerifului să te aresteze, am continuat, sub învinuirea de atentat împotriva unui trimis al poliției aflat în exercițiul funcțiunii, faptă cu atît mai gravă cu cît motivul era să-l împiedici să continue ancheta cu care fusese însărcinat.

Privindu-l cu severitate, am adăugat :

— La această primă acuzație aș putea adăuga încă una și mai gravă.

— Vă arestez sub învinuirea care tocmai a fost enunțată, murmură șeriful, care nu părea deloc entuziasmat de procedeul meu ușor melodramatic. Probabil era conștient că rolul său părea oarecum ridicol.

Un geamăt venind dinspre pat ne facu să ne îndreptăm privirile într-acolo. Vera se ridicase în șezut și ne privea cu ochi scăpărători.

— Nu veți face asta ! — strigă ea. Creamer nu a participat la aceste crime... așa cum nu am participat nici eu, încheie cu voce tot mai slabă.

Lăsîndu-se pe pernă, își mișca capul de la dreapta la stînga repetînd :

— Vă asigur, domnule Meech. Mă puteți crede, pentru că am această certitudine.

— Taci, scumpă mamă, făcu Patricia aplecîndu-se asupra ei.

— Liniştește-te, Vera, interveni Farnol, străduindu-se să-și ascundă emoția ce-l cuprinsese. Nu sint acuzat de crimă, pentru că este imposibil să se emită o asemenea acuzație împotriva mea. Doar s-au înșelat asupra mea, pentru că mi-am pierdut capul pentru o clipă și am făcut un gest stupid care a fost interpretat greșit.

— Farnol, am întrebat, întrerupînd brusc această scenă de familie al cărei unic scop era să-mi stîrnească mila, răspunde da sau nu : știi cine este închis în clădirea cealaltă ?

Nu știu ce mi-a răspuns, pentru că intii a tăcut, lăsînd-o pe Vera să intervină în locul lui.

— Cum ! Nici acum n-a aflat ? — întrebă ea.

— Ah ! Vezi bine că știai ! — i-am aruncat eu lui Farnol.

Dădu din cap afirmativ.

— Ești gata să mi-o spui dumneata sau va trebui să aflu singur la fața locului ? — am intervenit eu în forță.

— Nu sînt obligat să vă dau vreo explicație, pentru că nu are nici o legătură cu dumneavoastră. răspunse Farnol.

O tresărire a Patriciei și un apel rugător al Verei punctară cuvintele sale.

Nici acum n-aș putea spune ce l-a făcut să ia această hotărîre și cred că nici el nu știa prea bine de ce se încăpățîna astfel, dacă ar fi să judecăm după pasajul următor găsit în povestirea sa :

„Dacă am refuzat, este pentru că incercam să întîrzii cît mai mult posibil producerea inevitabilului. Este clar că am greșit procedînd astfel. Ar fi fost mai bine să-l avertizez despre ce urma să descopere acolo și să-l pregătesc, să fiu mai loial și fără prejudecăți față de el. Dar, în afară de faptul că nu-mi puteam coordona ideile, nu realizam pînă unde putea merge indulgența lui".

Dar să ne întoarcem la modul cum judecam eu lucrurile în acele momente. Am înțeles imediat că-mi pierdeam

în mod inutil timpul încercînd să obțin unele explicații. Cel mai sigur era să merg la fața locului și să văd cu proprii ochi. Un lucru era cert, chiar dacă cele spuse de Farnol erau false : era vorba de cineva la care el ținea foarte mult, altfel și-ar fi stăpînit nervii și n-ar fi încercat să mă lovească. Astfel am înțeles că ar fi recurs la violență dacă eu aș fi aflat adevărul.

Trebuia, deci, să plec dincolo imediat ; l-am chemat pe Forrester la telefon și i-am comunicat intenția mea, avertizîndu-l să nu părăsească casa sub nici un motiv pînă la sosirea mea.

Odată terminată discuția cu Forrester, i-am dat instrucțiuni șerifului.

— Dumneata vei rămîne aici, Gallant, i-am spus. Trebuie să găsești singur metoda cea mai bună ca să-i supraveghezi pe toți și... ai grijă să nu-ți scape prizonierul nostru. Stutton cred că este încă la bucătărie cu Hackett și bucătăreasa. Ți-l las și pe el și întreabă-l pe Victor dacă vrea să mă conducă cu mașina pînă acolo. Te sfătuiesc, ca în lipsa mea, să compari amprentele luate de dumneata în cupolă, cu acelea pe care le-am luat în salon. Acum, pentru că știm că există un telefon, vom putea ține legătura unul cu celălalt.

Invitîndu-l pe Victor să mă urmeze, am ieșit tăcut, fără să acord nici cea mai mică atenție celor trei Farnol, care mă priveau cu figuri neliniștite. Dar, odată ajuns în anticameră, mi-a venit o idee : i-am făcut semn lui Victor să mă aștepte, și m-am îndreptat în sens invers, oprindu-mă în fața ușii închise care mi-a apărut înainte. Pentru prima oară s-au născut în mintea mea unele bănuieli cu privire la această cameră a cărei ușă nu se deschidea niciodată. Am recurs la șperaclul pe care l-am manevrat cu ușurință. Am deschis ușa și, pe pipăite, am căutat comutatorul.

Imediat ce am aprins lumina, mi-am dat seama că această cameră era aproape identică celorlalte în care

intrasem. Mobilierul era același : un pat acoperit cu cuverturi, la fel ca în celelalte.

După ce am aflat ce mă interesa, am stins lumina, am încuiat ușa cu cheia și m-am întors în direcția scării. În timp ce treceam prin fața camerei lui Farnol, nu m-am putut abține și m-am oprit ca să-i spun :

— Știi, Farnol ! Este destul de cochetă debaraua dumitale, și, pe legea mea, dacă ar trebui să dorm acolo, nu mi-ar fi mai rău decît în camera pe care mi-ai pus-o la dispoziție.

Contrar așteptărilor mele, Farnol rămase nemișcat și nu-mi răspunse nici un cuvînt.

Înainte de a ieși din casă, am mai aflat ceva — un lucru care mi-a dat de gîndit pe tot parcursul drumului. După ce am coborît, m-am oprit puțin în vestibul, apoi în salon ca să-mi caut pardesiul și pălăria. După ce am aruncat o privire în bucătărie ca să mă asigur că Hackett, șoferul și bucătăreasa se aflau încă acolo, m-am întors la baza scării. Tocmai atunci, mai mulți dintre musafirii pe care tocmai îi părăsisem o clipă mai devreme, coborau scara. Probabil că șeriful le spusese să meargă în salon.

Cei doi Saint-John erau în frunte și, cam la jumătatea scării, Hélène Saint-John și-a agățat de o treaptă unul din papucii ei cu toc înalt. Ar fi căzut cu siguranță dacă din fericire, nu s-ar fi agățat de brațul soțului ei.

Un țipăt scurt s-a făcut auzit.

— Oh, papucii ăștia ! — spuse ea. Îmi fac aceeași figură pentru a doua oară. Știi, Richard, atunci cînd te-ai întors să-ți cauți țigările, în timp ce noi coboram...

M-am oprit să ascult. Prevăzusem ce urma să spună.

— ...dar, din fericire, continuă ea, ajunsesem pe ultima treaptă și Stutton, care era acolo, m-a ajutat să mă

*
* *

Cînd m-am așezat lîngă el, Victor aprinsese deja luminile și pornise motorul.

— Cunoști drumul, dragul meu ?

— Desigur, domnule Meech.

A accelerat, și iată-ne rulînd printre mlaștinile aproape de nevăzut în noapte.

Deci nu mă înșelasem : rănitul pe care îl căutasem era Stutton. Da, mi-am amintit ce se petrecuse. Hélène Saint-John coborîse înaintea soțului ei, în timp ce eu îl priveam cum intră în cameră să-și ia țigările. Atunci cînd am coborît și eu, l-am găsit pe Stutton în vestibul. Tocmai sărise, galant, în ajutorul tinerei femei și o ridicase susținînd-o de spate cu mîna rănită. He ! He ! Este foarte bine să fii amabil cu doamnele ; dar sînt cazuri în care poți să plătești cu viața această amabilitate...

Deocamdată, aveam dovada sigură că el se tăiase cu bună știință cu o bucată de sticlă pentru a-și disimula prima tăietură. Deci, această primă rană nu putea fi cauzată decît de glonț. De asemenea, el era acela care aruncase cu cîrja mea în Hackett, și tot el mă atacase pe plajă. Dar, de ce să-l fi omorît pe Philippe Masterson ?

— Iar v-ați pierdut în gînduri, domnule Meech ?

În clipa aceea am descoperit cheia enigmei.

„Lăsînd deoparte, pentru moment, întrebarea dacă Stutton l-a omorît pe Masterson, mă străduiam să înțeleg de ce m-a atacat pe mine ? Desigur pentru că Farnol știa că plecasem să vizitez cealaltă casă. Pentru că, după toate probabilitățile, imediat ce am ieșit, Farnol l-a sunat pe Stutton la telefon (Stutton fiind singurul care nu se afla în clipa aceea sub cheie) și l-a pus să mă urmărească. Pentru că, Stutton, neștiind că Philippe plecase și el în urmărirea mea, auzindu-mă vorbind cu cineva, și-a închipuit că vorbeam cu acela sau aceea pe care Farnol o ascundea și, fie din cauza mîniei, fie pentru a se supune ordinelor stăpînului, mă atacase. Fusese martor al luptei

cu Philippe în cupolă și a înțeles că aflasem despre persoana închisă în casă ? Sau poate Farnol plănuise să mă lovească cu prima ocazie ? Sau poate, văzîndu-mă ieșind din casă ca un nebun, fugind și bîlbîind probabil cuvinte fără sens, își spusese că situația era disperată și ar trebui remediată prin forță ?... La urma urmelor, ce mai conta ? Oricare ar fi fost motivul, un lucru era clar pentru mine : acela care mă atacase nu putea fi decît Stutton, iar el acționase conform dorinței, exprimate sau nu, a stăpînului său.

— Da, Victor, am răspuns, am multe gînduri, într-adevăr.

— Domnule Meech, mă întrebă, ați vrea să-mi spuneți cum a murit Philippe ?

— Desigur, am replicat eu. Philippe a fost asasinat în același fel ca și Garda.

Lumina de la bordul mașinii m-a ajutat să observ că Victor își mușcase atît de tare buzele încît deveniseră albe. După un moment, m-a întrebat din nou.

— Credeți că aceeași persoană i-a omorît pe amîndoi ?

— Nu știu, am răspuns. Singurul lucru pe care ți-l pot spune, este că Philippe, înainte de a fi fost asasinat, îmi mărturisise că el o omorîse pe Garda.

Era ciudat să constat, că abia pronunțate aceste cuvinte, întreaga mea furie s-a dezlănțuit din nou, cu o forță atît de mare, încît niște junghiuri puternice mi-au trecut prin cucuiul pe care îl aveam și care, de o oră. încetase să mă mai doară.

— Eram sigur, spuse Victor cu simplitate.

— Dar eu nu știu încă dacă trebuie să cred sau nu ceea ce mi-a spus, am adăugat.

— Din punctul meu de vedere, cred că este adevărat, afirmă Victor. Era în stare. Ah ! Ce amestec ciudat era în băiatul ăsta ! În vremuri obișnuite, era foarte calm, dar la cea mai mică supărare era cuprins de o furie oarbă. Furia lui nu era însă inofensivă ; mînia lui avea ceva calculat, malefic, nu știu cum să vă spun... era răzbunător.

dacă vreţi. Iată, îmi aduc aminte că odată s-a certat cu un prieten care îl tot tachina. Ei bine, o jumătate de oră mai tîrziu, atunci cînd toţi credeam că această dispută banală se terminase, l-am văzut luînd o cărămidă de pe jos şi, profitînd de faptul că celălalt era întors cu spatele, i-a aruncat-o în cap... Aşa că nu m-ar mira să o fi omorît pe Garda, aşa cum v-a spus : cred că era furios pe ea şi pe mine.

— Nu, nu pe dumneata, Victor, nu cred. Cel puţin, după cîte mi-a povestit, nu te ura pentru că erai un băiat normal şi bine, dar o ura de moarte pe Garda pentru că era singura femeie pe care o iubise în viaţa lui şi ea i-a întors spatele din cauza dumitale.

Acum măreaţa clădire se ridica în faţa noastră şi ultima sută de metri care ne mai despărţea de ea am parcurs-o în tăcere. Oprind motorul şi aprinzînd luminile de poziţie, Victor făcu această reflecţie care, cu toate că era spusă cu voce tare, părea că se adresează mai mult lui, decît mie :

— Să o fi omorît pentru acest motiv, este odios ! De altfel, eu n-am sărutat-o decît o dată.

Cîteva clipe mai tîrziu, intram din nou în vestibulul întunecos şi zgomotos ; dar nu mai era gol ca prima dată. Pe dale se afla o targă pe care era întins corpul lui Philippe Masterson acoperit cu o cuvertură. În ambulanţa doctorului Forrester oprită în faţa uşii, ştiam că este o altă targă pe care zăcea corpul Gardei, pregătit pentru lunga călătorie pînă la Biddeford. Am observat că Victor, trecînd pe lîngă cadavrul lui Masterson, s-a întors ca să nu-l vadă, ridicîndu-şi ochii spre scara cea mare de unde se auzeau paşi venind către noi.

Doctorul Forrester îşi făcu aparaţia şi mă interpelă imediat :

— Ah ! Sînt deosebit de mulţumit că aţi venit, domnule Meech. Vă spun drept că ne-am cam speriat cînd l-am auzit pe omul închis acolo.

— Coborîţi, i-am spus, şi povestiţi-mi ce s-a întîmplat... fără a omite nici un detaliu.

M-am aşezat pe prima treaptă şi el s-a sprijinit de puternica balustradă de stejar ; Victor, cu spatele la targă, se aşezase cu faţa către noi. Deodată, cineva urcă scările peronului care ducea la uşa de la intrare, apoi dispăru în linişte.

— Omul şerifului, explică doctorul.

— Asistentul meu Bock este încă în cupolă. Iată ce ni s-a întîmplat. Odată ajunşi aici, am făcut cunoştinţă cu agentul şerifului şi am adus targa înăuntru. Cînd am urcat în cupolă pentru a căuta mortul, am găsit uşa închisă aşa cum ne spuseseţi dumneavoastră. Numai că luminile erau aprinse. Aşa le-aţi lăsat ?

— Da, răspunsei, continuaţi !

— Bock, asistentul meu, a descoperit telefonul. Acolo, sus, este un dulap gol cu uşa deschisă ; această uşă masca telefonul fixat în perete, chiar în spatele uşii.

— Dar nu l-aţi folosit imediat, nu-i aşa ? am întrebat eu.

— Nu. Nu chiar atunci. Numai că, în timp ce căram jos trupul lui Masterson, am auzit zgomot în una din camerele de la etajul întîi. În anticameră era întuneric şi nu am găsit comutatorul ; vă rog să mă credeţi că era îngrozitor, aşa, în plină noapte să auzi zgomote ca acelea într-o casă pe care o credeai nelocuită.

— Dar ce fel de zgomote aţi auzit ?

— Ei bine... mai întîi, era ca şi cum cineva ar fi deplasat un scaun sau o altă mobilă uşoară. Ne-am oprit brusc, iar Bock s-a întors către mine şi mi-a spus : „Ce-i asta ?“. Fără a pune jos targa pe care o duceam, ne-am

oprit să ascultăm. Timp de un minut, s-a făcut liniște, apoi, pentru a doua oară am auzit același zgomot de scaun ca și mai înainte și, după aceea, niște pași care traversau încăperea.

— Un moment, l-am întrerupt. În care cameră se întîmpla asta ?

Era în încăperea care corespunde cu camera închisă din casa lui Farnol, aceea pe care o transformase chipurile în debara.

— Cînd am auzit zgomot de pași, continuă Forrester, am strigat : „Cine este înăuntru ?". După un minut, pentru că nu primisem nici un răspuns, i-am făcut semn lui Bock să mă ajute să punem targa jos și m-am dus direct către ușă ca să bat. Atunci, cel dinăuntru mi-a spus cu cea mai bizară voce pe care am auzit-o în viața mea : „Ați face mai bine să nu bateți la ușa aceasta !". Vă las să vă imaginați, domnule Meech, ce-am simțit auzind acest răspuns. Pentru că nu înțelegeam nimic și nu știam ce să facem, am ezitat o clipă și vă mărturisesc că nu eram în apele mele. Revenindu-mi puțin, am întrebat pentru a doua oară : „Cine este înăuntru ? Cine sînteți ?". De data aceasta vocea îmi răspunse (veți vedea imediat, domnule Meech, ce efect a putut să-mi producă) : „Cineva care este încă în viață !".

Apoi a izbucnit într-un hohot de rîs, care s-a transformat mai întîi în gemete, apoi în horcăit, și în tot timpul ăsta auzeam zgomote de scaune mutate și, odată chiar, mi s-a părut că este mișcat un pat.

— Nu se vedea lumină pe sub ușă ? — întrebai. Nu ați încercat să vă uitați prin gaura cheii ?

— Nu, nu m-am uitat prin gaura cheii și nici nu se vedea lumină pe sub ușă. Totuși, știu că încăperea era luminată, dat fiind că imediat, auzindu-vă, am ieșit să privesc pe fereastră, și am văzut puțină lumină ; numai că, nu se putea vedea ceva pentru că perdele erau trase...

Ca să revenim la ceea ce vă spuneam, înţelegînd că mai întîi trebuia să vă punem la curent cu descoperirea făcută, am urcat repede în cupolă ca să văd dacă funcţionează telefonul şi dacă mi-ar fi de ajutor să iau legătura cu dumneavoastră. Bineînţeles, nu ştiam dacă era un interfon sau dacă era legat de clădirea cealaltă, dar trebuia să fac ceva. Am încercat o dată, de două ori : nu a răspuns nimeni. Atunci, văzînd că nu există o altă soluţie decît să merg cu maşina să vă caut, am coborît targa şi am pus-o aici, în vestibul. Apoi, pentru a uşura maşina şi pentru a face drumul mai repede, mi-a venit ideea să punem tot acolo şi targa pe care se găsea trupul domnişoarei Lawrence. Dar, chiar în momentul în care mă îndreptam spre maşină, a început să sune telefonul din cupolă. Nu după mult timp, a sunat din nou. Am urcat imediat alergînd, dar cînd am ajuns, gîfîind, era prea tîrziu : se oprise. Atunci am început eu să sun şi astfel am putut comunica cu dumneavoastră.

Doctorul Forrester terminase de povestit. Era rîndul meu să acţionez.

— Vreţi să urcaţi cu mine la primul etaj, doctore ? — l-am întrebat. Şi dumneata, Victor ?

Amîndoi au acceptat în grabă şi, mergînd în urma mea, urcară scara cufundată în penumbră, pînă la anticamera total întunecată. Totuşi, nu era chiar întunecată, căci o lumină slabă, gălbuie, care provenea din cupolă, se infiltra aici prin spirala scării. Fără a scoate o vorbă, am tranversat anticamera şi m-am oprit în faţa ultimei uşi pe stînga. Am mişcat întrebător capul, iar Forrester mi-a răspuns afirmativ ; apoi m-am aplecat ca să ascult.

Cea mai perfectă linişte părea să domnească în încăpere ; am încercat să mă uit prin gaura cheii, mi-am lipit apoi urechea, dar mi-a fost imposibil să văd sau să aud ceva.

Am bătut cu putere de mai multe ori în uşă şi am ascultat :

Răspunsul s-a lăsat mult așteptat, dar pînă la urmă a venit.

— Ați face mai bine să nu bateți la această ușă, spuse o voce cu o sonoritate deosebită.

— Cine sînteți ? — am întrebat, repetînd întrebarea pusă de Forrester, dar pe un ton mult mai imperativ, sînt sigur.

Am primit același răspuns pe care-l obținuse Forrester :

— Cineva care mai este încă în viață !

— Dar cum vă numiți ? — am insistat.

— Vera, spuse vocea.

Mărturisesc că am fost atît de surprins încît am rămas mai mult de cîteva secunde fără să fiu în stare să scot o vorbă. Cînd mi-am revenit în sfîrșit, am început să trag cu putere de clanța ușii.

— Vreți să ne deschideți, da sau nu ?

— Nu, răspunse vocea.

— De ce ? — întrebai.

— Pentru că nu am cheie. Sînt încuiată.

— Cine v-a închis ? — am insistat.

— Un asasin.

Și de această dată, am simțit nevoie să fac o pauză, dar nu a durat decît o clipă și, imediat, cotrobăind prin buzunar, mi-am scos șperaclul și l-am fixat în broască.

— Am să deschid eu. Vreau să intru.

— Ați face mai bine să vă abțineți, răspunse vocea.

Numai că șperaclul meu acționase deja și împingînd ușa, am trecut pragul împreună cu Forrester și Victor, veniți imediat în urma mea.

În mijlocul camerei, luminată doar de o lumînare așezată pe o comodă și a cărei flacără începu să pîlpîie fantastic în curentul care venea din anticameră, stătea cea mai înspăimîntător de urîtă bătrînă pe care am întîlnit-o în viața mea, o bătrînă ale cărei buze vinete lăsau să se vadă niște dinți galbeni, hidoși ; spatele îi era mărit de o cocoașă mai voluminoasă decît a mea. Cînd m-a văzut,

această extraordinară caricatură și-a prins cu mîinile poalele rochei demodate și murdare și s-a înclinat într-o reverență dizgrațioasă.

Era deosebit de grotesc, dar ce altceva îmi rămînea de făcut decît să mă descoper și să o salut la rîndul meu aplecîndu-mă ?

— Și dumneavoastră ? Cum vă numiți dumneavoastră ? — mă întrebă ea cu o voce bizară, gravă ca a unui bărbat, dar avînd un timbru diferit.

Încă o dată, am înțeles că trebuia să fiu corect, cum fusese și ea.

— Spaton Meech, răspunsei.

— Am onoarea să vă salut, continuă ea. Sînteți la fel de șmecher ca și mine. Chiar cred că am face un cuplu formidabil amîndoi, adăugă într-un hohot de rîs.

Privind-o acum, intuiția mă făcu să ghicesc motivul pentru care Vera Farnol se oprise la jumătatea scării atunci cînd mă văzuse. Cred că i-am amintit de această oribilă creatură.

— Care este numele dumneavoastră de familie, domnișoară ? — am întrebat-o după o scurtă pauză.

Își ridică o mînă în aer.

— Doamnă ! — rectifică ea. Doamna Vera Darlow. Doamna Hannaford Darlow, numai că soțul meu a murit. Acum patruzeci și trei de ani în decembrie, înainte de nașterea fiicei mele.

— Aveți o fiică ?

— Da. Am avut și un băiat. Numai că și el a murit. A fost asasinat.

Ce ușurare atunci cînd zorile, chiar dacă erau înșelătoare, începeau să răsară, după o noapte lungă și întunecoasă. Aceasta era impresia încercată de mine în acele clipe, căci simțeam că după atîtea tatonări inutile, adevărul începea și el să răsară în mintea mea.

Foarte repede, mi-am urmat interogatoriul și la fel de repede ea răspundea la suita de întrebări pe care i le puneam.

— Cum se numeşte fiica dumneavoastră ?

— Vera. Vera Farnol, acum.

— Cînd a fost asasinat fiul dumneavoastră ?

— Acum unspreze ani.

— De către cine ?

— De acela care m-a închis aici : de ginerele meu.

— Cum l-a omorît ?

— Aruncîndu-l de sus de pe faleză. L-am văzut din cupolă. Era într-o noapte cu furtună și cînd marea a aruncat cadavrul pe coastă. era în așa hal că era imposibil de recunoscut. Creamer a spus că era un biet pescar naufragiat. Dar eu ştiam adevărul ; numai că nimeni n-a vrut să mă asculte pe motiv că sînt nebună... Și Vera este puțin știți asta.

— Dar de ce l-a asasinat ?

— Ah ! Pentru banii lui, desigur. Banii pe care îi lăsase tatăl lui, în timp ce Vera nu primise nimic pentru că nu se născuse cînd a murit tatăl ei.

— De cînd sînteţi sechestrată ?

— De unsprezece ani.

— Vreau să spun aici... în această casă ?

— De ieri.

— Cine vă aduce mîncare ?

— În această noapte a venit Stutton. pe la zece fără un sfert. Dar nu am luat nimic pentru că au pus ceva în ea.

— Cum aşa... ceva ?

— Ceva ca să mă adoarmă... ca să nu merg să spun lucruri care nu ar trebui... ca să nu mă plîng, ca să nu gem aşa cum am obiceiul, pentru că eu sînt nebună. Și Vera este puţin, ştiţi asta.

— Dar mie îmi puteţi spune tot, am asigurat-o cu blîndeţe, pentru că eu mă aflu aici pentru a vă ajuta, și pentru că, aşa cum aţi constatat şi dumneavoastră, eu sînt şi mai urît ca dumneavoastră, am adăugat încercînd să

zîmbesc. Deci trebuie să-mi povestiţi tot ce s-a întîmplat în această noapte. Precis că aţi auzit oameni urcînd şi coborînd scara. Aş vrea să-mi vorbiţi despre asta.

Din păcate, mintea ei o luase deja razna, căci începu să geamă şi să se plîngă scuturîndu-şi capul şi agitîndu-şi mîinile în faţă. Din acel moment, mi-a fost imposibil să mai scot ceva de la ea, afară de nişte cuvinte fără nici o legătură între ele. Nu mi-au mai folosit la nimic nici complimentele, nici implorările, nici autoritatea, nici mustrările. La un moment dat, mi-a venit în minte să-i spun că o voi duce în camera pe care o ocupase mai înainte, în casa cealaltă ; a tăcut ca prin farmec şi a început imediat să-şi adune lucrurile de toaletă aflate pe comodă. În graba ei de a pleca, se pregătea să sufle în lumînare, cînd eu am oprit-o cu un gest.

— Îmi veţi povesti totul cînd vom ajunge acolo, nu-i aşa ? — i-am spus ca şi cum aş fi vorbit cu un copil.

A izbucnit în rîs ; un rîs care părea că-i iese din fundul gîtului, ba chiar aş putea spune — atît de reală era borînd scara. Aş vrea să-mi vorbiţi despre asta.

— Dacă sînteţi cuminte, replică ea.

Întorcîndu-mă spre Forrester şi Victor care, cu ochii ieşiţi din orbite de mirare, rămăseseră înţepeniţi în prag, le-am cerut să o ajute să-şi pregătească mutarea şi am urcat, pe cît am putut de repede, în cupolă. Doctorul Bock era acolo ; fără să mă ocup de el, ca şi cum nici n-ar fi existat, m-am dus direct la telefon, am apăsat pe unicul buton şi am învîrtit cu hotărîre manivela.

Aşteptarea mi s-a părut interminabilă, dar în realitate nu a trecut mai mult de jumătate de minut şi şeriful a răspuns apelului meu.

— Alo, Gallant, i-am spus. Sub un pretext oarecare îi vei închide pe toţi în camere. Aduc cu mine pe cineva pe care doresc să nu-l vadă nimeni pentru moment.

— Am înţeles, îmi răspunse Gallant.

— Cred că asta-i tot, am continuat. Ce mai e pe la voi ?

— Superb. Lucrez la amprente şi chiar am făcut o descoperire care a meritat osteneala

— Despre ce este vorba ?

— Trebuie să-ţi spun chiar acum ?

— Da... dacă nu te împiedică ceva.

— Ei bine, iată, Meech. Te-ar interesa să afli cine a răsucit ultima oară mînerul interior al uşii de la cupolă.. şi cine mai are încă sînge pe degete ?

— Da ! — am exclamat atît de viguros încît Bock, surprins, s-a oprit să mă privească.

— Ei bine, dragul meu Meech, spuse şeriful cu o încetineală exasperantă, domnişoara Patricia Farnol.

Capitolul XI

POVESTEA PATRICIEI FARNOL

Aici, voi întrerupe pentru moment firul povestirii mele, pentru a deschide o paranteză : voi expune în cîteva rînduri opinia pe care mi-o formasem, referitoare la evenimentele petrecute în cursul nopţii. De o lună încoace mi-am tot revizuit în minte toate fazele întîmplării pentru a fi capabil să reconstitui în mod foarte exact evoluţia ideilor mele. În plus, aveţi avantajul să beneficiaţi de notiţele bogate pe care le-am scris ulterior, căci este de la sine înţeles că nu apucasem să notez nimic înainte, pentru că abia dacă am avut timp să construiesc o argumentaţie sprijinită pe o bază cu adevărat solidă.

În această privință mă mir și eu să constat că mi-au fost necesare atîtea ore de muncă pentru a relata niște fapte care în realitate se derulaseră cu o viteză inimaginabilă. Probabil că v-ar amuza să citiți, dacă agreați enigmele polițiste, recapitularea orarului meu din acea noapte de neuitat, mai precis din momentul în care, stînd în picioare lîngă patul pe care zăcea nefericita mea pupilă, am pus în mișcare, așa cum v-am povestit, toate lucrurile consultîndu-mi ceasul.

Iată deci tabloul reconstituit de mine :

— ora 22,05 — descopăr asasinarea Gardei ;

ora 22,15 — Victor și cu mine ne întîlnim cu musafirii din salon ;

ora 22,20 — Stînca urlă ;

ora 22,30 — Stutton merge cu mine la fermă pentru a telefona ;

de la ora 23 la 24 — am discuții scurte cu șeriful ; cu Vera despre crizele ei de somnambulism ; cu Farnol pentru a-i cere permisiunea de a merge în clădirea cealaltă ; în sfîrșit, cu Victor ;

ora 24,00 — pornesc spre plajă ;

ora 0,30 — intervine Masterson ;

ora 0,50 — ies în fugă din clădire și sînt atacat ;

ora 1,10 — descopăr cadavrul lui Masterson ;

ora 1,25 — eu și șeriful ne întoarcem la Farnol, cu mașina ;

ora 1,35 — ajungem acasă și auzim împușcătura lui Hackett ;

ora 1,45 — constat că doamna Saint-John are o pată de sînge pe capotul său și încep să iau amprentele ;

ora 2,00 — Stutton se taie la mînă ;

ora 2,15 — se aude soneria ;

ora 2,45 — ajung împreună cu Victor în casa cealaltă unde nu mă aflu pentru prima dată ;

ora 3,00 — o întîlnesc pe doamna Darlow și discut cu ea ;

ora 3,15 — ne întoarcem la Farnol împreună cu doamna Darlow ;

După acest program, cred că veţi fi de acord cu mine că nu am avut deloc timp să mă aşez într-un fotoliu şi să formulez nişte concluzii. Singurele momente de repaos care îmi fuseseră acordate au fost acelea în care am făcut scurtele drumuri cu maşina şi m-am plimbat de unul singur de la un capăt la celălalt al falezei. Dimpotrivă, fiecare din episoadele pe care le-am menţionat au adus complicaţii noi care s-au adăugat celor deja existente. Totuşi, pentru că mi se pare că am relatat uneori prea superficial faptele despre care am vorbit, aş dori ca acum să mă opresc pentru o clipă ca să determin, în mod cinstit şi cu toată precizia, părerea pe care mi-o formasem privitoare la culpabilitatea sau nevinovăţia fiecăruia. la ora la care ne întorceam însoţiţi de doamna Darlow. Pentru a putea înţelege acest lucru, iată ce am stabilit :

Creamer Farnol — Capabil, am avut dovada, să se apere cu disperare într-o situaţie critică şi chiar să recurgă la violenţă în caz de nevoie. Probabil că este vinovat de omorîrea cumnatului său, acum unsprezece ani. Poate că l-a omorît chiar el pe Masterson sau l-a pus pe Stutton să-l omoare. Mobilul crimei nu este stabilit cu precizie, doar dacă nu ar fi vrut să împiedice divulgarea secretului său. Destul de suspect ca să-l putem aresta.

Vera Farnol — Absolut de acord cu soţul ei în privinţa sechestrării mamei sale ; dar poate că numai din cauza ruşinii pe care i-o cauzează aspectul şi nebunia acesteia din urmă. Nu a jucat probabil nici un rol în asasinarea lui Masterson, cel puţin nu a ştiut că Stutton trebuia să mă urmărească. Se preface poate în crizele de somnambulism şi pierderea temporară a cunoştinţei. Nu ştiu ce să cred despre numeroasele sale intenţii ascunse. Este cel mai ambiguu personaj din această afacere.

Patricia Farnol — Altă enigmă. După ultimul telefon al şerifului mi-a dat impresia că nu ştie nimic, deşi bănuiam că ştie mai mult. Am aflat, prin descoperirile lui Gallant, că s-a strecurat în cupolă. Dar cînd ? Să fi fost

ea aceea care a urcat acolo cu puțin înainte de ora zece și care să fi stins lumina ? Dacă da, venea aici pentru a doua oară ? Dacă era prima oară, de ce nu a dat alarma ?

Victor Millard — Incontestabil, este în afara oricăror bănuieli. Singurul punct care l-ar putea acuza este acela că era complet îmbrăcat. Mă îndoiesc să fie așa de abil încît să o facă pe inocentul și neștiutorul cu atîta talent.

Philippe Masterson — Înainte de a afla că Patricia urcase în cupolă, eram dispus să-i iau de bună mărturisirea. Acum sînt forțat să presupun contrariul, dacă Patricia nu-mi va da explicații cu privire la prezența amprentelor sale. Dar, dacă ulterior a fost stabilit faptul că ea nu a mers în cupolă decît după crimă, ar trebui să admitem că ea a tăcut pentru a nu-l incrimina pe Masterson ? De ce ? Pînă la noi observații nu-mi rămîne decît să mă îndoiesc de cele spuse de el, deși înclin să cred că a spus adevărul. Trebuie, totuși să țin cont că la nevoie, ar fi fost un artist mai bun decît Victor.

Richard Saint-John — Nu-mi este foarte simpatic, dar sînt obligat să-l consider în afară de cauză, mai ales de cînd am aflat că cel tăiat la mînă este Stutton.

Hélène Saint-John — Nici nu mi-a trecut prin minte vreodată să o implic în vreun fel în treaba asta ; la un moment dat am bănuit-o că l-a ajutat pe soțul ei să iasă din camera lor care era închisă cu cheia, lucru pe care nu l-a făcut — acum sînt sigur. Deci și ea este în afară de cauză.

Stutton — Incontestabil, el este cel care m-a atacat pe plajă. Tot el este cel pe care l-a atins glontele lui Hackett pe cînd mai ținea încă bastonul meu în mînă. A încercat să lase impresia că s-a rănit cînd s-a spart geamul. A acționat, probabil, instigat de Farnol. Probabil că el este asasinul lui Masterson. În acest caz însă, Farnol este asasinul moral. Este, desigur, destul de suspect pentru a-l putea aresta. Mult mai suspect decît oricare altcineva.

Bessie — În afară de cauză.

Vera Darlow — Pare cu adevărat nebună, dar are momente de luciditate. Povestea morții fiului ei nu este probabil decît o halucinație, dar trebuie reținută ca bază a unui raționament ipotetic. În afară de faptul că era probabil ținută închisă în camera ei, am eu oare dreptul de a o bănui dementă ? Și într-o clădire și în cealaltă ea ocupa camera aflată la piciorul scării din cupolă. Pînă ieri la prînz ea se afla în casa lui Farnol. Mai era aici atunci cînd a fost omorîtă Garda ? Este sigur că era în cealaltă clădire atunci cînd a fost omorît Masterson. Este imposibil de adăugat ceva. Totul se limitează la niște chestiuni conjuncturale.

Privind fără patimă și sincer lucrurile, asta era tot ce știam la ora aceea, referitor la cele două crime. Ce concluzii aș fi putut trage ? Nu știam încă ; dar pînă atunci mai aveam de rezolvat niște treburi în cursul nopții, căci, la ziuă, afacerea avea să devină prada presei, iar ziariștii inoportuni vor roi în jurul meu. Pentru ca explicațiile mele să fie mai clare, am să fac o schemă :

1. Să-l arestez pe Stutton și să-l acuz că a încercat să mă ucidă.

2. Să continui mai serios interogarea doamnei Darlow.

3. Să-l fac pe Creamer Farnol să se explice cu privire la afirmațiile soacrei lui.

4. Să o acuz pe Patricia pentru că s-a strecurat în cupolă după moartea Gardei.

5. Să verific mai atent amprentele, în special cele de pe cuțit.

6. Să mă asigur dacă biletul agățat pe ușă de Masterson a fost păstrat sau nu.

7. Să fac tot posibilul să-mi găsesc lanterna.

8. Să fac tot posibilul să-mi găsesc cîrja.

9. Să caut, de asemenea, cheia de la camera Gardei.

De notat că, în gîndul meu, toate acestea nu erau atunci coordonate metodic, așa cum vi le-am prezentat. Fără îndoială, știam foarte puțin despre felul în care urma

să procedez, dar, vai, de fiecare dată cînd făceam o nouă tentativă, zeii care conduceau destinul acestor stînci tragice lansau imediat fulgerele lor asupra mea, zdrobind orice proiect şi dărîmînd dintr-o singură lovitură eşafodajul deducţiilor pe care mă străduisem să-l construiesc. Tot ce ştiam cu precizie era că, mai întîi, trebuia să mă întorc în mare grabă la Farnol.

I-am explicat lui Forrester că nimic nu-l putea împiedica să examineze cele două corpuri la Biddford şi l-am rugat, după ce va închide uşa cupolei, să dea cheia agentului şerifului. Ştiam că imediat ce va ajunge la morgă, va face autopsia Gardei ; m-am gîndit că dacă ar fi fost absolut necesar să aflu ora exactă la care fusese omorîtă Garda, puteam să mă informez după autopsie, dînd telefon de la fermă dis-de-dimineaţă. Cît despre Masterson, Forrester mi-a declarat că, pentru că era absolut sigur că murise între ora unu fără zece şi unu şi cinci, nu-l va autopsia decît dacă eu voi considera acest lucru absolut necesar. În ceea ce mă priveşte nu consideram necesar.

După ce m-am despărţit de Forrester i-am făcut semn lui Victor să mă ajute să o duc pe bătrînă şi să o urcăm în maşină. Nu am întîmpinat nici o împotrivire din partea ei. De fapt, nici nu ne-a fost greu să o convingem. Scosese, nu ştiu de unde, o pălărie de modă veche, ornată cu fel de fel de panglicuţe şi cu trandafiraşi din bumbac, şi ţinînd-o în mînă, împreună cu alte cîteva obiecte de toaletă, se lăsă condusă prin anticameră către scară. Poate că greşesc cînd spun „se lăsă condusă“, mai corect ar fi „începu să tropăie în urma mea“. Ajunsă în dreptul scării, se opri brusc şi ne arătă coatele sale zdrelite.

— Trebuie să mă luaţi în braţe, spuse ea.

— De ce ? — întrebai, întorcîndu-mă spre ea.

— Pentru că întotdeauna cînd urc sau cobor sînt luată în braţe.

Iată un punct care ar trebui lămurit. Era deci incapabilă să urce sau să coboare singură o scară fără aju-

tor ? În cazul acesta, nu aș mai avea nici un motiv să o bănuiesc că ar fi participat la una din cele două crime.

— Haideți, ce ne tot îndrugați ? Dimpotrivă, sînteți foarte vioaie pentru vîrsta dumneavoastră și din moment ce eu sînt în stare să cobor scara aceasta, chiar că nu-mi dau seama ce v-ar împiedica să faceți la fel.

Își dădu capul pe spate cu un aer orgolios.

— Poate ! — replică ea. Numai că dumneata nu ai stat închis într-o cameră timp de unsprezece ani.

— Și ați fost dusă în brațe cînd ați venit aici ?

— Desigur.

— De către cine ?

— Stutton. Da, așa-i, Stutton.

Iată deci, din ce cauză nu găsisem nici o urmă de pași ai bătrînei și de ce, după toate aparențele, amprentele pe care le văzusem pe praful treptelor erau atît de clare. Fără nici o îndoială, urma pantofului, pe care eu o acoperisem cu atîta grijă pentru a o păstra, nu era alta decît a șoferului.

— Dar nu ați vrea să încercați măcar o dată... ca să-mi faceți o plăcere ? — insistai. Din nefericire nu sînt prea solid ca să vă duc în brațe... Cred că știți prea bine cît de neplăcute sînt malformațiile, așa ca ale noastre. Cît despre domnul Millard... aici de față, are o criză de rinichi de ieri...

Ne cîntări de sus pînă jos cu o privire disprețuitoare, apoi răspunse:

— Ei bine, fie, pentru că nu sînteți altceva decît niște muieruște!

Începu să coboare cu atîta siguranță și ușurință ca și cum ar fi fost obișnuită să o facă de douăzeci de ori pe zi. Cînd a ajuns jos, am vrut să o laud și să-i mulțumesc că ne-a salvat de la această sarcină grea; numai că ea s-a închis în același mutism, ca mai înainte, și mi-a fost imposibil să mai scot vreo vorbă de la ea. Nu a pronunțat nici un cuvînt nici pe parcursul drumului, nici cînd a

ajuns acasă la Farnol, nici în timp ce urca scara cea mare, treabă pe care a făcut-o fără să ezite vreun pic şi fără să fie nevoie ca eu să o rog. Am urcat după ea şi am constatat că se îndreaptă înspre camera ei situată la piciorul scării cupolei. I-am deschis uşa, am învîrtit comutatorul şi ea a mers direct la comoda pe care şi-a aşezat obiectele de toaletă exact aşa cum erau aşezate în casa cealaltă.

— Acum, vom putea sta puţin de vorbă, nu-i aşa, doamnă Darlow ? — am îndrăznit eu.

Şi-a scos pălăria şi a început să o tot aranjeze pînă cînd aceasta şi-a pierdut forma de tot.

— Imediat, îmi răspunse, dar înainte de asta ar trebui să-mi iau cîteva notiţe.

— Notiţe ? — exclamai eu. Ce fel de notiţe ?

— Ei bine, notiţe, ce ? — ţipă ea. Peste zece minute, dacă veţi trece din nou pe aici, intraţi şi vom sta de vorbă. Dar, acum, nu. Trebuie să-mi iau mai întîi cîteva notiţe.

Acestea fiind spuse, îşi închise gura cu atîta hotărîre, încît am înţeles că cel mai înţelept lucru era să cedez acestui capriciu şi să o las cîteva minute singură. Am salutat-o înclinîndu-mă, iar ea mi-a făcut o reverenţă la fel de grotească ca şi prima.

După două minute am coborît la parter, închizînd în urma mea uşa cu cheia. Şeriful, care venise în întîmpinarea noastră pe peron, se afla acum în salon şi înşirase pe masa de joc rămasă în mijlocul camerei, întreaga colecţie de amprente. Victor era cu el. Ştiam că, pentru a fi corect, din moment ce dădusem ordin să fie închisă familia Saint-John, trebuia să fac la fel şi cu tînărul acesta, chiar dacă consideram că mă pot încrede orbeşte în el. Dar am evitat să o fac pentru că tovărăşia lui îmi era cu adevărat plăcută, cu toate că nu-mi era la drept vorbind foarte folositoare. L-am rugat totuşi, cu multă politeţe, să urce în camera sa, pentru că voiam să rămîn singur cu şeriful.

— Să nu crezi că aş vrea să te pun sub cheie, Victor am adăugat. Fii liniştit, nu o voi face.

— Bine, domnule Meech. Dar îmi promiteţi că mă veţi chema dacă aveţi nevoie de mine ?

I-am răspuns imediat:

— Contează pe mine. Dacă voi avea sau nu nevoie de dumneata, te voi chema cu siguranţă.

Ne-a părăsit imediat şi l-am auzit urcînd scara, apoi deschizînd şi închizînd uşa camerei sale.

Odată rămaşi singuri, şeriful mi-a arătat crochiurile făcute după amprentele luate de el de pe clanţa interioară de la cupolă şi mi-a dat explicaţii.

— Singurele amprente proaspete sînt acestea, mi-a spus el, şi, de la prima vedere, îţi dai seama că sînt ale domnişoarei Patricia. Uitaţi-vă, comparaţi-le şi dumneavoastră, a continuat, aşezînd lîngă crochiurile sale, hîrtia pe care tînăra îşi apăsase degetele. Nu este nevoie să te uiţi cu lupta. Priviţi mai ales, această sinuozitate deosebită care se regăseşte pe fiecare deget. Nimeni altcineva, nu are ceva asemănător. Şi apoi, Păianjene ! Mai există un lucru deosebit de vizibil aici... şi anume că pe index era sînge. În afară de aceasta, amprentele ei sînt deasupra tuturor celorlalte... ceea ce demonstrează că sînt cele mai recente. În rest, altele sînt imposibil de distins, în afara acelora, mai vechi sau mai proaspete, aparţinînd Gardei Lawrence, dar chiar şi acestea sînt destul de şterse. Dacă mi s-ar cere părerea, aş spune că doar Patricia şi Garda au intrat în cupolă în ultimele două zile.

— Ah ! nu, am protestat eu. Nu puteţi spune aşa ceva. Spuneţi mai degrabă: nimeni nu a deschis această uşă din interior, în ultimele două zile, dacă vreţi. Dar oricine ar fi putut intra în cupolă şi apoi să iasă lăsînd uşa deschisă.

— Da, desigur, este exact.

— Bine. Şi acum, privitor la restul camerei ?

— Nimic. Am găsit o amprentă de-a dumneavoastră pe foraibărul de la fereastră şi o alta, care cred că este a lui Farnol, pe comutator; numai că aceasta se amestecă

cu o alta care era mai jos. În rest, aţi dat dumneavoastră singur explicaţiile. Nu era nici o amprentă pe lemnăria patului.

— Bine. Şi pe cuţit ?

— În speciaí acelea ale lui Masterson, începu el, şi încă una...

— În special acelea ale lui Masterson ! — l-am întrerupt. Bine, dar nu i-aţi luat niciodată amprentele.

— Ştiu asta, îmi răspunse. Numai că acestea de pe cuţit sînt atît de clare... Priviţi : nici nu a fost nevoie să folosim praful încît le-am considerat imediat ca fiind originalele şi dovada că nu m-am înşelat este că m-am dus să arunc o privire în camera lui şi aici am găsit o mulţime de acelaşi fel... printre altele, pe brichetă. Avea o brichetă de argint, şi ştiţi ce urme lasă degetele pe argint.

— Văd că aţi lucrat foarte bine, am constatat. Dar cred că urmează să-mi mai spuneţi ceva.

— Da, reluă el, mai există o amprentă.

— A mea, fără îndoială, i-am spus eu amintindu-mi felul în care Masterson îmi aruncase cuţitul şi uitînd că aveam mănuşi.

— Nu, răspunse Gallant. A lui Victor Millard !

M-am aplecat peste masă. Inima a început să-mi bată dezordonat.

— Unde ? Unde-i ? Arată-mi-o !

Deschise cuţitul, dar nu lama mare cu care fusese tăiat gîtul lui Masterson, ci lama cea mică din partea opusă, o lamă mai ascuţită decît a unui pumnal, deşi mult mai mică decît a unui briceag obişnuit. Îmi arătă amprenta pe care o pregătise. După ce am examinat-o cu lupa şi am comparat-o cu aceea desenată pe una dintre foile din faţa mea, mi-am dat seama, atît cît se poate judeca la prima vedere, că în mod cert era amprenta degetului arătător al lui Victor.

— Nu cred, am exclamat iar.

— Dar, totuși, nu se poate să nu vă supuneți evidenței.

— Știu. Vreau să spun... Așteptați o clipă.

L-am lăsat acolo și am alergat prin vestibul, am urcat în fugă scara și, îndreptîndu-mă drept spre camera lui Victor, am deschis brusc ușa.

Nu era înăuntru !

Luminile erau toate aprinse și nu era greu de ghicit că plecase din cameră. Mi-e încă vie amintirea emoției puternice care m-a cuprins la gîndul că poate Victor era vinovatul și că abuzase în mod odios de încrederea mea. Totuși, pe cînd stăteam în pragul ușii încercînd în zadar să-mi pun o oarecare ordine în gînduri, am sesizat un zgomot foarte slab dinspre capătul anticamerei. Nu era exclus să vină dinspre scara de la cupolă. Atunci, am urcat în grabă scara, în vîrful picioarelor treaptă cu treaptă, pînă cînd am putut privi spre ușa camerei Gardei.

Ajuns aici, l-am zărit pe Victor în fața acestei uși învîrtind ceva în broască !

Nu mă auzise urcînd. Stînd pe loc și reținîndu-mi respirația, l-am privit cum lucrează și mi-am dat seama că avea în mînă o cheie. Cum era posibil ? Doar forțasem broasca împreună în ajun ?

La un moment dat și-a îndreptat spatele a scos cheia din broască și a pus-o în buzunar. Cînd s-a întors ca să coboare, mi-a remercat prezența.

— Victor ! Ce faci acolo ? — l-am întrebat, fără să-i las timp să scoată un cuvînt.

— Oh, domnule Meech ! Iată, priviți ! — îmi răspunse băgîndu-și iar mîna în buzunar. Am găsit cheia !

Nici vocea și nici atitudinea lui nu trădau teama de a fi fost surprins asupra unui fapt necinstit. Pentru moment n-aveam ce-i reproșa și nici nu-l puteam acuza în vreun fel.

— Care cheie, Victor ?

— Cheia de la această cameră. Am urcat să verific. Ei bine, cheia se potrivește foarte bine în broască. Acum

sînt sigur că este cheia de la camera aceasta. Ei, ce spuneţi ? E o descoperire, nu ?

Am urcat cele cîteva trepte care ne separau şi m-am oprit pe palier.

— Unde ai găsit-o ? — l-am întrebat, luîndu-i cheia din mînă şi încercînd-o şi eu.

— În anticameră, acum cîteva minute. Era exact în faţa uşii mele, lîngă prag, dar era la întuneric aşa încît putea rămîne acolo toată noaptea fără ca cineva să o vadă. Cînd ne-aţi spus să ne aliniem în anticameră, probabil că nu aţi văzut-o fiindcă picioarele mele o ascundeau... nici chiar atunci cînd v-aţi aplecat ca să-mi pipăiţi pantalonii, ţineţi minte. Dar de data aceasta, pe cînd intram în cameră, am lovit-o cu piciorul. Prima dată, am crezut că a căzut cheia mea, dar imediat am remarcat că aceasta era în broască pe dinafară. Atunci mi-a venit ideea că ar putea fi de la camera aceasta şi am urcat repede să verific.

Am pus cheia în buzunar.

— Mulţumesc, Victor. Acum vreau să-ţi pun o întrebare. Cînd ai folosit cuţitul lui Masterson pentru ultima dată şi în ce scop ?

— Dacă vorbiţi despre cuţitul lui cu mînerul de argint, răspunse Victor, vă spun fără nici o ezitare că lucrul acesta s-a întîmplat dimineaţă, sau mai bine zis, ieri dimineaţă, avînd în vedere ora de acum. Eram pe cale de a face o partidă de tenis şi una din corzile de la rachetă era ruptă. Pentru că acest capăt care atîrna, mă deranja la joc, am împrumutat cuţitul lui Philippe, şi l-am tăiat.

— Îţi aminteşti de care din cele două lame ale cuţitului te-ai folosit ?

— Da. De cea mică.

— Îţi mulţumesc, Victor, am spus din nou.

Trebuia să mă mulţumesc cu această explicaţie şi nu-mi doream altceva decît să fie cea exactă. Nu eşti oare

întotdeauna dezarmat în fața unei explicații simple, logice ? Cu toate acestea, nu am putut rezista instinctului de a-l încuia pe Victor în camera sa. M-am străduit s-o fac cît mai încet, încît el să nu mă audă. Ce treabă urîtă ! Simțeam nevoia de a-mi găsi scuze.

Odată terminată această treabă m-am întors la șerif și l-am pus la curent cu ceea ce aflasem și cu explicația dată de Victor. L-am întrebat apoi ce făcuse cu Farnol și Stutton; mi-a spus că nu de mult îi închisese pe primul în camera sa și pe celălalt în camera lui Masterson, rămasă acum liberă, pentru a-l ține departe de parter. De această dată, amintindu-și de ușurința cu care evadase Philippe, îl însărcinase pe Hackett să păzească cu mare atenție această parte a casei.

Puțin mai tîrziu, am urcat la primul etaj, m-am apropiat de ușa Patriciei și am bătut ușor.

— Cine-i acolo ? întrebă ea dinăuntru.

— Eu sînt.

— Domnul Meech ?

— Da. Pot intra ?

— Nu aveți decît să întoarceți cheia în ușă, ripostă ea, cu un accent de amărăciune în glas.

Camera era luminată doar de o lampă pusă pe noptieră și Patricia stătea pe pat, sprijinită între perne și ținînd în mînă o carte, pe care a lăsat-o cînd am intrat. Părul ei strălucitor și dezordonat ieșea în evidență pe albul lenjeriei, dar fața era foarte palidă.

— Sînt foarte mulțumită că v-ați întors în sfîrșit, îmi spuse ea. Ați găsit-o acolo, desigur..

— Pe cine ? Pe bunica dumneavoastră ?

— Da. Fără îndoială că v-a spus povestea ei despre tatăl meu.

Făcui semn afirmativ cu capul.

— Și ați crezut-o, nu-i așa ?

— Dumnezeule... spusei cu o ușoară ezitare, da, pentru moment... ca pe un lucru care merită să fie studiat.

— Chiar şi în ciuda faptului, aşa cum v-aţi dat singur seama, că nu este în toate minţile ?

— Doamne... da, am spus din nou. Numai că, dacă nu aveţi nimic împotrivă, vom vorbi puţin mai tîrziu despre bunica dumneavoastră. Pentru moment, aş dori să discutăm despre dumneata, Patricia.

M-am apropiat şi, sprijinindu-mă de lemnăria patului, m-am aplecat către fată şi am privit-o pînă în adîncul ochilor.

— Ce-ai făcut în cupolă ? — am întrebat-o pe un ton foarte hotărît.

Nu şi-a întors privirea de la mine nici măcar pentru o fracţiune de secundă, dar părea că a încetat să mai respire, rămînînd tăcută o bună bucată de timp. Apoi, prinzîndu-şi dantela dezabieului, îmi spuse cu calm :

— Presupun că aţi găsit amprentele mele ?

— Da, i-am răspuns aplecîndu-mă şi mai mult. Nişte amprente pline de sînge, Patricia !

Dădu aprobator din cap.

— Ştiu, îmi spuse.

Apoi, văzînd că nu mai adaugă nici o vorbă, am insistat cu severitate.

— Eşti în stare să-mi dai unele explicaţii ?

Dădu din nou din cap, la fel de calmă, dar calmul său părea să ascundă o mare nervozitate.

— Da, dar aş vrea să vi le spun aşa cum le ştiu eu, fără să mă întrerupeţi cu întrebări înainte de a fi terminat ce am de spus. Sînteţi de acord ?

M-am îndreptat din şale.

— Nici nu cer mai mult decît să te las să vorbeşti aşa cum crezi de cuviinţă. Numai că nu promit să nu pun întrebări. Este absolut imposibil.

— Ei bine, mă voi strădui să vă expun cît mai clar faptele ca să nu trebuiască să-mi mai puneţi întrebări. Vreţi să vă aşezaţi pe marginea patului ? Înţelegeţi-mă bine, domnule Meech, am ceva important să vă spun, dar înainte de asta aş dori să fiţi pregătit să auziţi ceea ce urmează să vă spun.

Preambulul acesta mi s-a părut cam bizar ; totuşi, nu vedeam vreun inconvenient lăsînd-o să procedeze aşa cum înţelegea ea. Dacă eram pe punctul de a auzi o întreagă înlănţuire de minciuni... ei bine, nu-mi rămînea decît să mă resemnez şi să o ascult trăncănind ca să mai scap de o grijă. În afară de aceasta, aşa cum am mai spus, sînt uşor influenţabil de doi ochi limpezi care mă privesc. Şi ai Patriciei erau foarte limpezi. M-am aşezat deci pe marginea patului, aşa cum fusesem invitat, mi-am pus mîinile pe genunchi şi aşteptam.

— Domnule Meech, începu ea, m-am dus ieri seară la ora zece în cupolă. Era pentru prima oară cînd urcam acolo. Numai ce urcasem în camera mea şi mă dezbrăcasem, cînd dumneavoastră aţi ieşit. Dar, înainte de a mă întinde în pat, am vrut să văd ce mai face Garda. Cînd am ajuns pe palier, am găsit platoul cu mîncare jos, acolo unde îl pusese mama mea. Uşa camerei era închisă, dar nu cu cheia, şi am intrat direct fără să mai bat la uşă. Lumina era stinsă şi nu am învîrtit comutatorul (cel puţin, nu în clipa aceea), dar m-am apropiat de pat şi am vorbit în şoaptă cu Garda ca să văd dacă doarme sau nu, pe urmă, văzînd că nu-mi răspunde, mi-am întins mîna ca să o ating puţin.

S-a oprit, începu să tremure şi rămase o clipă fără să respire. Cu un gest instinctiv, mîna stîngă căutase degetele mîinii drepte şi începuse să le frece.

— Atunci, reluă ea, vă imaginaţi ce s-a petrecut. I-am atins gîtul ! Ei bine, pe moment nu mi-am dat seama de nimic. Mi-am zis că... hm... cum să explic asta ?... Nu e prea plăcut de povestit... în fine, că era bolnavă. M-am întors la uşă şi am învîrtit comutatorul... După aceea, nu mă întrebaţi ce am făcut, căci nu-mi prea amintesc. Cred că am rămas înţepenită pe loc, fără să-mi pot lua privirea de la pat. Nu mă întrebaţi nici ce am gîndit, căci nu-mi amintesc nici cînd am început din nou să raţionez... nici ce am gîndit atunci. Dar ceea ce ştiu cu precizie este că s-au scurs mai bine de două minute pînă să închid lumina şi să cobor.

Deschisesem gura ca să fac o observaţie, dar mă opri cu un gest.

— Aţi vrea să ştiţi de ce am încuiat uşa cu cheia şi de ce nu am dat alarma... de ce m-am întors în camera mea şi am închis uşa. Ei bine, iată... am auzit pe cineva jos, în vestibul, şi atunci am început să alerg şi am pierdut cheia, nu ştiu unde... Am să vă explic mai tîrziu. Dar voiam să vă pregătesc să ascultaţi ceea ce am să vă spun.

Se ridică dintre perne, îşi încrucişă miinile în faţă şi se aplecă spre mine.

— Domnule Meech, continuă ea. Acum trebuie să vă vorbesc despre cu totul altceva. Dar, mai întîi, trebuie să vă pun o întrebare.

O urmăream cu atenţie.

— Ce aţi face dumneavoastră ?... Ce aţi fi obligat să faceţi dacă aţi afla adevărul despre o crimă comisă cu mulţi ani în urmă ?

— Ce înţelegeţi prin „aş fi obligat să fac"?

— Vreau să spun, ca detectiv... legal, dacă vreţi.

— Legal, nimic. Doar ceea ce este datoria fiecărui cetăţean cumsecade. Nu am nici o legătură directă cu poliţia, decît în cazul în care primesc însărcinarea de-a efectua o anchetă.

— Şi... şi ce aţi face ca cetăţean cumsecade ? insistă ea cu privirea rugătoare.

— Drace, cred că ar depinde...

Mă întrerupse cu un „Da, desigur", apoi se apropie şi mai mult de mine şi reluă :

— Domnule Meech, bunica Darlow greşeşte în privinţa morţii unchiului meu. Nu tatăl meu l-a împins de pe faleză.

Vocea ei trăda o puternică emoţie aşa încît eu o priveam fascinat, sorbind fiecare cuvînt care-i ieşea din gură.

— Nu tatăl meu, ci mama mea, domnule Meech !

— Cum... începui eu, dar ea mă întrerupse din nou ridicînd mîna.

— Cum de ştiu eu acest lucru ? exclamă ea. Ei bine, ştiu pentru că am văzut-o !

Capitolul XIII

„DIE GEISTESUNTERSTROMUNG“

— Găsiţi că este abominabil din partea unei fiice să-şi acuze mama de un lucru atît de groaznic, nu-i aşa, domnule Meech ? — spuse ea după o pauză lungă, timp în care eu continuasem să o privesc mai curînd admirativ decît surprins de îndrăzneala ei şi căutasem în zadar să înţeleg unde dorea să ajungă.

— Depinde de împrejurări, am declarat eu.

Era cel mai vag răspuns care-mi venise pentru moment în minte.

— Desigur, spuse ea. Şi eu am avut destul timp astă-noapte ca să reflectez la aceasta... fără să mai vorbim de cei unsprezece ani care s-au scurs ! Dar acum vreau să vă spun un alt lucru care, probabil, vă va uimi. Şi astăzi încă mama mea ignoră faptul că l-a împins pe fratele ei de pe faleză.

— Ce ? — am strigat.

— Da. Ea crede că el a fost omorît... că s-a pierdut... pe undeva prin împrejurimile golfului Hudson.

— Dar ce o face să creadă acest lucru ? — întrebai eu. Asta înseamnă că el nu era aici ?

— Oh, ba da, era cu siguranţă unchiul meu. Numai că, mai tîrziu, pentru a-i explica absenţa, tatăl meu a inventat o poveste ; el a povestit că unchiul meu, care era un mare vînător, plecase într-o expediţie şi că în această expediţie fusese victima unui dezastru.

— Încă nu înţeleg prea bine.

— Îmi dau seama.

Fără a-şi lua ochii de la mine, ea pipăi păturile în jurul ei pînă ce găsi cartea pe care o citea-şi şi-o puse pe genunchi.

— Puteţi citi nemţeşte, domnule Meech ? — mă întrebă ea.

— Dumnezeule... da. Puţin.

— V-a căzut vreodată în mînă această carte ? — continuă prezentîndu-mi volumul în aşa fel încît să pot vedea coperta. Citiţi titlul.

— „Das Verbrechen und die Geistesunterstromung“ am citit eu cu voce tare.

— Puteţi traduce ?

— „Crima“ răspunsei şi... în sfîrşit, mot à mot, dacă nu mă înşel, „curentul inferior al spiritului“.

— Asta-i. Altfel spus, după interpretarea pe care o dă autorul, doctorul Bernd, „subconştientul“. Nu este chiar aşa ceva, dar cred că acesta este termenul cel mai apropiat pe care-l pot găsi. „Crima şi Subconştientul“. De această dată înţelegeţi unde voiam să ajung ?

De această dată, da, înţelesesem şi i-am arătat-o imediat, căci de cînd abordase această problemă, văzusem conturîndu-se înaintea mea imaginea Verei Farnol, atît de măreaţă şi atît de stranie în rochia ei lungă, dreaptă, pe pragul camerei sale întunecate. Acum, o revedeam într-o altă atitudine, calmă şi senină, aşezată în fotoliul lîngă foc, în timp ce noi discutam cu toţii agitaţi despre cele două sonerii.

— Doriţi să spuneţi că mama dumneavoastră l-a împins cu bună ştiinţă pe fratele ei de pe faleză, numai că nu era conştientă de ceea ce făcea ?

— „Cu bună ştiinţă“ este poate impropriu, din moment ce nu avea conştiinţa acţiunii sale, îmi răspunse Patricia. Dar, ceea ce vreau eu să vă spun este că ea a făcut acest act ; numai că pentru ea este ca şi cum nu l-ar fi făcut, dat fiind că nu i-a rămas nici o amintire. Două minute mai tîrziu, conştiinţa lucrurilor i-a revenit, dar în memoria ei nimic din cele petrecute nu mai exsta.

Să ştiţi că sînt absolut sigură de ceea ce spun, pentru că vă repet : am văzut-o cu ochii mei, pe fereastra came-

rei tatălui meu. Apoi am coborît în fugă pînă la ea. Sufla un vînt groaznic în ziua aceea, și mă văd acum prinzînd-o de poalele impermeabilului care mă atingea și strigîndu-i în urechi ceea ce văzusem că făcuse. Dar, spre marea mea surprindere, s-a uitat la mine cu un aer incredul, a început să rîdă și mi-a spus că nu eram altceva decît o gîsculiță și că ea își luase doar rămas bun de la unchiul meu (ceea ce era exact) și că el o părăsise pentru a merge la gară ca să ia trenul de Boston. Nimic din ceea ce i-am spus eu nu a putut să o facă să-și schimbe părerea, căci ea credea cu fermitate, înțelegeți, că nu a făcut actul de care o acuzam eu. De fapt, ea a acționat sub influența unui impuls involuntar, într-o clipă de „absență" în care subconștientul a împins-o să facă ceea ce în stare normală n-ar fi făcut niciodată. Cu toate că în secret îi dorea moartea pentru că, trebuie să mărturisesc, îl ura pe fratele ei din tot sufletul, așa cum, de altfel, noi toți îl uram, în afară de bunica.

— Dar atunci... bunica dumneavoastră ?

— Și ea a văzut totul, prin ferestrele cupolei în care era situată camera ei.

— În cazul acesta de ce își închipuie că tatăl dumneavoastră este vinovatul ?

— Nu și-a închipuit lucrul acesta întotdeauna. Ah, vedeți dumneavoastră, este destul de greu de explicat și nu știu dacă am să reușesc, căci nici eu nu am prea înțeles. Inițial (era în perioada în care începuse să-și cam piardă mințile), ea știa foarte bine că văzuse exact ceea ce se întîmplase. Cînd tatăl meu a aflat ce s-a întîmplat, s-a străduit din răsputeri să ne scoată această idee din cap, atît mie cît și bunicii. Din ziua aceea, ne-a sugestionat continuu, aș putea spune chiar că ne-a hipnotizat pe amîndouă, pentru a distruge din mintea noastră amintirea celor văzute. În ce mă privește, aproape că reușise să mă convingă că mă înșelasem, dar a fost imposibil să șteargă din creierul slăbit al bunicii viziunea groaznică care se întipărise pe el. Rezultatul acestei permanente sugestio-

nări a fost altul, decît cel scontat. În mintea bolnavă a bunicii, impresionată la maximum de aceste minciuni repetate, a avut loc o transpunere deosebită, şi pînă la urmă, tatăl meu a luat locul mamei şi a devenit astfel, în ochii ei, adevăratul vinovat... Pe Dumnezeu, nu rămînea nimic altceva de făcut, atunci cînd tata a început să răspîndească falsa poveste a expediţiei în Canada, decît să o îndepărteze pe bunica. A fost obligat să scornească această poveste, pentru că, dacă mama ar fi ştiut adevărul şi-ar fi pierdut minţile... Înţelegeţi : nebunia este o boală aproape ereditară în familie. A fost deci ascunsă bunica, ceea ce nici n-a fost greu, pentru că noi nu avem rude. Unchiul Salomon (fratele tatei) care trăia pe atunci, ştia totul. Cred că pe urmă (ceea ce vă spun acum nu mi-a fost niciodată explicat şi eu singură am descoperit totul, încetul cu încetul) tata a fost obligat să-l angajeze pe Stutton, care era canadian şi care, ieşit nu de mult din penitenciar unde ispăşise o pedeapsă uşoară, era fără casă şi fără slujbă ; în schimbul acestui serviciu pe care i l-a făcut, tata şi-a asigurat un martor gata să jure, în caz de nevoie, în faţa completului de judecată, că el i-a fost ghid unchiului prin pădurile Canadei de nord şi că l-a văzut cînd a murit... Oh, sînt sigură că tot ce vă spun vi se pare de necrezut. Şi totuşi, încercaţi să înţelegeţi că nu inventez nimic şi că acesta este purul adevăr !

Într-adevăr, povestea ei mi se părea nu numai de necrezut, dar chiar de neînţeles, şi nu pricepeam...

— Patricia, am întrebat-o, de ce îmi spui tocmai mie toate acestea ? Cred că-ţi face bine să vorbeşti, dar din moment ce toate acestea au fost păstrate în secret timp de atîţia ani...

— Pentru că dumneavoastră aţi descoperit-o pe bunica. Pentru că, chiar dacă nu daţi crezare celor spuse de ea, tot aţi fi încercat să faceţi lumină în cazul acesta ; pentru că sînt convinsă că un detectiv de meserie nu se va lăsa prea mult timp păcălit de povestea inventată de tatăl meu. De altfel, eram sigură că întîmplarea cu telefonul v-a

inspirat unele bănuieli asupra lui şi că aţi face totul pentru a afla cît mai multe despre el. Or, observaţi că dacă a ridicat mîna asupra dumneavoastră, a făcut-o pentru că nu a fost în stare să se stăpînească la timp. Mînia şi nelinişte care puseseră stăpînire pe el la gîndul că veţi descoperi adevărul, l-au făcut să-şi piardă stăpînirea de sine. L-a pierdut faptul că a dorit cu orice preţ să o salveze pe mama şi astfel să o păstreze lîngă noi. Ea chiar este perfect normală, v-aţi putut da seama, în afara scurtelor şi rarelor momente în care nu mai ştie ce face. Deci starea ei nu reclamă internarea. Ştiu că boala s-ar putea agrava cu timpul şi atunci va trebui să ne resemnăm... Iată, în sfîrşit, conchise Patricia coborînd privirea şi frecîndu-şi nervoasă mîinile pe genunchi, nu ştiu dacă am sau nu dreptate, dar am găsit de cuviinţă că este de preferat să vă spun totul chiar acum, făcînd apel la indulgenţa şi mila dumneavoastră.

Nu am răspuns nimic ; nu era nimic de spus. Totuşi, tăcerea mea nu a devenit stînjenitoare, căci Patricia începu din nou să vorbească.

— Acum înţelegeţi de ce, domnule Meech, cînd am avut timp să mă gîndesc puţin, am hotărît să nu spun nimic din ceea ce văzusem în cupolă ?

— Credeţi că mama dumneavoastră a omorît-o pe Garda ?

— Oh, nu, protestă acoperindu-şi faţa cu ambele mîini, nu, vă rog, nu mă acuzaţi că aş fi spus aşa ceva ! Dar nu înţelegeţi ce mi-a trecut imediat prin minte ? Gîndul că ar putea fi ea ? Şi înţelegeţi că dacă v-am încredinţat toate aceste secrete, nu am făcut-o doar pentru că mă tem pentru tatăl meu, ci pentru a vă demonstra că aveţi de-a face cu nişte oameni iresponsabili... şi că... şi că... dacă veţi bănui... sau veţi descoperi...

Nu a fost în stare să termine.

— Deci, Patricia, este adevărat ?... Sincer, în sufletul şi-n conştiinţa dumitale o bănuieşti pe mama ta că ar fi omorît-o pe Garda ?

Ridică brusc capul ca pentru a-şi alunga lacrimile care-i umpleau ochii şi începu să-şi caute batista pe sub pernă.

— Nu ! Nu ! — strigă din nou. Nu am spus aşa ceva... nu o voi spune niciodată.

— Da, fetiţa mea dragă, am spus cu dulceaţă în glas, nu-ţi dai seama că ceea ce mi-ai povestit echivalează cu o insinuare în sensul acesta ? Dar nu te alarma aşa ! Departe de mine intenţia de a te blama, departe de mine gîndul de a te considera o fiică nedreaptă, ascultă-mă bine, imediat îţi voi risipi temerile spunîndu-ţi că nu cred nici o vorbă din tot ce mi-ai spus ; am dovada că mama dumitale este nevinovată. Înainte de toate, nu căuta să vezi dacă spun sau nu adevărul. Cred că dacă noi doi discutăm în mod serios această problemă, ne va fi de folos pentru a ne forma o părere justă asupra situaţiei... Şi apoi, draga mea, dacă din nefericire vom ajunge să fim siguri că mama ta a făcut aceasta, ei bine, vom şti cel puţin că a sosit timpul să o instalăm undeva unde va primi îngrijirile necesare... De altfel, Patricia, dumneata eşti mult mai competentă decît mine în domeniul psihologiei...

Îşi şterse ochii şi începu să respire mai uşor.

— Ascultă, Patricia, am reluat, mai vorbeşte-mi puţin despre cartea profesorului Bernd „Geistesunterstromung". Să vedem, dacă am înţeles bine ; dumneata spui că o crimă poate fi comisă în mod inconştient de cineva care ascunde dorinţa unei răzbunări. Aşa-i, nu ?

— Da, dacă intervine ceva care să fie susceptibil de a o provoca... ca o dedublare a personalităţii, de exemplu... aşa ca în cazul mamei mele. Deci, atunci cînd ea are aşa zisele „absenţe", în realitate celălalt *Eu* pune stăpînire pe ea. Cînd îşi revine la normal, aşa cum spunea ea, habar nu are de ceea ce a făcut în intervalul de timp care s-a scurs. Ştie doar că în viaţa ei s-a produs un mic gol ; şi asta-i tot.

— Dar care ar putea fi cauza acestei dedublări a personalităţii ?

— Oh, o mulţime de lucruri... un şoc, odinioară hip-

notismul... chiar o emoție puternică... sau un factor necunoscut care pune in mișcare mașinăria inconștientului nostru ; dar, în acest ultim caz, trebuie să existe, în stare latentă, această dedublare a personalității.

— Foarte bine. Dar ca să se trezească cealaltă personalitate și să comită o crimă, fără îndoială că trebuie, presupun, ca prima personalitate să-și înfrîneze în secret dorința de a comite această crimă. Nu ar ucide orbește, fără nici o logică, nu-i așa ?

Nu mă recunoșteam. Chiar eu eram și doream să mă documentez ?

— Nu, spuse Patricia. în general, nu. Cel puțin, după doctorul Bernd. Oh. domnule Meech, înțeleg foarte bine argumentația dumneavoastră. Sînteți pe cale să vă demonstrați că este inadmisibil ca mama mea să o fi omorît pe Garda, atît timp cît nu avea absolut nimic împotriva ei.

— Desigur. Chiar avea o anumită afecțiune pentru ea, dacă nu mă înșel.

— Spuneți mai degrabă, o adevărată adorație, domnule Meech !

— Ei, și atunci ? Unde vedeți această dorință ascunsă de răzbunare despre care vorbeați mai înainte ?

— Nu știu, răspunse Patricia gînditoare, numai că spiritul nostru ne joacă cîteodată tot felul de feste, știți doar... Dar, pe cuvînt, domnule Meech, s-ar spune că dumneavoastră pledați cauza mamei mele și că încercați să respingeți acuzațiile făcute de mine împotriva ei.

— Nici vorbă, Patricia, am protestat pe un ton împăciuitor, discutăm doar pentru a încerca să descoperim adevărul.

— Vă închipuiți, deci, că eu nu m-am gîndit la toate posibilitățile ! Am avut la dispoziție toată noaptea ca să reflectez și să cîntăresc totul, credeți-mă ! Chiar dacă aveți impresia că o acuz, îmi face bine să mă confesez cuiva... Vedeți, am ajuns să mă întreb dacă nu cumva urletul Stîncii...

— Da. Și eu m-am întrebat acest lucru.

— Ah ! Aşteptaţi... Mă refeream la un alt raport. Vă amintiţi că tata a spus că Stînca a urlat acum unsprezece ani, în noaptea aceea tragică care a precedat descoperirea cadavrului aruncat de mare pe plajă. Ceea ce v-am povestit s-a întîmplat în timpul furtunii. Dar cadavrul găsit, trupul acela mutilat în aşa hal încît era imposibil de identificat, era al unchiului meu. Or, nimic nu-mi va putea şterge din minte faptul că tata l-a descoperit primul, că el a vegheat toată noaptea ca să-l aştepte şi că el a înlăturat orice urmă care ar fi ajutat la identificarea lui. Ei bine, în realitate, moartea se produsese mai înainte ca Stînca să fi urlat, numai că n-o putem demonstra ; după legenda care a fost acreditată în ţinut, acest urlet părea să fie o prevestire a descoperirii cadavrului... Bineînţeles că mama, adică personalitatea „conştientă" a mamei mele, şi-a închipuit că lucrurile s-au petrecut în felul acesta... Dar nu credeţi că (de aceea l-am recitit pe Bernd în noaptea asta) atunci cînd mama a auzit Stînca urlînd, pentru prima dată după unsprezece ani, e posibil să se fi trezit în ea (prin analogie) instinctele adormite de atunci ? Nu credeţi că asta ar fi putut să o împingă să facă din nou ceea ce ar fi făcut altădată ?

— Nu, am răspuns cu mai multă convingere în glas, decît în realitate.

Căci şi pentru mine totul era o adevărată enigmă pentru că nu înţelegeam absolut nimic din întrebările acestea.

— Oh ! Mulţumesc, domnule Meech, murmură Patricia. Nici nu ştiţi ce bine îmi faceţi vorbind astfel !

Mă simţeam îngrozitor ! Să încerc acum, după o lună de la evenimente, să-mi descriu starea de atunci este o sarcină imposibil de îndeplinit. Nu mi-a rămas decît amintirea confuză a unei sarabande ce se desfăşoară într-o ceaţă deasă. Şi totuşi, îmi amintesc cu precizie o idee care se detaşa net de toate celelalte : dacă Patricia o bănuia pe drept pe mama ei, aşa cum se părea că o făcea în ciuda impreciziei raţionamentului ei, atunci de ce Philippe Masterson a luat asupra lui o crimă comisă de Vera Farnol. Vera Farnol nu era nici un fel de rudă

cu el. Singura care conta pentru el, singura pe care o iubise, era Garda şi nu Patricia... Numai dacă... numai dacă el n-a minţit de la un capăt la altul, numai dacă el nu a avut pentru Garda nici cel mai mic sentiment, în realitate, fiind animat de o pasiune nebună pentru Patricia, pasiune care a generat dorinţa de a se sacrifica pentru a salva familia acestei tinere de ruşinea şi scandalul care o ameninţau.

Versiunea aceasta părea puţin credibilă.

— Patricia, am reluat eu, în noaptea aceasta, cînd v-am comunicat moartea lui Philippe Masterson şi voi toţi eraţi în anticameră, m-ai lăsat să cred că prevăzuseşi o altă moarte, dar nu aceea anunţată de mine. Ai vrea să-mi spui acum despre ce moarte era vorba ?

— Oh, e stupid, replică ea, dar în timpul petrecut închisă aici, în cameră, m-am gîndit la ceea ce v-am spus. Dacă Stînca constituia, într-adevăr, cauza pentru care mama şi-a pierdut din nou capul, de ce nu am putea admite că acelaşi lucru s-a întîmplat şi la al doilea urlet din această noapte ? La drept vorbind, eu... În sfîrşit, înţelegeţi, în mintea mea nu era nimic precis... încercam să înţeleg, tatonam şi... mă străduiam să cred că mă înşelasem... Dar în ceea ce îl priveşte pe Philippe, este ultimul căruia i-aş fi putut prevedea moartea !

— Aşa-i. Mai este un lucru pe care nu-l înţeleg prea bine. Ce spune mama dumitale atunci cînd bunica afirmă că a asistat la asasinarea unchiului dumitale ? Căci, nu ştiu dacă nu mă înşel, sînt sigur că bunica nu lasă să-i scape ocazia de a-şi spune povestea.

— Oh, ea crede că bunica este prada unei halucinaţii. Tata a făcut tot posibilul pentru a impune această concluzie, şi a reuşit să o convingă că vîntul şi ceaţa ne-au creat, mie şi bunicii, iluzia că am văzut ceva. Şi, cum eu nu vorbesc niciodată despre asta, cum bunica a făcut transpunerea aceea de persoane despre care v-am vorbit, mama consideră lucrurile ca foarte normale, mai ales că tata i-a povestit cum, întorcîndu-se acasă, îl întîlnise pe unchiul pe drum mergînd pe jos către gară, că s-a

oprit pentru o clipă ca să vorbească cu el şi că el s-a oferit să-l ducă cu maşina.

M-am ridicat şi am prins-o de mîini pe fată.

— Ascultă, Patricia, i-am spus, vreau să-ţi spun ceva care, sper, te va reconforta şi-ţi va linişti sufletul. Philippe Masterson mi-a mărturisit că el a omorît-o pe Garda !

M-am uitat cu atenţie la ea în timp ce-i vorbeam, pentru a vedea reacţiile produse. Imediat muşchii feţei s-au destins, nervozitatea a dispărut dintr-o dată şi i-am simţit mîna lăsîndu-se moale într-a mea.

— Oh, dacă ar fi adevărat ! — exclamă ea.

În realitate, ceea ce dorea ea cel mai mult, era să fie sigură că se înşelase bănuindu-şi mama şi nu să întineze memoria lui Philippe.

— Ai fi crezut posibil aşa ceva ? — am întrebat-o. Vreau să spun, l-ai fi bănuit pe Masterson capabil să facă aşa ceva ?

Şi-a strîns buzele şi a înălţat capul cu gravitate.

— Da. Oh, da, da, desigur... doar dacă ar fi ajuns la capătul puterilor... datorită unei groaznice gelozii, de exemplu.

În mare, era aceeaşi părere cu aceea exprimată de Victor.

— Ei bine, acum, am să te las, draga mea, am spus îndreptîndu-mă spre uşă. Cred că de data asta vei fi mai calmă şi ai să te poţi odihni puţin.

— Oh, da, da... mi-aţi luat o mare greutate de pe inimă ! — exclamă ea. La revedere, domnule Meech.

Odată ajuns în anticameră m-am simţit descumpănit. Trebuia sau nu să o închid pe Patricia în camera ei ? Pînă la urmă am hotărît că era mai bine s-o închid şi, cu multe precauţii, încercînd să nu audă, am întors cheia în broască. Apoi, tiptil, am străbătut anticamera şi m-am dus să bat la uşa mamei ei.

După ce mi-a răspuns şi am deschis uşa, am văzut-o părăsindu-şi chaise-longue-ul şi venind în întîmpinarea mea cu mîinile întinse şi scoţînd nişte exclamaţii atît de puternice, încît a trebuit să închid repede uşa după mine.

— Ei, domnule Meech ? Aţi găsit-o ? V-a vorbit ? Oh, domnule Meech, vă rog, nu vă lăsaţi influenţat de ceea ce v-a povestit. Trebuie să vă spun adevărul. Biata mea mamă şi-a pierdut minţile de mai mult timp şi nu mai are control asupra celor ce spune. Nu e nici un cuvînt adevărat...

Încercam să o fac să tacă făcîndu-i semne cu mîna şi căutînd să vorbesc eu, dar a fost zadarnic, căci ea continua fără să mă ia în seamă :

— Nici o vorbă nu-i adevărată din ceea ce povesteşte ea despre Creamer şi fratele meu. A murit în mod foarte natural... adică, vreau să spun că a murit departe de locurile astea, în nordul Canadei, în timpul unei expediţii pe care a făcut-o avîndu-l ghid pe Stutton.

Am reuşit pînă la urmă, să plasez şi eu cîteva cuvinte.

— Linişte, doamnă Farnol. Nu vă alarmaţi atît de tare. Mi-am dat perfect de bine seama că mama dumneavoastră nu este responsabilă de ceea ce spune, dar vă rog, să lăsăm deoparte pentru moment această problemă. Altul este motivul pentru care am venit să vă caut... Mi-aţi putea spune dacă vă amintiţi ce aţi făcut cu bileţelul acela care era agăţat pe uşa Gardei atunci cînd aţi urcat la ea să-i duceţi de mîncare ? Trebuie să vă mărturisesc că pînă acum nu l-am căutat şi m-am gîndit că aş putea cîştiga timp dacă v-aţi aminti ce s-a făcut cu el.

Se linişti pe dată şi rămase pe gînduri, pentru o clipă, ca şi cum ar fi reflectat.

— Cînd am coborît a doua oară, îmi răspunse ea, în sfîrşit, eraţi cu toţii pe punctul de a vă bea cafeaua... Ei bine... dacă nu mă înşeală memoria, am făcut biletul ghemotoc şi l-am aruncat in soba din sufragerie.

I-am mulţumit şi mă pregăteam să ies, cînd ea porni către mine şi mă prinse de mînă.

— Vă rog, domnule Meech, răspundeţi-mi... strigă ea, spuneţi-mi că nu credeţi nici un cuvînt din cele spuse de mama mea !...

Mi-am eliberat mîna, şi am îndepărtat-o cu mare blîndeţe.

— Pe cuvînt, doamnă Farnol, nu am avut timp pînă

acum să mă gîndesc la aceasta. Acum mă frămîntă alte gînduri. Lăsaţi-mă să plec ; vă promit să mă întorc imediat ca să stăm de vorbă.

Am părăsit camera cu o brutalitate pe care aţi putea-o considera cam exagerată, şi am încuiat uşa cu cheia, apoi, coborînd scara în grabă, am intrat în sufragerie şi am întors comutatorul. În şemineu, unde focul era pregătit dar nu era aprins, am găsit într-adevăr hîrtia mototolită, dar nu ruptă şi, cu toate că fusese scrisă cu creionul, am constatat că nu se ştersese. Scrisul nu avea nimic caracteristic şi nimic nu putea preciza că aparţine Gardei sau altcuiva.

„Vă rog să nu mă deranjaţi. Voi încerca să dorm. Dacă am nevoie de ceva voi suna."

Am urcat scara la fel de repede precum am coborît-o şi îndreptîndu-mă direct spre camera lui Masterson, am răsucit cheia în broască şi am intrat fără să bat. Stutton, îmbrăcat complet, era pe jumătate ascuns într-un nor de fum de ţigară ; se ridică imediat din fotoliul în care stătea, lîngă pat.

— Taci, Stutton. Caut ceva.

Apoi, fără să pierd o secundă, m-am apropiat de biroul aşezat între cele două ferestre. Dintr-o privire mi-am dat seama că nu erau aici decît coli de hîrtie pentru scrisori, plicuri nefolosite şi ustensile de scris. Atunci mi-am îndreptat atenţia spre dulapul de haine. Un costum de-al lui Philippe era suspendat aici. După ce am pipăit buzunarele, am găsit un carneţel cu adrese ; l-am examinat cu atenţie punînd alături bileţelul Gardei.

Nu sînt expert în scrisuri, dar am impresia că mă pricep un pic. Indiferent cine ar fi văzut cele două scrisuri ar fi fost frapat de similitudinea dintre adresele notate de Philippe în acest carnet şi cele două rînduri scrise în bilet.

Philippe a spus adevărul. El a scris rîndurile acestea... Şi eu ?.... Ei bine, eu mă aflam exact în punctul din care pornisem cercetările.

Capitolul XIII

RĂSĂRITUL

Încep să scriu acest ultim capitol lăsîndu-mă pradă unui curios amestec de emoţii contradictorii. Punînd mîna pe condei ştiu că, în cel mult trei-patru ore — cam acesta este timpul necesar pentru a scrie vreo douăsprezece pagini — voi termina povestirea mea. Şi totuşi, mai am atîtea lucruri de spus ! Cînd mă gîndesc la noaptea aceea. trăită acum o lună de zile, în pofida repeziciunii cu care s-au succedat evenimentele, mi se pare că n-a trecut mai mult de o oră între momentul în care am închis carneţelul lui Masterson şi acela în care descoperirea întregului mister mi-a apărut în minte, aproape în aceeaşi clipă cu ivirea zorilor. Pe cînd comparam acele scrisuri, n-aveam cum să ştiu că mă aflam atît de aproape de aflarea adevărului. De mai multe ori pe parcursul cercetărilor mele, crezusem că aş fi cîştigat teren, dar de fapt eram departe de a înţelege cît de logic şi cît de simplu se aşezau bucăţelele acestui joc al răbdării la locurile lor.

De ce oare mă încăpăţînam atît de tare să pătrund misterul unui lucru pe care nu-l înţelegeam deloc : creierul omului ? De ce nu mă mulţumisem cu mărturisirea lui Philippe Masterson ? De ce să caut complicaţii inutile ?

Dar să ne întoarcem acolo unde am rămas.

Era deja ora patru dimineaţa.

Trecuseră exact şase ore din clipa în care bătusem la uşa cupolei strigînd-o pe Garda, în timp ce şuieratul vîntului ce trecea prin fereastra deschisă îmi ajungea la urechi.

Peste o oră trebuia să răsară soarele.

Aveam în mînă dovada că Masterson scrisese biletul Gardei aşa cum îmi spusese. Desigur, părea destul de uşor de admis că ceea ce îmi povestise era cel mai simplu mod de a explica cele întîmplate, şi totuşi îndoiala per-

sista în mine. mai ales de cînd Patricia mă ajutase să descopăr anomaliile familiei sale.

Cu hîrtiuţa şi carneţelul în mînă, reflectam. Atunci, pentru prima oară, am început să întrevăd drumul pe care trebuia s-o pornesc, deşi nu ştiam încă prea bine ce va urma. De aceea voi abandona pentru moment această idee şi mă voi întoarce la scurta întrevedere avută cu Stutton.

Cînd m-am întors cu faţa spre el, la cîteva secunde după ce am comparat scrisurile, el se afla tot în picioare, în acelaşi loc lîngă pat. Numai că îşi stinsese ţigara.

Am băgat în buzunar carneţelul şi hîrtia şi m-am apropiat de el. Avea încheietura bandajată şi, uitîndu-mă la mîna lui pusă pe dunga pantalonului în cea mai corectă ţinută de servitor de casă mare, am constatat că îşi agita degetele, frecîndu-le nervos între ele.

— Ia loc, Stutton, i-am spus.

— Aş prefera să rămîn în picioare, domnule, dacă nu vă deranjează, murmură el.

— Ia loc, am repetat, mai imperativ de această dată.

Nu mă gîndeam că mă va ataca dar consideram că era mai bine să stea într-o poziţie puţin favorabilă. S-a supus fără entuziasm şi şi-a aşezat mîinile pe genunchi frecîndu-şi mereu degetele.

M-am postat în faţa lui, cu picioarele depărtate, cu mîinile la spate şi cu trupul aplecat în faţă.

— Stutton, l-am întrebat scurt, de ce l-ai omorît pe Philippe Masterson ?

Ochii lui erau aţintiţi asupra mea.

— Nu l-am omorît pe Philippe Masterson, domnule, îmi răspunse cu o voce aproape normală.

Am dat din cap pentru a face să înţeleagă cîtă valoare aveau pentru mine negaţiile lui şi am reluat pe acelaşi ton:

— De ce m-ai atacat cînd am ajuns pe plajă după ce am părăsit cărarea de pe faleză ?

Pentru a doua oară, mi-a răspuns:

— Nu v-am atacat, domnule.

— Ascultă, Stutton; întreci măsura, e prea de tot, am exclamat. Nici o minciună nu te va scoate din încurcătură. Cît despre devotamentul pe care-l arăţi nu-i va putea fi de nici un ajutor stăpînului dumitale.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, domnule.

Am făcut un pas spre el.

— Bine. Să trecem la altceva. Mai întîi am să-ţi spun că nu te cred vinovat de moartea domnişoarei Garda Lawrence. Misterul acesta este dezlegat, şi, din acest punct de vedere, te consider în afară de cauză. Pe de altă parte, ieri seară, puţin înainte de ora zece, ai plecat cu maşina să-i duci de mîncare doamnei Darlow, nu-i aşa ?

Nu răspunse.

— Oh, poţi vorbi în voie, dă-i drumul. Îţi repet că acum este prea tîrziu pentru a nega. Ştiu totul despre doamna Darlow... Hai spune !... De ce ai urcat în cupolă în timpul vizitei făcute în casa cealaltă ?

Rămase mult timp tăcut, apoi păru să ia o hotărîre şi începu să se explice:

— Am urcat ca să-i telefonez domnului Farnol, spuse el. Aşa fac de fiecare dată cînd ea se află acolo, ca să-i spun domnului Farnol că i-am dat să mănînce şi că nu duce lipsă de nimic. Dar cum aţi aflat, domnule, că am fost în cupolă ?

— Ţii minte că m-am dus pe plajă; deci, pe drum, am observat lumina din cupolă... Ce importanţă are ? Lasă-mă să continui. Atunci te-ai întors cu maşina şi ai ajuns înaintea mea, adică înainte de ora zece; pe urmă te-ai dus la culcare. Cred că ai spus adevărul cînd ai declarat că ne-ai auzit mişcîndu-ne de colo-colo la etaj după ce descoperisem asasinarea domnişoarei Lawrence. Sînt convins că nu te-ai sculat decit atunci cînd ai auzit stînca urlînd şi cînd am venit să te caut ca să mă duci la fermă. După întoarcerea noastră aici, ai rămas în bucătărie sau în camera ta pînă cînd ne-am întîlnit pe verandă. Era în

jurul orei unsprezece. Am stat de vorbă cîteva minute despre cealaltă casă, ai încercat să mă convingi să nu merg acolo spunîndu-mi că este închisă de mai mulți ani și că geamurile fuseseră chiar bătute în cuie. Acum aș dori să știu următoarele: cînd te-am părăsit, atunci cînd a venit șeriful, te-ai dus în camera ta să-i telefonezi domnului Farnol care era închis la etajul întîi și pe care eu îl căutam ca să-mi dea informații despre cealaltă casă goală ?

— Oh, nu, domnule. El...

— Asta-i, am exclamat. El ți-a telefonat cam după o oră. El te-a prevenit că îl determinasem să-mi dea cheia și că plecasem deja înspre plajă. Așa e, nu ?

Fruntea îi lucea de transpirație și mărturisi, cu o voce nesigură, aproape bîlbîindu-se:

— Ei, da, da... dom... domnule.

— Și ți-a mai spus să mă urmărești și să-mi dai în cap dacă descopăr că soacra lui este închisă acolo !

— Oh, nu, domnule ! — protestă Stutton. Nu, mi-a zis așa ceva ! E drept că mi-a spus să vă urmăresc, asta da. Dar eu i-am amintit că bătrîna doamnă, sigur dormea dusă, pentru că i-a pus un somnifer în mîncare, așa cum făcea întotdeauna cînd erau musafiri în casă și că, în afară de asta, toate camerele erau încuiate cu cheia și nu aveați de unde ști că se află cineva în una dintre ele, chiar dacă ați fi cotrobăit peste tot.

— Atunci de ce m-ai atacat ? — am reluat eu.

A urmat din nou o pauză lungă încît am crezut că nu va mai spune nimic, dar m-am înșelat și de această dată :

Ridică din umeri ca și cum ar fi renunțat să mai caute vreo minciună și spuse:

— Cred că vă pot explica totul.

— Este exact ceea ce-ți cer, am replicat.

Se așeză din nou pe marginea fotoliului, își puse iar mîinile pe genunchi exact în poziția în care le ținuse mai înainte și se aplecă puțin în față.

— Ce ştiţi despre mine ? — mă întrebă el. Vreau să spun... motivele pentru care mă aflu aici ?

— Ştiu mai multe decît îţi închipui, răspunsei ; în orice caz, atît de multe, încît sînt sigur că te gîndeai mai degrabă la salvarea ta, decît a lui Farnol.

— Chiar asta voiam să spun, reluă el. Ei bine, domnule, cînd am ajuns la casă... (aveam zece minute întîrziere faţă de dumneavoastră; şi eu am venit tot pe plajă, pentru că, dacă aş fi luat maşina, m-aţi fi văzut venind)... în momentul acela dumneavoastră eraţi deja în cupolă.

— Aşteaptă, l-am întrerupt, urmărind să aflu cu precizie momentul în care sosise. M-ai văzut spărgînd unul din geamurile de la cupolă cu bastonul şi ai văzut cînd mi-a căzut bastonul ?

— Nu, îmi răspunse. Am văzut geamul spart cînd am ajuns sus ; am încercat să-mi aduc aminte dacă-l găsisem tot aşa cînd venisem mai înainte, şi mi-am spus că doar vîntul puternic făcuse asta.

Deci Masterson sosise înaintea lui. Cînd Stutton a apuns la rîndul său, probabil că Masterson îmi dădea explicaţii în cupolă.

— Continuă, i-am spus.

— Ei bine, am aşteptat în drum, cît mai ferit, încercînd să văd ce se întîmpla sus şi am încercat să-mi fac un plan de acţiune. Atîta vreme cît dumneavoastră rămîneaţi în cupolă eram liniştit, ştiam că nu aveam de ce să mă tem... Am aşteptat cam zece minute...

— Nu ai auzit voci?

— Nu. Zgomotul valurilor era prea puternic ca să mai pot auzi ceva... Numai că, după acest răstimp — în care presupun că aţi stat jos — v-aţi ridicat şi v-am văzut silueta profilîndu-se în lumină. Atunci mi-am dat seama că veţi ieşi din cameră şi veţi coborî scara. M-am ascuns într-un boschet, în josul falezei, şi am aşteptat... Oh, nu prea multă vreme, de această dată. După o clipă... poate că exagerez puţin, (dar în orice caz, mi s-a părut foarte puţin) aţi ieşit din casă alergînd în mare viteză şi aţi por-

nit-o pe cărare. Ceea ce m-a frapat, nu știu dacă vă dădeați seama, era faptul că vorbeați singur, cu voce tare.

— Mi se întîmplă adeseori așa ceva, am spus precipitat, dar nu-mi aduc aminte să o fi făcut atunci. Continuă, Stutton !

— Cînd ați ajuns în dreptul meu, am putut auzi ce spuneați. Spuneați : „Asta o să-l coste spînzurătoarea ! Asta o să-l coste spînzurătoarea !".

— Drace ! am exclamat. Vorbeam despre Masterson. Chiar atunci îmi mărturisise că el o omorîse pe Garda.

— Oh ! făcu Stutton nedumerit. Ei bine, habar n-aveam de asta pînă acum. Din contră, mi-am închipuit că o văzuseți pe bătrînă și că ea v-a spus că Farnol îl omorîse pe fiul ei, așa încît eu am crezut că vă grăbiți să-l arestați. În clipa aceea m-am văzut atîrnînd în ștreang alături de Farnol, el pentru ceea ce făcuse și eu pentru mărturie mincinoasă sau poate complicitate. Dumneavoastră v-ați împiedicat și v-ați aplecat să vă luați bastonul și am crezut că m-ați văzut... Apoi nu mai știu exact ce s-a întîmplat în capul meu că m-am repezit și v-am smuls bastonul din mînă, apoi v-am lovit cu el. Cînd mi-am dat seama de ceea ce făcusem, m-am îndepărtat pe plajă, cam la vreo cincizeci de metri. M-am oprit și am încercat să pun nițică ordine în capul meu. Am hotărît că cel mai bun lucru era să mă întorc direct acasă și să-i povestesc totul lui Farnol, mai ales că nu știam dacă v-am omorît sau nu. Ceea ce am și făcut ; numai că mi-a luat cam mult timp pentru că din trei în trei pași mă opream întrebîndu-mă ce avea să se întîmple... Simțeam nevoia să mă întorc... la un moment dat, chiar am făcut cîțiva pași... dar pînă la urmă am revenit la primul meu gînd și m-am îndreptat spre casa lui Farnol...

S-a oprit, respirînd greu.

— Stutton — i-am spus după un moment — ai putea să juri că-mi spui adevărul și că nu ai intrat în casa cealaltă, goală, după ce m-ai lovit cu bastonul ?

— Oh, asta da, vă jur ! Vă jur în fața lui Dumnezeu că m-am întors direct acasă. Dar, odată ajuns aici, am fost obligat să mă ascund în boscheți, așteptînd momentul prielnic ca să mă strecor înăuntru, pentru că agentul șerifului patrula în jurul casei. Am așteptat astfel cam un sfert de oră cînd, deodată, am auzit zgomotul unei mașini ce venea pe drum.

— Eram eu și șeriful.

— Da, numai că eu nu știam asta... Agentul a auzit și el zgomotul, așa încît a făcut cîțiva pași înspre drum și eu am profitat că era întors cu spatele și am fugit pe scara de la terasă. Din nefericire el m-a auzit și s-a întors alergînd către mine. Nici nu a ajuns pînă la ușă că a și tras asupra mea. Apoi, știți ce s-a întîmplat : glonțul mi-a atins încheietura mîinii și eu am aruncat bastonul asupra lui... Chiar îmi aduc aminte că eram foarte uimit că-l mai aveam în mînă... nici n-aș mai fi crezut; aveam mintea răvășită...

— Și pe urmă ? Ai intrat în casă și ai creat impresia că tocmai te îmbrăcai, nu-i așa ?

— Da... Oh ! Sper ca cel puțin să mă credeți pe cuvînt, domnule Meech, pentru că în orice caz, eu, pînă acum, nu am omorît pe nimeni.

Mi-am dus mîna la ceafă, cu un gest grotesc.

— Puțin a lipsit, prietene, recunoaște !.. Ei bine, da, te cred... pînă la proba contrarie.

Se tînguia că o luase razna... Ei bine, ce puteam spune în momentul acela ? Ei, da ! Era deci ca un pariu. Tot ceea ce descoperisem pînă atunci, încetul cu încetul, nu-mi servea decît să-mi dau seama că problemele considerate de mine ca foarte importante trebuiau acum eliminate, iar cele cu adevărat importante le lăsasem de-o parte.

L-am părăsit pe Stutton închizînd ușa cu cheia și în întunericul anticamerei m-am sprijinit de perete, forțîndu-mă să pricep totul cît mai corect.

Poate că, așa cum aveam obiceiul, să-mi fi exprimat gîndurile cu voce tare, sau poate că eram foarte aproape

de ușa Verei și nu-mi dădeam seama... Am auzit-o bătînd în ușă și strigîndu-mă cu voce dulce, dinăuntru:

— Domnule Meech ! Dumneavoastră sînteți, domnule Meech ?

Am ieșit din visare și m-am apropiat.

— Da, doamnă Farnol ?

— Nu vreți să intrați o clipă ? Doresc din tot sufletul să vă vorbesc !

Vă mărturisesc că nu aveam nici un chef pentru o astfel de întrevedere. Știam că va trebui să o întîlnesc mai devreme sau mai tîrziu, dar aș fi preferat să mai aștepte puțin. Totuși...

— Așa să fie, am decis eu întorcînd cheia și deschizînd ușa. Nu cred că avem prea multe lucruri să ne spunem.

Era îmbrăcată cu același capot negru cu auriu și era la fel de palidă.

I-am tăiat scurt seria de întrebări cu care m-a asaltat și, luînd-o de mînă, am condus-o la fotoliul ei, după care m-am așezat pe același taburet pe care stătusem cu cinci ore mai înainte !

— Vă rog, doamnă Farnol, am protestat eu, nu mă mai întrebați nimic referitor la mama dumneavoastră. Am văzut-o, am vorbit cu ea și se înțelege de la sine că nu am dat crezare celor spuse cu privire la soțul și fratele dumneavoastră.

— Oh ! răsuflă ea ușurată, oh !...

Începu să plîngă în hohote. Erau lacrimi de ușurare, lacrimi de recunoștință, mult mai abundente decît sînt de obicei lacrimile de bucurie. Își ascunsese fața într-o batistă și își scutura umerii suspinînd.

Îi șopteam : „Haideți, doamnă Farnol !“, „Vă rog, doamnă Farnol“ și alte astfel de cuvinte lipsite de sens încercînd să o calmez, dar nu reușeam. Nu se opri decît atunci cînd își epuiză șuvoiul de lacrimi și căzu vlăguită pe perne. Ținea ochii întredeschiși și respira rar și adînc.

Am rămas aşa, mînă în mînă, faţă în faţă, cam cinci minute, care mi s-au părut secole. Desigur că ea nu se gîndea la nimic ; cît despre mine, eu mă gîndeam la...

Oh, cum să mă justific în ochii dumneavoastră cînd vă voi spune ce am făcut ? Dumnezeu mi-e martor că nu m-am putut stăpîni. În clipa aceea mi s-a părut o tentativă justificată, singura capabilă să-mi aducă unele lămuriri. Am crezut că asumîndu-mi acest risc nu voi ieşi din domeniul logicii. Dar, vai, dacă aş fi ştiut atunci cît de tare mă înşelasem !

Am luat hotărîrea să o hipnotizez !

Hipnotismul mă preocupase cu adevărat. Cunoşteam destul de bine tehnica şi chiar în tinereţe făcusem cîteva experienţe de senzaţie la vremea aceea. Să nu credeţi că eram expert în materie, dar nădăjduiam să reuşesc să o arunc pe Vera în acea stare de inconştienţă în care, fără îndoială, personalitatea ignorată să iasă la iveală, al doilea *Eu* al său, dacă vreţi, acela care o făcuse să-l împingă pe fratele ei de pe faleză. Dacă reuşeam, puteam să o interoghez şi să ştiu dacă într-adevăr ea urcase în cupolă şi dacă...

Ce rău i-ar fi putut face atît timp cît eu eram foarte atent şi pregătit să întrerup experienţa la cel mai mic semn că lucrurile ar lua o întorsătură proastă ?

Ce imbecil, ce orb eram !

— Vera, am şoptit aplecîndu-mă asupra ei.

Ea deschise ochii şi, îi fixă pe mine. Redeveniseră calmi şi ascultători.

— Vera, draga mea Vera, vreau să te odihneşti, am continuat încercînd să-mi păstrez în voce un accent cît mai monton şi cît mai egal. Vreau să te ajut să-ţi alungi din minte amintirea celor întîmplate. Vreau să dormi, Vera, nu un somn obişnuit, ci un somn perfect care îţi va aduce uşurarea şi uitarea... O să-mi dai mie toate neliniştile, iar eu îţi voi da în schimb odihna... o adevărată odihnă... Nu ai fi fericită să cunoşti un astfel de repaus ?

Schiţă un gest cu capul ca pentru a aproba.

— Deci, priveşte-mă... priveşte-mă drept în ochi şi nu te mai gîndi la altceva, ci doar la acest repaus... la acest repaus... la acest repaus.

Am avut impresia că, încet-încet, tic-tac-ul pendulei de argint de pe noptieră, devenea tot mai lent, tot mai zgomotos pe măsură ce eu reuşeam să imprim vocii mele acelaşi ritm cu al său şi să-mi pronunţ cuvintele în aceeaşi cadenţă în care pendula număra minutele... mereu aceleaşi cuvinte care reveneau ca un lait motiv.

O dată sau de două ori am văzut-o mişcîndu-se sub privirea mea. O dată sau de două ori am văzut-o închizînd ochii. Dar, pentru că nu voiam ca ea să închidă ochii ca atunci cînd doarme în mod natural, am constrîns-o să-i deschidă, apoi, la fel ca mai înainte, mi-am reluat litania întreruptă.

Teoretic, trebuie să-ţi concentrezi toate gîndurile asupra subiectului pe care vrei să-l hipnotizezi ; dar mie-mi era absolut imposibil. După un minut mintea îmi zburase în altă parte. Încetasem să o mai văd pe femeia ce stătea nemişcată în faţa mea ; tot felul de imagini îmi treceau prin faţa ochilor. Ba o vedeam pe Patricia, sprijinită între perne, ai cărei ochi îmi reproşau că fac o treabă funestră, folosind revelaţiile pe care ea mi le făcuse cu o încredere atît de generoasă. Ba o vedeam pe Vera, aşa cum o cunoşteam, dar cu mentalitatea unei persoane absolut străine, urcînd scara de la cupolă şi intrînd în camera unde se afla întinsă în pat Garda, bolnavă. Ba îmi apărea chiar Philippe Masterson făcînd acelaşi lucru de la un capăt la altul. Aceste imagini se suprapuneau atît de tare încît, fără să vreau, clipeam repede din ochi.

Orice ar fi fost, acest lucru trebuia evitat ! Dimpotrivă, trebuia să-mi menţin privirea constant afundantă în ochii Verei. Nici măcar o secundă nu trebuia să-mi întrerupt repetarea monotonă a cuvintelor, ce ieşeau din gura mea exact în ritmul bătut de pendulă. Din nefericire, aşa cum se întîmplă destul de frecvent atunci cînd întreaga ta voinţă se străduieşte să urmeze cadenţa unui zgomot, pierdeam din cînd în cînd ritmul, percepînd tot

felul de note sincopate, sacadate, neregulate care mă exasperau. Era așa de enervant că ajunsesem să nu mai pot asculta, să caut în jur un alt zgomot care să-mi poată oferi cadența dorită. Încet-încet, inconștient auzul meu recepționă vuietul surd și regulat al valurilor care se spărgeau la poalele falezei.

„Re-paus... Re...paus... Re...paus..."

Substituirea s-a produs fără știrea mea. Vuietul mării a acoperit, tic-tac-ul pendulei care s-a șters din mintea mea.

Pînă la urmă — o eternitate de cînd începusem — am schimbat tema :

— Vera a plecat... am continuat eu. Vera aceea pe care o cunoaștem noi a plecat... Cealaltă Vera se trezește... Vera care dormea, se trezește acum... Fosta Vera... Vera pe care noi nu o vedem, se trezește... Se trezește și-mi va vorbi.... Vera cea ascunsă este aici... Ea este aici... Nu se va mișca, dar îmi va vorbi... Îmi va spune : „Sînt aici".

— Sînt... aici, rosti anevoie buzele femeii aflată în în fața mea.

Pot să jur că vocea ei surdă nu semăna deloc cu a Verei.

Ajunsesem acolo unde doream.

M-am aplecat mai mult asupra ei.

— Ascultă bine, a doua Vera ! Acum... unsprezece... ani... Acum... unsprezece... ani...

Un tremur o străbătu din cap pînă-n picioare.

— Acum...unsprezece... ani. Îl detestai pe fratele dumitale... L-ai împins de pe faleză... Adevărata Vera nu știe acest lucru... Adevărata Vera nu știe că există o altă Vera... Dumneata l-ai împins jos de pe faleză... Nu-i așa că-i adevărat ? Dumneata l-ai împins de pe faleză ?

Repetam fără încetare aceste cuvinte femeii așezate în fața mea care tremura mereu — menținîndu-i ochii înfundați în ai mei.

Pînă la urmă, surd, un cuvînt scapă din gura ei părînd că vine de foarte departe.

— Da.

Oh, ce bucurie delirantă a triumfului puse stăpînire pe mine ! Doar eu, prin simpla forță a voinței mele, reușisem să o fac să trăiască pe această a doua personalitate care apărea doar din cînd în cînd, doar pentru citeva secunde, și care, în tot restul timpului rămînea sub intreaga dominație a adevăratei Vera. Această a doua personalitate nu era un om nou creat de mine, era doar un suflet ignorat pe care l-am smuls din obscuritatea in care căzusem pentru a-l aduce la lumină, a-i da facultatea de a vorbi, de a evoca amintirea unei drame petrecute de mult, la malul mării.

Din nou m-am aplecat asupra femeii din fața mea.

— Ieri... ieri după-masă, tu, a doua Vera... Ieri după-masă, ai urcat în cupolă... Ai urcat în cupolă... Nu-i așa ?...

— Da, făcu din nou vocea surdă și îndepărtată.

— ...Și ai ucis... Ai urcat în cupolă și ai ucis-o pe Garda Lawrance.

— Oh !

Aș vrea să știu vreo onomatopee destul de puternică pentru a vă face să înțelegeți cum au sunat in urechile mele strigătele îngrozitoare în această cameră, în timp ce Vera a sărit în picioare și și-a băgat mîna în păr urlînd, îngrozită :

— Nu ! Nu ! Nu !

M-am dat înapoi un pas. Eram consternat. Simțeam că înnebunesc...

Ce făcusem, oh, Doamne !

— Nu ! Nu ! — continua să urle fără încetare smulgîndu-și părul. Oh, nu, nu, nu am făcut așa ceva ! Nu, nu am făcut așa ceva !

Atunci cînd mi-am recăpătat glasul și am încercat să o fac să tacă, mi-a strigat cu brutalitate, în față, cu o voce înăsprită, pe care nu i-o auzisem pînă atunci :

— Vă închipuiați că dormeam ! Vă închipuiați că eu...

— Vera ! am spus. Vera !

În același moment se auziră lovituri puternice în ușa camerei de alături și, dominînd zarva, s-a făcut auzită vocea lui Farnol strigîndu-mi numele, pe acela al soției sale și un ordin imperios : „Lăsați-mă să intru !"

— Fratele meu ! — bîlbîia Vera. Este deci adevărat că eu l-am omorît pe fratele meu ?

— Vera ! Vera ! — imploram eu.

Era tot ce puteam spune.

— Da ! da ! L-am omorît ! Desigur, dumneavoastră ați spus adevărul !

— Lăsați-mă să intru ! Lăsați-mă să intru ! — se auzea vocea lui Farnol și, în pofida distanței, i se putea sesiza neliniștea.

În zăpăceala mea, am alergat la ușă, am deschis-o cu brutalitate, pentru ca apoi să-mi revin și să încerc să descui ușa lui Farnol, gemînd, și repetînd : „Farnol... Ce-am făcut ? Dumnezeule, ce am făcut ! Dumnezeule, ce am făcut ?". În cele din urmă am reușit să învîrt cheia. Clanța mi-a fost pur și simplu smulsă din mînă de către Farnol care, după ce m-a împins cu atîta putere de era gata-gata să mă dărîme, s-a năpustit ca un nebun în anticameră, și de acolo în camera soției sale.

— Vera ! Vera ! — l-am auzit strigînd. Vera ! Oprește-te ! Așteaptă !

Deodată, dominînd hărmălaia care umplea acum casa, căci toți ceilalți începuseră să bată în ușile lor strigînd unul mai tare ca altul, se făcu auzită vocea neliniștită a unui bărbat. Atunci revenindu-mi în fire, din doi pași am fost la fereastra camerei lui Farnol, pe care am deschis-o rapid, tocmai la timp ca să o văd pe Vera în picioare la capătul acoperișului verandei agitîndu-și mîinile deasupra capului cu gesturi necontrolate, tocmai la timp ca să îl văd pe Farnol sărind pe fereastra de alături și străbătînd într-o clipă spațiul care îl separa de soția sa.

Dar era deja prea tîrziu.

*
* *

Cele citeva minute de calm relativ care au urmat scenei pe care am descris-o mai sus mi-au lăsat o impresie atit de groaznică, încît nu mă pot hotărî nici să vorbesc despre cele văzute, nici să notez vreun detaliu mai special din haosul amintirilor. Am încă în faţa ochilor imaginea corpului sfărîmat de stîncile peste care veneau să se spargă valurile într-un muget continuu; se mai perindă şi alte scene fugare: Farnol, palid la faţă, aplecat asupra Verei; Patricia şi Victor, cu privirile îngrozite, împietriţi, în muţenia gravă a tinerilor; resimt şi acum în umeri pumnul lui Farnol, iar în muşchi efortul disperat de a-l evita. Să nu-mi cereţi însă să vă spun mai multe, căci nu o voi putea face.

Ajuns la acest punct al povestirii mele, nu mai am decît o dorinţă: să fiu singur, aşa cum am vrut şi atunci, singur în toiul nopţii, afară pe plajă, şi să merg, să merg tot înainte, pînă unde mă vor duce picioarele, ca să scap de gîndurile nebune ce mă asaltau. De altfel asta am şi făcut de îndată ce mi s-a ivit ocazia şi imediat ce mi-am dat seama că Farnol nu mai era în stare să-mi asculte explicaţiile şi nici eu să i le dau.

Aşa că am coborît din nou cărarea care ducea spre plajă. Am început să merg pe nisipul atît de cunoscut mie acum. Se iveau zorile. Marea începea să aibă reflexe asemănătoare gheţii, iar un alb splendid cuprindea încetul cu încetul valurile înalte care alergau să ia cu asalt malul. Am văzut trei pescăruşi zburînd în cerc deasupra apei şi am simţit în nări miros de iarbă de mare, şi în gură gustul amar al stropilor de apă.

Iar eu, eu omorîsem o femeie! Împinsesem o nefericită la sinucidere căutînd cu stîngăcie să pătrund un secret de care nu aveam dreptul să mă ating! De fapt, cum s-au petrecut toate acestea? Habar nu avem. Se prefăcuse tot timpul că era adormită, cu scopul de a afla

ce aveam să-i spun și ce voiam să fac ? Sau exista într-adevăr o a doua Vera care venise pentru o clipă și spusese : „Sînt aici", după care plecase imediat, o a doua Vera a cărei existență era necunoscută primei, așa încît atunci cînd eu vorbisem adevăratei Vera despre fratele ei, aceasta își dăduse seama ce făcuse cealaltă ? Nu știu. Dar indiferent de ceea ce s-a întîmplat, oare de ce procedasem astfel ? De ce oare dorisem să caut mai departe atîta vreme cît vinovăția lui Masterson mi se arăta atît de limpede ? Oare nu mă cunoșteam destul de bine ca să las lucrurile în stadiul în care erau ? Sau devenisem prea bătrîn pentru asemenea cercetări ?

Mergeam, mergeam mereu, cu nisipul plajei de o parte și valurile de cealaltă, sub un cer care devenea cu fiecare minut mai luminos.

Aveam impresia că și ideile deveneau tot mai clare cu fiecare clipă care trecea.

Deodată am auzit o voce care mă striga pe nume.

M-am oprit. Nu mi-am dat seama că parcursesem o distanță atît de mare și că ajunsesem deja la cea de a doua limbă de pămînt, adică pe plaja celei de a doua case. În susul cărării, Caswell, celălalt agent al șerifului, mă striga, agitîndu-și mîinile :

— Domnule Meech !

I-am răspuns și eu prin semne, așa că a început să coboare cărarea spre mine. L-am așteptat. În definitiv, aveam o sarcină de îndeplinit și, fără îndoială, nu o voi putea duce la capăt ținîndu-mă la distanță de toată lumea.

— Bună ziua, domnule Meech, îmi zise Caswell.

— Bună ziua, Caswell, i-am răspuns cu o oarecare cordialitate. Ce e nou ?

— Absolut nimic, domnule Meech. De cînd au plecat doctorii, aici e liniște ca în mormînt. Jos, s-a întîmplat ceva ?

Dacă se întîmplase ceva ? ! Dumnezeule ! Mă întreba dacă se întîmplase ceva !

— Da, i-am răspuns. Nu-mi cere însă să-ţi spun acum despre ce e vorba. De altfel, nu prea s-au lămurit lucrurile.

Am ridicat privirea spre ferestrele cupolei goale şi am văzut imediat geamul spart, ceea ce mi-a amintit accesul meu de furie împotriva asasinului Gardei.

— Spuneţi-mi, domnule Meech, credeţi că voi fi schimbat din post curînd ? Mor de foame. Nu ar fi posibil să mă înlocuiască Hackett şi să mă trimiteţi pînă la Farnol, ca să pot mînca ceva ?

— Păi... ba da, i-am răspuns. Şi apoi, acum că s-a luminat, nu mai este nevoie ca cineva să rămînă aici. Aşa că, dacă doreşti, te poţi întoarce acolo ; îi vei spune lui Gallant că eu ţi-am dat voie ; ... asta în cazul în care nu ţi-e greu să faci drumul pe jos.

— Deloc, afirmă el. Mulţumesc mult, domnule Meech. Plec imediat.

Îmi făcu semne de rămas bun şi, cu mîinile în buzunare, porni de-a lungul plajei.

Apoi, l-am văzut oprindu-se brusc şi, întorcîndu-se spre mine, îmi arătă ceva.

— Oh, domnule Meech, strigă el. Iată ceva ce am uitat să vă dau. Este a dumneavoastră această lanternă, nu-i aşa ?

Am alergat spre el.

— Da. Unde ai găsit-o ?

— Oh, o am de mai multă vreme. Am băgat-o în buzunar şi am uitat de ea.

— Aha !... Dar de unde o ai ? Ai găsit-o undeva ?

Mă privi mirat.

— Nici vorbă ; cum, nu vă amintiţi ? Noi v-am luat-o din mînă.

— Care „noi" ?

— Şeriful şi cu mine.

— Unde ? Cînd ?

— Cînd v-aţi pierdut cunoştinţa... după ce aţi fost lovit la cap... Cînd v-am găsit pe scară şi v-am adus în salon.

— *Cînd m-ați găsit pe scară ?*

— Da... Erați prăbușit cît sînteți de lung pe scări. Acolo ați fost atacat, nu-i așa ?

O, nu, imbecilule !... Îmi venea să plîng de furie... Fusesem atacat la capătul de jos al cărării, și nu în casă... Iar lanterna mea se afla sus, în cupolă, și nu în mîinile mele !... Aceasta înseamnă că după ce am fost lovit cu bastonul, m-am ridicat și m-am întors să-mi iau lanterna ! Inconștient, am urcat din nou scara și am intrat în cupolă...

Afurisit fie acest aer proaspăt de dimineață, care mă face să raționez cu atîta luciditate !

Și să fie de trei ori afurisită această lanternă orbitoare, care mă făcea să înțeleg pentru prima dată că cel care răzbunase moartea dragei mele Garda, nu a fost altcineva decît... eu însumi.

Capitolul XIV

STÎNCA URLĂ PENTRU ULTIMA DATĂ

„M-am întors la locul crimei, și vîntul continuă să bată cu aceeași violență."

Cu această frază mi-am început povestirea și tot cu aceasta încep următoarele cîteva rînduri de concluzii, căci nu este vorbă în vînt cînd se spune că un criminal revine totdeauna la locul unde a înfăptuit nelegiuirea. Din nou, de la înălțimea acestei cupole, și chiar din

această cameră, unde cuțitul, instrument al mîniei și al răzbunării, a tăiat gîtul lui Masterson, privesc coasta sălbatică, asaltată de valuri furioase. Văzînd acolo jos, la capătul celălalt al plajei, casa aceea, identică cu aceasta, mă întreb dacă mîinile diabolice care le-au construit pe amîndouă, cunoșteau care va fi într-o zi destinul lor sinistru.

A trecut o lună. Am trăit aici ; am trăit în altă parte ; am făcut tot ce se putea imagina pentru a mă determina să hotărăsc ce trebuia făcut. În tot acest timp, am lăsat problema noastră să treneze în voia soartei... fără rezultat... fără rezolvare... ba cerîndu-i lui Farnol permisiunea să locuiesc în această cameră, ca să pot gîndi și munci, ba rugîndu-l să povestească în scris tot ce își amintea, pretinzînd că aceasta m-ar fi ajutat să-mi îndeplinesc misiunea.

Însă, în numele lui Dumnezeu, ce hotărîre să iau ? Să mă denunț ? Să spun adevărul ? Să accept dinainte toate consecințele unei fapte comise sub imperiul a ceea ce doctorul Bernd numea „curentul inferior al spiritului“ ? Sau, pur și simplu, să aștept și să trăiesc cei cîțiva ani care mi-au mai rămas cu gîndul că poate am trimis la moarte Dumnezeu știe cîți oameni care omorîseră în aceleași condiții ?

Orice s-ar întîmpla mai tîrziu, un lucru trebuie să-l fac acum : să scriu, la fel de exact și de cinstit ca și cum ar fi vorba de testamentul meu, povestea a tot ceea ce s-a întîmplat, de la început pînă la sfîrșit, pentru ca explicarea misterului să fie cîndva făcută publică.

Această sarcină este deja îndeplinită, iar de cînd am înfăptuit-o îmi simt cugetul mult mai liniștit și am impresia că nu peste mult timp voi putea în sfîrșit lua o hotărîre.

Pînă atunci însă, iată că în noaptea aceasta o furtună groaznică face ravagii, iar vîntul suflă dinspre larg cu o forță năprasnică. Stăm așezați în jurul focului. Nu am mai rămas decît trei în casa lui Farnol. El a ple-

cat în oraş, iar familia Saint-John s-a întors acasă. Stăm şi discutăm... nici nu mai ştiu exact despre ce... Deodată Stînca începe brusc să lanseze urletul său tînguitor, sfîşietor. Victor o strînge pe Patricia în braţe, în timp ce eu sar în picioare şi-mi bag degetele în urechi ca să n-o mai aud.

Ce mai poate oare să prevestească ?

ÎN CURÂND ÎN EDITURA Z

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z

ALISTAIR MAC LEAN — UNDE SE AVÂNTĂ VULTURII

ROSS MAC DONALD — COASTA BARBARĂ

RAYMOND CHANDLER — AVANTAJ MARLOW

ERIC AMBLER — UN SICRIU PENTRU DIMITRIOS

ÎN EDITURA Z AU APĂRUT

ÎN COLECȚIA ENIGMA Z

PETER CHEYNEY — ULTIMUL PAHAR

PETER CHAMBERS — VORBEȘTE-I DE RĂU PE MORȚI

RAYMOND CHANDLER — RĂMAS BUN PENTRU VECIE

VNTILĂ CORBUL și
EUGEN BURADA — CENUȘĂ ȘI ORHIDEE LA NEW-YORK

EUGEN BURADA — GROAZA VINE DE PRETUTINDENI

Lector : LAURA BALTOC
Tehnoredactor : C-ȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda 30305
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI BUCUREȘTI

ISBN 973-9127-93-2

2200

EDITURA
EDITURA
ENIGMA